

บทที่ 4

ผลของการศึกษา

ในการศึกษาค้างนี้ จะนำเสนอผลของการศึกษาโดยการประมวลข้อมูลที่ได้ทำการสัมภาษณ์
ในลักษณะของการบรรยายเชิงพรรณนา (Descriptive) โดยมีผลการศึกษาดังนี้

1. เพื่อศึกษาบทบาทหน้าที่ ขอบเขตการทำงาน และความรับผิดชอบต่อสังคมของ
ปาปารัชชี่ในประเทศไทย
2. เพื่อศึกษากระบวนการในการทำงานของปาปารัชชี่ในประเทศไทย
3. เพื่อศึกษานโยบายการทำงานของนิตยสารบันเทิงและหนังสือพิมพ์บันเทิงที่มีการ
นำเสนอภาพแอบถ่าย

ส่วนที่ 1

บทบาทหน้าที่ ขอบเขตการทำงาน และความรับผิดชอบ ต่อสังคมของปาปารัชชี่ในประเทศไทย

จากการศึกษาในเรื่องบทบาทหน้าที่ ขอบเขตการทำงานและความรับผิดชอบต่อสังคม
ของปาปารัชชี่ในประเทศไทยในครั้งนี้พบว่า บุคคลที่ประกอบอาชีพเป็นปาปารัชชี่ในประเทศไทย
คือ กลุ่มช่างภาพประจำที่สังกัดอยู่ตามองค์กรสื่อมวลชนสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เช่นนิตยสารบันเทิงและ
หนังสือพิมพ์บันเทิงที่ทำงานตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายเหมือนกับบทบาทหน้าที่ของช่างภาพ
วารสารศาสตร์ทั่วไป และกลุ่มช่างภาพสมัครเล่นที่เป็นได้ทั้งช่างภาพอิสระ ประชาชนทั่วไป บุคคล
ที่มีความใกล้ชิดสนิทสนมกับดารานักร้องและนักแสดงที่บังเอิญพบเจอตามสถานที่
สาธารณะต่าง ๆ จึงได้ถ่ายรูปไว้หรือเผชิญได้ภาพอิริยาบถส่วนตัวของบุคคลสาธารณะที่มีชื่อเสียง
จึงนำไปขายให้กับสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงไทยที่มีการประกาศรับซื้อภาพแอบถ่ายของบุคคลสาธารณะที่
มีชื่อเสียง

ภาพแอบถ่ายที่ปรากฏในสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงในประเทศไทยส่วนใหญ่นั้น มีลักษณะที่
แตกต่างกัน โดยลักษณะของความแตกต่างขึ้นอยู่กับปฏิกิริยาของบุคคลที่ถูกถ่ายภาพว่ารู้ตัวหรือไม่
ไม่รู้ตัวว่าตนเองโดนถ่ายภาพ ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการนำเอาคำว่าการแอบถ่าย
มาใช้เรียกกันอย่างแพร่หลายในสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงไทยนั้นที่จริงควรเป็นภาพที่เกิดจากการที่ผู้ถูกถ่าย
ไม่รู้ตัวว่าตนเองกำลังโดนถ่ายภาพ แต่ลักษณะของภาพแอบถ่ายในประเทศไทยที่ปรากฏออกมาสู่

สาธารณชนนั้นส่วนใหญ่เป็นภาพที่ผู้ถูกถ่ายรูู้ตัวว่าตนเองโดนแอบถ่ายเนื่องจากภาพแอบถ่ายส่วนใหญ่ มักจะได้จากงานแถลงข่าวต่าง ๆ ที่เชิญสื่อมวลชนไปร่วมงาน

สำหรับบุคคลที่ประกอบอาชีพเป็นปาปารัชชี่ในประเทศไทยที่เป็นกลุ่มช่างภาพประจำ นั้น มีคุณสมบัติและคุณลักษณะเหมือนกับช่างภาพประจำสำนักงานทั่วไป เนื่องจากมีประสบการณ์ในการทำงานถ่ายภาพข่าวตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากหัวหน้าช่างภาพหรือหัวหน้างาน จึงต้องมีคุณสมบัติของความเป็นนักข่าว และรู้ว่าภาพลักษณะไหนมีความเป็นข่าวได้ดีตลอดจน ติดตามข่าวสารอยู่เสมอ

ทั้งนี้งานที่ช่างภาพประจำที่สังกัดอยู่ตามองค์กรสื่อมวลชนสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เช่นนิตยสาร บันเทิงและหนังสือพิมพ์บันเทิงที่มีการนำเสนอภาพแอบถ่ายนั้นนอกจากต้องรับผิดชอบถ่ายภาพงานหลัก เช่น ภาพงานสังคม ภาพข่าวบันเทิงทั่วไปแล้วยังต้องรับผิดชอบถ่ายภาพแอบถ่ายด้วย โดยลักษณะของภาพแอบถ่ายนั้นแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ ลักษณะแรก คือภาพแอบถ่าย หรือที่เรียกว่าภาพแนวปาปารัชชี่ และลักษณะที่สองคือ ภาพสแนปช็อตหรือที่เรียกว่าภาพหลุด ซึ่งหน้าที่เพิ่มเติมดังกล่าวส่งผลให้ช่างภาพประจำต้องมีคุณสมบัติเพิ่มเติมในส่วนของกรอบการตัดสินใจในการถ่ายภาพแอบถ่ายที่ดี คือต้องไม่ไปละเมิดสิทธิส่วนบุคคลและสร้างความเสียหายให้กับบุคคลที่ถูกถ่ายภาพ

แม้ว่าช่างภาพประจำส่วนใหญ่จะมีความรู้ทางด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้องในการทำงานถ่ายภาพแต่จากการศึกษาพบว่า ช่างภาพส่วนใหญ่มีความรู้เพียงแค่หลักการเบื้องต้นจากความรู้เดิมในการศึกษาในระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า โดยเหตุผลที่ช่างภาพส่วนใหญ่ไม่ให้ความสำคัญในเรื่องกฎหมาย เนื่องจากมีกระบวนการในการคัดเลือกภาพก่อนการตีพิมพ์จริงจากหัวหน้าช่างภาพหรือหัวหน้างาน และหากมีการฟ้องร้องเกิดขึ้นผู้รับผิดชอบโดยตรงคือองค์กรสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงที่ช่างภาพสังกัดอยู่ซึ่งไม่ใช่ตัวช่างภาพโดยตรง

สำหรับลักษณะของภาพแอบถ่ายที่ปรากฏออกสู่สายตาสาธารณชนนั้น ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็นในสองลักษณะ ลักษณะแรกคือ ผลกระทบในแง่ลบ ที่กล่าวถึงลักษณะของภาพแอบถ่ายที่มีความไม่เหมาะสมส่งผลกระทบต่อบุคคลที่ถูกถ่ายภาพ ซึ่งได้แก่ ดารา นักร้องและนักแสดงในการสูญเสียความเป็นส่วนตัวและอาจสร้างความเสียหายในหน้าที่การงานและสร้างความอับอายให้แก่ครอบครัว ทั้งนี้การนำเสนอภาพดังกล่าวยังอาจส่งผลกระทบต่อบุคคลอื่นในสังคมโดยเฉพาะเยาวชนในเรื่องพฤติกรรมการเล่นแบบและในเรื่องการสร้างค่านิยมที่ผิด ๆ ได้ ลักษณะที่สองคือ ผลกระทบในแง่บวก ที่กล่าวถึงประเด็นในการสะท้อนความเป็นจริงให้ประชาชนได้เห็นถึงพฤติกรรมบางอย่างที่ไม่เหมาะสมของดาราเมื่ออยู่นอกเหนือจากบทบาทการทำงาน รวมทั้งประเด็นความมีชื่อเสียงที่ดารานหลายคนได้รับจากการถูกนำเสนอภาพลักษณะนี้โดยเฉพาะดาราที่ยังไม่ค่อยเป็นที่รู้จักของสังคม

ทั้งนี้กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ที่เป็นนักวิชาการและนักแสดงส่วนใหญ่ได้แสดงความคิดเห็นถึงประเด็นมาตรฐานทางวิชาชีพในการทำงานว่า ปาปาร์ซซี่ในประเทศไทยยังไม่มีมาตรฐานทางวิชาชีพในการทำงานคือ ไม่มีวิจรรย์ณญาณในการคัดเลือกถ่ายภาพที่เหมาะสม ไม่คำนึงถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับบุคคลที่ถูกถ่ายภาพและผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับสังคม และเมื่อถามถึงการฟ้องร้องในเรื่องการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลในบุคคลสาธารณะพบว่า การฟ้องร้องในบุคคลสาธารณะมีค่อนข้างน้อยมากส่วนใหญ่เป็นการฟ้องร้องในคดีหมิ่นประมาทด้วยข้อความหรือภาพถ่ายที่ถูกตัดต่อ โดยคดีความส่วนใหญ่จะจบลงด้วยการประนีประนอมยอมความกันระหว่างคู่กรณี และปัจจุบันยังไม่เคยมีการฟ้องร้องในเรื่องการละเมิดด้วยภาพแอบถ่ายในบุคคลสาธารณะ

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้แบ่งผลการศึกษาออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1. บทบาทหน้าที่ ขอบเขตการทำงานของปาปาร์ซซี่ในประเทศไทย
 - 1.1 บุคลากร
 - 1.2 ภาพแอบถ่าย
 - 1.3 คุณสมบัติ
 - 1.4 ขอบเขตการทำงาน
 - 1.5 งานที่รับผิดชอบ
2. ความรับผิดชอบต่อสังคมของปาปาร์ซซี่ในประเทศไทย
 - 2.1 ผลกระทบจากภาพแอบถ่าย
 - 2.2 มาตรฐานทางวิชาชีพ
 - 2.3 การฟ้องร้องในบุคคลสาธารณะ
 - 2.4 ความรู้ในเรื่องกฎหมาย

บทบาทหน้าที่ ขอบเขตการทำงานของปาปาร์ซซี่ในประเทศไทย

บุคลากร

จากการศึกษาพบว่ากลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ทั้ง 3 กลุ่ม มีความคิดเห็นที่คล้ายคลึงกันว่า ปาปาร์ซซี่ในประเทศไทยเกิดจากการเลียนแบบมาจากต่างประเทศ กล่าวคือ อาชีพปาปาร์ซซี่ที่แท้จริงมีต้นกำเนิดจากต่างประเทศ และถือได้ว่าเป็นการประกอบอาชีพวิชาชีพหนึ่ง บุคคลที่ประกอบอาชีพเป็นปาปาร์ซซี่ในต่างประเทศทั้งหมดเป็นช่างภาพอิสระที่มีความเป็นมืออาชีพ มีประสบการณ์ในการถ่ายภาพสูงทั้งในระยะไกลและใกล้ ในปัจจุบันปาปาร์ซซี่ส่วนมากมีการรวมกลุ่มเป็นทีมงานที่ประกอบไปด้วย คนขับรถ คนถ่ายวิดีโอ คนประสานงานติดต่อซื้อขายภาพ มีการลงทุนสูง ทั้งเครื่องมือ

ที่ใช้ในการทำงาน และค่าใช้จ่ายในการติดตามถ่ายภาพ เช่น การปลอมตัว การเช่าเรือ การเช่าห้องพัก รวมทั้งยานพาหนะที่ใช้ในการติดตาม ทั้งนี้กล้องถ่ายรูปที่เป็นระบบดิจิทัลมีส่วนช่วยสำคัญในการทำงานของปาปารัซซีให้สะดวกและรวดเร็วยิ่งขึ้น และด้วยเทคโนโลยีของกล้องดิจิทัลส่งผลให้การซื้อขายภาพแนวปาปารัซซีในปัจจุบันเป็นระบบการซื้อขายภาพแบบออนไลน์ โดยปาปารัซซีสามารถส่งอีเมลรูปภาพดังกล่าวไปยังสำนักพิมพ์ต่าง ๆ เพื่อทำการต่อรองราคาภาพได้ทันที

ด้วยเหตุที่อาชีพปาปารัซซีในประเทศไทยเกิดจากการเลียนแบบมาจากต่างประเทศ ทำให้ผู้คนหลายฝ่ายเกิดความคิดเห็นที่แตกต่างกันว่าบุคคลใดในสังคมไทยคือปาปารัซซี และมีบทบาทหน้าที่ในการทำงานอย่างไร โดยกลุ่มบุคคลที่ให้สัมภาษณ์ทั้งหมดจำนวน 25 คน มีความคิดเห็นที่แตกต่างกันบ้างในส่วนของรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 4.1

จำนวนบุคคลที่ประกอบอาชีพเป็นปาปารัซซีในประเทศไทย

เนื้อหา	จำนวน
1. ช่างภาพประจำมีสังกัด	10 คน
2. ช่างภาพประจำและสมัครเล่น	10 คน
3. ช่างภาพสมัครเล่น	5 คน

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีความคิดเห็นว่าปาปารัซซีในประเทศไทย คือ ช่างภาพประจำมีสังกัด นั้น มีข้อสรุปได้ว่า ประเทศไทยไม่มีอาชีพปาปารัซซี แต่เกิดจากการถูกเรียกตามอย่างอาชีพปาปารัซซีในต่างประเทศ ทั้งนี้บุคคลที่ถูกผู้คนในสังคมเรียกว่าปาปารัซซีในประเทศไทยที่จริงนั้น คือ ช่างภาพประจำที่สังกัดอยู่ตามองค์กรสื่อมวลชนต่าง ๆ ได้แก่ หนังสือพิมพ์บันเทิง และนิตยสารบันเทิง ซึ่งเหตุผลหลักที่ทำให้ช่างภาพเหล่านี้ถูกเรียกว่าเป็นปาปารัซซี ก็เนื่องมาจากบทบาทการทำงานที่เพิ่มขึ้น ในส่วนของลักษณะภาพแอบถ่ายหรือที่เรียกว่าภาพแนวปาปารัซซี กล่าวคือเป็นภาพถ่ายของนักแสดงนักร้องในอิริยาบถส่วนตัวตามตามสถานที่สาธารณะหรือตามงานสังคมต่าง ๆ โดยภาพภาพแอบถ่ายเริ่มมีบทบาทสำคัญอย่างมากต่อสิ่งพิมพ์บันเทิงไทยในปัจจุบัน ทั้งนี้ภาพแอบถ่ายไม่ถือเป็นสิ่งใหม่สำหรับต่างประเทศ เนื่องจากสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงในต่างประเทศที่ลงภาพนักแสดงหรือนักร้องที่มีชื่อเสียงนั้นได้มาจากการซื้อภาพมาจากปาปารัซซีอิสระในต่างประเทศ

ศิริ เหลืองสวัสดิ์ บรรณาธิการบริหารนิตยสารกอสซิบสตาร์ ได้ให้สัมภาษณ์ถึงลักษณะของปาปารัชชีที่มีสังกัดไว้ว่า

ในเมืองไทยอาชีพปาปารัชชียังไม่มี ความชัดเจน และไม่รุนแรงเหมือนกับอาชีพปาปารัชชีในต่างประเทศ ด้วยเหตุที่เมืองไทยเป็นเมืองพุทธมีวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงามคงไม่รุนแรงเหมือนกับสื่อในต่างประเทศ ลักษณะภาพที่ปรากฏในนิตยสารกอสซิบจะนำเสนอในอีกรูปแบบหนึ่งที่ไม่ใช่แบบปาปารัชชีอย่างในสื่อต่างประเทศ 100% คือเราเน้นความเป็นธรรมชาติไม่ไปละเมิดสิทธิส่วนบุคคล¹

แนวคิดดังกล่าว สอดคล้องกับความคิดของ อาคม อาษาชำนานู บรรณาธิการข่าว นิตยสารสตาร์อัลบั้ม และ องอาจ ก้าศิริ ช่างภาพนิตยสารซุบซิบ ที่ได้ให้รายละเอียดถึงอาชีพปาปารัชชีในประเทศไทยว่า

อาชีพปาปารัชชีในเมืองไทย คือช่างภาพประจำที่ทำงานตามหน้าที่ของนิตยสารบันเทิงหรือหนังสือพิมพ์บันเทิงที่มีทั้งหนังสือพิมพ์หรือนิตยสารบันเทิงทั่วไป และนิตยสารบันเทิงที่เน้นการนำเสนอในส่วนของภาพแนวปาปารัชชี² ซึ่งปาปารัชชีเมืองไทยเกิดจากการถูกเรียกตามอย่างปาปารัชชีในต่างประเทศ โดยมีลักษณะการทำงานที่แตกต่างจากปาปารัชชีในต่างประเทศอย่างมากเพราะเมื่อปาปารัชชีในต่างประเทศตั้งใจว่าจะได้ภาพใครก็ต้องทำให้ได้ เช่น ภาพระหว่างเจ้าหญิงไดอาน่ากับคูร์กที่ต้องประสูติเหตุจากความต้องการได้ภาพจากเหล่าปาปารัชชีช่างภาพประจำของไทยไม่ทำถึงขนาดนั้น³

ส่วนทีมงานกอสซิบสตาร์ (นามแฝง) ช่างภาพนิตยสารกอสซิบสตาร์ กล่าวถึงปาปารัชชีในประเทศไทยไว้ว่า

¹สัมภาษณ์ ศิริ เหลืองสวัสดิ์, บรรณาธิการบริหารนิตยสารกอสซิบสตาร์,

17 มกราคม 2549.

²สัมภาษณ์ องอาจ ก้าศิริ, ช่างภาพนิตยสารซุบซิบ, 8 ธันวาคม 2548.

³สัมภาษณ์ อาคม อาษาชำนานู, บรรณาธิการข่าวนิตยสารสตาร์อัลบั้ม,
12 มกราคม 2549.

“ปาปารัชชีเมืองไทยแตกต่างอย่างมากกับปาปารัชชีในต่างประเทศ ปาปารัชชีในเมืองไทยส่วนใหญ่เป็นช่างภาพประจำมากกว่าจะเป็นช่างภาพอิสระ โดยมีหน้าที่ถ่ายภาพเพื่อนำไปลงในนิตยสารหรือหนังสือพิมพ์ที่ตนเองสังกัดอยู่ ไม่ได้ถ่ายไปล่าเงินรางวัลเหมือนกับในต่างประเทศ”⁴

สรารุช อำนวยจิตรธรรม ช่างภาพนิตยสารสตาร์อัลบั้ม ได้กล่าวถึงอาชีพปาปารัชชีในประเทศไทยว่า

“ปาปารัชชีเมืองไทยแตกต่างอย่างมากกับปาปารัชชีในต่างประเทศ ปาปารัชชีเมืองไทยเป็นช่างภาพประจำที่ทำงานให้กับนิตยสารบันเทิงหรือหนังสือพิมพ์บันเทิงทั่ว ๆ ไป และทำงานตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ภาพที่ถ่ายได้ต้องส่งให้กับองค์กรที่ตนสังกัดอยู่ได้เท่านั้น”⁵

ทั้งนี้กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ที่มีความคิดเห็นว่ ปาปารัชชีในประเทศไทยคือช่างภาพประจำมีสังกัดยังได้ให้ความคิดเห็นที่คล้ายคลึงกันว่า ภาพแนวปาปารัชชีเข้ามามีบทบาทสำคัญบทบาทหนึ่งในการถ่ายภาพปัจจุบัน จากเดิมงานตามหน้าที่หลักของช่างภาพไทยคือมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบถ่ายภาพแฟชั่น ภาพข่าวงานสังคม ภาพงานแถลงข่าวแล้ว การถ่ายภาพแนวปาปารัชชีถือเป็นบทบาท หน้าที่เพิ่มเติมตามคำสั่งที่ได้รับมอบหมายจากหัวหน้างาน ขึ้นอยู่กับความต้องการภาพแนวปาปารัชชีของสื่อแต่ละเล่มว่ามีความต้องการภาพในลักษณะนี้มากน้อยเพียงใด

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีความคิดเห็นว่ ปาปารัชชีในประเทศไทย คือ ช่างภาพประจำและช่างภาพสมัครเล่นนั้น มีข้อสรุปได้ว่า ประเทศไทยไม่มีอาชีพปาปารัชชี แต่เกิดจากการถูกเรียกตามอย่างอาชีพปาปารัชชีในต่างประเทศ ทั้งนี้บุคคลที่ถูกผู้คนในสังคมเรียกว่าปาปารัชชีในประเทศไทย คือ มีทั้งช่างภาพประจำที่สังกัดอยู่ตามองค์กรสื่อมวลชนต่าง ๆ ได้แก่ หนังสือพิมพ์บันเทิง และนิตยสารบันเทิง และช่างภาพสมัครเล่นที่เป็นทั้งช่างภาพอิสระ ประชาชนคนทั่วไป หรือบุคคลที่ใกล้ชิดดาราราที่เผชิญได้ภาพส่วนตัวของดารามา โดยนำมาขายให้กับสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงไทยที่มีการรับซื้อภาพแอบถ่าย

ณรงค์ศักดิ์ ศรีทานันท์ หัวหน้าภาควิชาวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพได้ให้สัมภาษณ์ถึงแนวคิดในการแบ่งคุณลักษณะของปาปารัชชีในประเทศไทยออกเป็น 2 กลุ่มหลัก กล่าวคือ

⁴สัมภาษณ์ ที่มงานกอสธิบสตาร์ (นามแฝง), ช่างภาพนิตยสารกอสธิบสตาร์, 7 ธันวาคม 2548.

⁵สัมภาษณ์ สรารุช อำนวยจิตรธรรม, ช่างภาพนิตยสารสตาร์อัลบั้ม, 12 มกราคม 2549.

กลุ่มบุคคลกลุ่มที่ 1 คือ บุคคลสาธารณะทั่วไปที่เข้าไปอยู่ในเหตุการณ์โดยที่ไม่มีช่างภาพ หนังสือพิมพ์หรือช่างภาพนิตยสารอยู่ในบริเวณดังกล่าวเลย บุคคลพวกนี้ก็สามารถถ่ายภาพเหตุการณ์ต่าง ๆ รวมทั้งภาพบุคคลสาธารณะ เราอาจเรียกว่า ช่างภาพสมัครเล่นที่สามารถผลันตัวเองมาเป็นพวกชอบแอบถ่ายเมื่อไหร่ก็ได้

กลุ่มบุคคลกลุ่มที่ 2 คือ ผู้ประกอบอาชีพช่างภาพ (Photo staff) ในกลุ่มของพวกนี้ก็แบ่งออกเป็นกลุ่มพวก (professional) ที่ทำงานเป็นsidelineของตัวเอง เป็นงานที่ไม่ได้ขึ้นอยู่กับหนังสือพิมพ์ฉบับใดฉบับหนึ่ง มีผลงานทางการถ่ายภาพเป็นที่ยอมรับเป็นช่างภาพอิสระที่มีความเป็นมืออาชีพ คนกลุ่มนี้เมื่อไปพบเห็นเหตุการณ์เจอดารา และคิดว่ามีความเป็นข่าวได้ก็สามารถที่จะถ่ายภาพเหตุการณ์ที่พบเจอได้เช่นกัน อีกกลุ่มก็เป็นพวกรับเงินเดือนจากหนังสือพิมพ์ จากกองบรรณาธิการ จากเอเยนต์ (agent) ข่าวกให้ทำงาน พวกนี้ก็ถ่ายภาพตามใบสั่ง พวกนี้ก็คือช่างภาพประจำ ซึ่งบุคคลทั้งหมดสามารถทำงานในลักษณะแอบถ่ายได้⁶

ส่วน จตุรเทพ อภิวงค์งาม หัวหน้าช่างภาพหนังสือพิมพ์บันเทิงมาयाแซนแนล ให้สัมภาษณ์ถึงลักษณะของปาปารัชชีในประเทศไทยไว้ว่า

ปาปารัชชีในประเทศไทยส่วนใหญ่คือช่างภาพประจำที่มีสังกัดตามองค์กรสื่อต่าง ๆ ซึ่งถูกเรียกว่าปาปารัชชีเนื่องจากมีวิธีการปฏิบัติงานที่คล้ายคลึงกับปาปารัชชีในต่างประเทศที่ตามแอบถ่ายภาพนักแสดงนักร้องที่มีชื่อเสียงและอยู่ในกระแสของสังคมบันเทิง ปาปารัชชีในประเทศไทยที่เป็นช่างภาพประจำจะทำงานตามหน้าที่และตามคำสั่งของหัวหน้า แต่ในเมืองไทยก็ยังมีปาปารัชชีสมัครเล่น ที่อาจเป็นทั้งคนทั่วไป และคนใกล้ชิดตัวดาราที่เผชิญได้ภาพส่วนตัวของนักแสดง นักร้องที่มีชื่อเสียง มาจึงนำไปขายให้กับสื่อบันเทิงที่รับซื้อภาพแอบถ่าย⁷

แนวคิดดังกล่าว สอดคล้องกับความคิดเห็นของ สายใจ พิมพ์ทอง หัวหน้าข่าวบันเทิงหนังสือพิมพ์บันเทิงรายวันสยามดารา และ อภิชาติ หาลำเจียก นักแสดงอาวุโสที่ได้ให้รายละเอียดถึงอาชีพปาปารัชชีในประเทศไทยไว้ว่า

⁶สัมภาษณ์ ณรงค์ศักดิ์ ศรีทานันท์, หัวหน้าภาควิชาวารสารศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, 16 มกราคม 2549.

⁷สัมภาษณ์ จตุรเทพ อภิวงค์งาม, หัวหน้าช่างภาพหนังสือพิมพ์มาयाแซนแนล, 21 ธันวาคม 2548.

“อาชีพปาปาร์ซซีในเมืองไทยยังไม่อาจเรียกเต็มปากได้เหมือนอาชีพปาปาร์ซซีในต่างประเทศเพราะเกิดจากการเลียนแบบมา ส่วนใหญ่เป็นช่างภาพประจำแต่ละสำนักทั้งนิตยสารและหนังสือพิมพ์ที่ต้องมีภาพแนวปาปาร์ซซีปรากฏออกมาเพื่อให้ทันต่อกระแสความนิยม”⁸

“นอกจากนี้ยังมีปาปาร์ซซีสมัครเล่นที่อาจมีแค่โทรศัพท์มือถือถ่ายภาพได้ก็ส่งมาขายซึ่งเท่าที่เปิดตัวมามีชื่อภาพจากทางบ้านประมาณ 2 ครั้งได้ แต่ส่วนใหญ่ช่างภาพของเล่มจะถ่ายเองมากกว่า”⁹

ส่วน สุรพันธ์ เจริญกิตติ ผู้พิพากษาศาลจังหวัดมโนบุรี ได้แสดงทัศนะถึงอาชีพปาปาร์ซซีในประเทศไทย กล่าวคือ

ปาปาร์ซซีในประเทศไทยอาจเป็นได้ทั้งช่างภาพประจำหรือนักข่าวที่ถ่ายรูปด้วยและช่างภาพสมัครเล่นที่เจอเป้าหมายโดยบังเอิญและแอบถ่ายภาพโดยใช้อุปกรณ์ใกล้ตัวเช่นมือถือถ่ายรูปได้ แต่โดยส่วนตัวคิดว่าอาชีพปาปาร์ซซีในเมืองไทยยังไม่มีความเป็นมืออาชีพ ไม่รับผิดชอบในการกระทำของตนเท่าไร ซึ่งอาจเป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้ผลงานยังไม่โดดเด่นและเป็นที่ยอมรับได้เหมือนกับในต่างประเทศ¹⁰

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีความคิดเห็นว่าปาปาร์ซซีในประเทศไทย คือ ช่างภาพสมัครเล่นนั้นมีข้อสรุปได้ว่า ประเทศไทยมีอาชีพปาปาร์ซซี คือ เป็นช่างภาพสมัครเล่นหรือช่างภาพอิสระทั่วไปและบุคคลใกล้ตัวดารานักแสดง ซึ่งเป็นลักษณะของการบังเอิญได้ภาพส่วนตัวของนักแสดงนักร้องตามสถานที่สาธารณะต่าง ๆ ที่อาจเกิดจากการถ่ายภาพเองหรือเป็นรูปภาพของดารานักแสดงที่ถ่ายกันเอง เช่นรูปภาพสมัยก่อนเข้าวงการ รูปภาพในงานเลี้ยงส่วนตัว เป็นต้น โดยนำไปขายให้กับสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงไทยที่มีการรับซื้อภาพแนวปาปาร์ซซีของนักแสดง นักร้อง และหากเป็นรูปภาพส่วนตัวของดารานักแสดง นักแสดงที่กำลังอยู่ในความสนใจของประชาชนอย่างมากก็จะได้รับค่าตอบแทนที่ค่อนข้างสูงขึ้นอยู่กับว่าได้รับการคัดเลือกให้อยู่ในส่วนไหนของแต่ละฉบับ

จักรชัย วรดิลก บรรณาธิการบริหารหนังสือพิมพ์สยามบันเทิงได้ให้สัมภาษณ์ถึงอาชีพปาปาร์ซซีในประเทศไทยว่า

⁸สัมภาษณ์ อภิชาติ หาลำเจียก, ที่ปรึกษาสมาพันธ์ภาพยนตร์แห่งชาติ,

25 มกราคม 2549.

⁹สัมภาษณ์ สายใจ พิมพ์ทอง, หัวหน้าข่าวบันเทิงหนังสือพิมพ์สยามดารา,

4 กุมภาพันธ์ 2549.

¹⁰สัมภาษณ์ สุรพันธ์ เจริญกิตติ, ผู้พิพากษาศาลจังหวัดมโนบุรี, 13 มกราคม 2549.

“ปาปาร์ซี่ในประเทศไทยคือ ช่างภาพสมัครเล่น มีทั้งคนทางบ้านหรือคนที่ใกล้ชิดกับดาราก็ได้รูปถ่ายส่วนตัวของดารานักร้องที่มีชื่อเสียง และทำการส่งรูปมาแลกกับเงินรางวัลกับสื่อสิ่งพิมพ์ที่รับซื้อภาพซึ่งทางสยามบันเทิงเองก็มีคอลัมน์ซื้อขายภาพดารา”¹¹

ความคิดเห็นดังกล่าวสอดคล้องกับความคิดเห็นของ เศรษฐา ศิระฉายา นักแสดงรุ่นใหญ่ และ ชาคritt แย้มนาม นักแสดงชายรุ่นกลางที่กล่าวถึงอาชีพปาปาร์ซี่ในประเทศไทยว่า

ปาปาร์ซี่ในประเทศไทยไม่ใช่ช่างภาพที่เรียนมาทางด้านสื่อสารมวลชนโดยตรง ไม่มีความเป็นมืออาชีพ เป็นพวกรับจ้างถ่ายภาพเป็นวัน ๆ และไม่ได้ใช้กล้องถ่ายรูปที่ดี และมีอุปกรณ์ที่ใช้ถ่ายรูปได้ เช่น โทรศัพท์มือถือและไปพบเห็นนักแสดง นักร้องและได้ภาพมาโดยบังเอิญ ก็สามารถนำไปขายตามสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงที่รับซื้อได้แล้ว¹² ในประเทศไทยใครก็ประกอบอาชีพเป็นปาปาร์ซี่ได้ไม่ต้องมีความเป็นมืออาชีพ แค่เป็นนักศึกษาก็สามารถเป็นปาปาร์ซี่ได้ คือแค่เดินอยู่แล้วเห็นดาราก็แอบถ่ายภาพแล้วนำไปขายก็ได้รับค่าตอบแทนแล้ว¹³

โดยสรุปกลุ่มบุคคลที่ให้สัมภาษณ์ทั้ง 3 กลุ่มได้แก่ กลุ่มนักวิชาชีพทางด้านสื่อสิ่งพิมพ์ กลุ่มนักวิชาการ และกลุ่มนักแสดงจำนวน 25 คน มีความคิดเห็นที่แตกต่างกันว่า อาชีพปาปาร์ซี่ในประเทศไทยส่วนใหญ่เป็นทั้งช่างภาพประจำมีสังกัด ทำงานตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย และช่างภาพสมัครเล่นที่เป็นทั้งคนทางบ้าน หรือ คนใกล้ชิดตัวดาราคือ คนใกล้ชิดตัวดาราคือเป็นผู้นำภาพส่วนตัวมาขายให้กับสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงนั้นมักเป็นบุคคลที่ไม่ยอมเปิดเผยตัวตนต่อสาธารณชนเนื่องจากอาจส่งผลกระทบต่อชีวิตส่วนตัวและหน้าที่การงาน

ภาพแอบถ่าย

จากการศึกษาพบว่ากลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ทั้ง 3 กลุ่มมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันถึงลักษณะของภาพแอบถ่ายที่ปรากฏให้เห็นในสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงทั้งในนิตยสารบันเทิง และหนังสือพิมพ์บันเทิงในประเทศไทย เนื่องจากปฏิกิริยาของบุคคลที่ถูกถ่ายภาพซึ่งได้แก่ ดารา นักร้องและนักแสดงนั้นปรากฏออกมาในหลายลักษณะกล่าวคือ มีทั้งรู้ว่าถูกถ่าย ไม่รู้ตัวว่าถูกถ่าย เห็นว่าถูกถ่ายภาพแต่ก็ไม่สนใจ หรือแม้กระทั่งแสดงกิริยาที่ไม่เหมาะสมเมื่อรู้ตัวว่าโดนถ่ายภาพ ส่งผลให้ลักษณะของ

¹¹สัมภาษณ์ จักรชัย วรติลก, บรรณาธิการบริหารหนังสือพิมพ์สยามบันเทิง, 26 มกราคม 2549.

¹²สัมภาษณ์ เศรษฐา ศิระฉายา, นักแสดงรุ่นใหญ่, 30 มกราคม 2549.

¹³สัมภาษณ์ ชาคritt แย้มนาม, นักแสดงรุ่นกลาง, 15 มกราคม 2549.

ภาพแอบถ่ายในประเทศไทยมีลักษณะที่แตกต่างจากภาพแอบถ่ายในต่างประเทศ โดยกลุ่มบุคคลที่ให้สัมภาษณ์ทั้งหมดจำนวน 25 คน มีความคิดเห็นในเรื่องภาพแอบถ่ายที่แตกต่างกันดังนี้

ตารางที่ 4.2

ลักษณะภาพแอบถ่ายที่ปรากฏให้เห็นในสื่อสิ่งพิมพ์

เนื้อหา	จำนวน
1. ภาพที่ผู้ถูกถ่ายไม่รู้ตัว	14 คน
2. ภาพที่ไม่ได้เกิดจากความยินยอมจากผู้ที่ถูกถ่ายภาพ	7 คน
3. ภาพที่ผู้ถูกถ่ายไม่รู้ตัวและรู้ตัว	4 คน

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีความคิดเห็นว่าเป็นภาพแอบถ่ายเป็นภาพที่ผู้ถูกถ่ายไม่รู้ตัวนั้น มีข้อสรุปได้ว่า

คำว่าภาพแอบถ่ายที่แท้จริงต้องเป็นภาพที่เกิดจากการถ่ายภาพโดยที่กลุ่มเป้าหมายซึ่งได้แก่ ดารา นักร้อง นักแสดงต้องไม่รู้ตัวว่าตนเองโดนถ่ายภาพในขณะที่กำลังอยู่ในอิริยาบถส่วนตัวตามสถานที่สาธารณะต่าง ๆ เพื่อให้ได้อารมณ์ของความเป็นธรรมชาติให้ได้มากที่สุด ต้องเป็นภาพที่มีความชัดเจนและบ่งบอกได้ว่าบุคคลที่ปรากฏอยู่ในภาพเป็นใคร กำลังทำอะไรอยู่

BBK (นามแฝง) ช่างภาพหนังสือพิมพ์สยามบันเทิง ได้กล่าวถึงนิยามของคำว่าภาพแอบถ่ายไว้ว่า

“ภาพแอบถ่ายที่ดี ต้องเกิดจากการที่ดาราที่ถูกถ่ายภาพนั้นไม่รู้ตัวจริง ๆ ว่ากำลังโดนถ่ายภาพอยู่ เพราะจะทำให้ได้อารมณ์ของภาพที่เป็นธรรมชาติ ซึ่งถือเป็นภาพที่พบเห็นได้ยากและเป็นที่ต้องการของผู้อ่านในปัจจุบัน”¹⁴

แนวคิดดังกล่าว สอดคล้องกับความคิดเห็นของ ยอดบุญ ทองรุ่งโรจน์ ช่างภาพหนังสือพิมพ์บันเทิงรายวันสยามดารา คมชาญ วงศ์แววประเสริฐ ช่างภาพหนังสือพิมพ์บันเทิงรายวันดาราเดลี และ องอาจ กำศิริ ช่างภาพนิตยสารซูชิบ ที่ได้ให้ความคิดเห็นเรื่องนิยามคำว่าภาพแอบถ่ายไว้ว่า

¹⁴สัมภาษณ์ BBK (นามแฝง), ช่างภาพหนังสือพิมพ์สยามบันเทิง, 15 ธันวาคม 2548.

“ภาพแอบถ่ายคือภาพที่ผู้ถูกถ่ายไม่รู้ตัวที่กำลังถูกถ่ายภาพในขณะที่กำลังทำกิจกรรมส่วนตัวไม่ว่าจะเป็นการรับประทานอาหาร เดินช้อปปิ้ง หรือการพูดคุยหยอกล้อ”¹⁵

“ซึ่งช่างภาพที่ถ่ายภาพแนวแอบถ่ายจะต้องซ่อนตัวเป็นอย่างดี และมีการสะกดรอยตามโดยไม่ให้เค้ารู้ตัวเพื่อให้ได้ภาพที่มีความเป็นธรรมชาติมากที่สุด”¹⁶

“ทั้งนี้ในประเทศไทยภาพแอบถ่ายที่ได้จากการถ่ายภาพส่วนใหญ่ดารามักจะรู้ตัว ดังนั้น จึงไม่น่าจะเรียกว่าภาพแอบถ่ายได้ชัดเจนเหมือนกับในต่างประเทศ”¹⁷

ส่วน อภิชาติ หาลำเจียก นักแสดงอาวุโสได้ให้สัมภาษณ์ถึงนิยามของคำว่าภาพแอบถ่าย กล่าวคือ

“ภาพแอบถ่าย คือ ภาพธรรมชาติที่ได้รับการบันทึกไว้ในขณะที่ผู้ถูกถ่ายไม่รู้ตัว ในอิริยาบถทั้งที่น่ารัก น่าเกลียด สดใส และขมขื่น ซึ่งภาพแอบถ่ายในทางภาพยนตร์ถือเป็นภาพที่มีคุณภาพเพราะว่าเป็นภาพชีวิตจริงที่มีความเป็นธรรมชาติ ไร้การเสแสร้ง”¹⁸

สายใจ พิมพ์ทอง หัวหน้าข่าวบันเทิงหนังสือพิมพ์รายวันสยามดารา และ สุรพันธ์ เจริญกิตติ ผู้พิพากษาศาลจังหวัดมีนบุรีได้ให้ความคิดเห็นเรื่องนิยามของคำว่าภาพแอบถ่ายไว้ว่า

“ภาพแอบถ่ายหรือภาพแนวปaparazzi ต้องเป็นภาพที่คนถูกถ่ายไม่รู้ตัวเท่านั้นหรือเป็นการถ่ายในช่วงที่เค้ามากำลังเผลอ”¹⁹

“โดยภาพที่ถือเป็นภาพแอบถ่ายที่ดีต้องมีความเป็นข่าวและเป็นธรรมชาติ และช่างภาพที่จะถ่ายภาพในลักษณะนี้ต้องไม่ลุกล้ำในเรื่องสิทธิส่วนตัวของดาราคคนนั้นคือต้องไม่ไปถ่ายภาพในพื้นที่ส่วนตัวของเค้า เช่น ในบ้านหรือสถานที่ส่วนบุคคล”²⁰

¹⁵สัมภาษณ์ คมชาญ วงศ์แววประเสริฐ, ช่างภาพหนังสือพิมพ์ดาราเดลี, 9 ธันวาคม 2548.

¹⁶สัมภาษณ์ งามอาจ กำศิริ, ช่างภาพนิตยสารซุบซิบ, 8 ธันวาคม 2548.

¹⁷สัมภาษณ์ ยอดบุญ ทองรุ่งโรจน์, ช่างภาพหนังสือพิมพ์สยามดารา, 20 ธันวาคม 2548.

¹⁸สัมภาษณ์ อภิชาติ หาลำเจียก, ที่ปรึกษาสมาพันธ์ภาพยนตร์แห่งชาติ, 25 มกราคม 2549.

¹⁹สัมภาษณ์ สุรพันธ์ เจริญกิตติ, ผู้พิพากษาศาลจังหวัดมีนบุรี, 13 มกราคม 2549.

²⁰สัมภาษณ์ สายใจ พิมพ์ทอง, หัวหน้าข่าวบันเทิงหนังสือพิมพ์สยามดารา, 4 กุมภาพันธ์ 2549.

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีความคิดเห็นว่าภาพแอบถ่ายเป็นภาพที่ไม่ได้เกิดจากความยินยอมจากผู้ที่ถูกถ่ายภาพนั้น มีข้อสรุปได้ว่า ภาพแอบถ่ายที่แท้จริงควรเป็นภาพที่ถูกถ่ายทอดออกมาในแง่ของศิลปะทางการถ่ายภาพ คือมีความเป็นธรรมชาติและให้อารมณ์ของภาพในแง่บวกมากกว่าในแง่ลบถึงแม้ว่าผู้ถ่ายภาพจะรู้สึกตัวว่าตัวเองกำลังถูกถ่ายภาพอยู่ก็ตาม ภาพแอบถ่ายที่ปรากฏในสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงไทยนั้นส่วนใหญ่เป็นภาพที่ไม่ควรนำมาเผยแพร่ เนื่องจากเป็นภาพในขณะที่ยังดารานักร้อง นักแสดงอยู่ในอิริยาบถส่วนตัวที่ไม่เหมาะสมและถือเป็นการละเมิดสิทธิส่วนตัว เนื่องจากไม่มีการขออนุญาตถ่ายภาพจากช่างภาพ

กิตติ กันภัย รองคณบดีฝ่ายวิชาการ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ได้แสดงทัศนะถึงภาพแอบถ่ายในประเทศไทยไว้ว่า

“ภาพแอบถ่ายเป็นภาพที่บุคคลที่ถูกถ่ายภาพไม่ประสงค์จะเปิดเผย เป็นการที่พื้นที่ส่วนตัวถูกบุกรุก”²¹

“คือ เขาไม่อนุญาตให้ถ่ายภาพ ตามหลักการที่เราอยู่ในสถานที่สาธารณะถือว่าการเปิดเผยตัวตน (Expose) แต่ว่าบางครั้งการกระทำบางอย่างก็เป็นสิ่งที่เค้าไม่อยากจะเปิดเผย เช่น แคะขี้มูก บัสสาวะ หรือแต่งหน้าทาปาก”²²

แนวคิดดังกล่าว สอดคล้องกับความคิดเห็นของพิมพ์มาดา บริรักษ์ศุภกร นักแสดงหญิงรุ่นเล็กที่ได้ให้สัมภาษณ์ไว้ถึงนิยามของคำว่าภาพแอบถ่ายว่า

ภาพแอบถ่ายเป็นภาพที่ไม่ได้เกิดจากการยินยอมของผู้ที่ถูกถ่าย เพราะเกิดจากการที่ไม่รู้ตัวและไม่เต็มใจ ส่วนใหญ่เป็นภาพที่ปรากฏออกมาในแง่ลบและส่งผลกระทบต่อผู้ที่ถูกถ่ายภาพ เช่น ภาพแบบวาบหวิว ภาพตอนเปลือย ภาพเห็นหน้าอก ซึ่งเป็นภาพที่ไม่เหมาะสมในการนำมาเผยแพร่²³

²¹ สัมภาษณ์ กิตติ กันภัย, รองคณบดีฝ่ายวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 3 กุมภาพันธ์ 2549.

²² สัมภาษณ์ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 9 กุมภาพันธ์ 2549.

²³ สัมภาษณ์ พิมพ์มาดา บริรักษ์ศุภกร, นักแสดงรุ่นเล็ก, 15 มกราคม 2549.

ส่วน ณรงค์ศักดิ์ ศรีธำนันท์ หัวหน้าภาควิชาวารสารศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพได้ให้สัมภาษณ์ถึงคำว่าภาพแอบถ่ายไว้ว่า

ภาพแอบถ่ายในแง่ศิลปะทางการถ่ายภาพ คือ candid camera เป็นการถ่ายภาพซับเจค (subject) ที่มีชีวิต ผู้ที่ถูกถ่ายนั้นไม่รู้สึกรู้ว่ากำลังมีคนถ่ายภาพอยู่ ลักษณะภาพที่ปรากฏออกมาในส่วนของภาพแคนดิด (candid camera) ส่วนใหญ่คือให้อารมณ์ความรู้สึกสนุกสนาน ชำ น่ารัก ภาพที่ออกมาจะเป็นภาพในแง่บวก (positive) มากกว่าในแง่ลบ (negative) การที่สื่อบันเทิงไทยนำคำว่าภาพแอบถ่ายไปใช้ในลักษณะ เช่น การไปถ่ายชายกระโปรงแล้วเรียกว่าเป็นการแอบถ่าย มันคนละแบบกับเรื่องศิลปะของการถ่ายภาพที่เรียกว่า ภาพแคนดิด (candid camera) ผมเลยไม่อยากเรียกการถ่ายภาพดังกล่าวว่าเป็นการแอบถ่ายจริง ๆ เพราะเป็นการถ่ายภาพที่ไม่ถูกต้องไม่เหมาะสม²⁴

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีความคิดเห็นว่าเป็นภาพที่ผู้ถูกถ่ายมีทั้งไม่รู้ตัวและรู้ตัวนั้น มีข้อสรุปได้ว่า ภาพแอบถ่ายที่ปรากฏออกมานั้นแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะคือ ลักษณะแรกเป็นภาพแอบถ่ายที่ผู้ถูกถ่ายไม่รู้ตัวจริง ๆ ว่าตัวเองกำลังโดนถ่ายภาพอยู่ และลักษณะที่สองเป็นภาพแอบถ่ายที่เกิดจากการตกลงกันระหว่างคนถ่ายภาพและดาราทาเพื่อให้ถ่ายภาพให้เพื่อเป็นการสร้างกระแสให้ตนเองเป็นข่าว หรือดาราทาที่แม้ว่าจะรู้ตัวว่าตนเองโดนถ่ายภาพก็ไม่ได้สนใจอะไร เพราะอยากเป็นข่าว ส่วนใหญ่มักเป็นดาราทาที่ไม่ค่อยมีชื่อเสียงและต้องการให้เป็นที่รู้จักมากยิ่งขึ้น

จักรชัย วรดิลก บรรณาธิการบริหารหนังสือพิมพ์สยามบันเทิง ได้ให้ความคิดเห็นเรื่องภาพแอบถ่ายไว้ว่า

ภาพแอบถ่ายมีหลายลักษณะคือ เป็นภาพแอบถ่ายแบบจริงหรือไม่จริง ภาพแอบถ่ายแบบจริงคือภาพแอบถ่ายที่บุคคลที่ถูกถ่ายภาพไม่รู้ตัวจริง ๆ ว่ากำลังถูกถ่ายภาพ และภาพแอบถ่ายแบบไม่จริงคือ ภาพแอบถ่ายที่มีเบื้องหน้าเบื้องหลังกันระหว่างช่างภาพและดาราทา คือมีการทำข้อตกลงในเรื่องผลประโยชน์ที่จะได้รับเพื่อเป็นการสร้างกระแสให้กันและกัน เช่น เมื่อภาพแอบถ่ายดังกล่าวถูกตีพิมพ์ผ่านสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิง ดาราทาที่เป็นภาพข่าวก็มีชื่อเสียงเพิ่มขึ้นและช่างภาพก็ได้รางวัลตอบแทนจำนวนมหาศาลจากสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงเล่มดังกล่าว²⁵

²⁴สัมภาษณ์ ณรงค์ศักดิ์ ศรีธำนันท์, หัวหน้าภาควิชาวารสารศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, 16 มกราคม 2549.

²⁵สัมภาษณ์ จักรชัย วรดิลก, บรรณาธิการบริหารหนังสือพิมพ์สยามบันเทิง, 26 มกราคม 2549.

แนวคิดดังกล่าว สอดคล้องกับความคิดเห็นของ จตุรเทพ อภิวงค์งาม หัวหน้าช่างภาพหนังสือพิมพ์บันเทิงมายาแซนแนลที่แสดงทัศนะในเรื่องภาพแอบถ่ายไว้ว่า

ควรเรียกว่า candid มากกว่าที่จะเรียกว่าภาพแอบถ่ายเพราะเป็นการเห็นซบเจดที่ต้องการถ่ายภาพแล้วช่างภาพก็รีบยกกล้องถ่าย ซึ่งแน่นอนว่าบุคคลที่โดนถ่ายภาพต้องรู้ตัว และส่วนตัวคิดว่าภาพแนวปาปารัซซีที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์บันเทิงและนิตยสารบันเทิงหลาย ๆ ฉบับเกิดจากการรู้กันทั้งสองฝ่ายคือระหว่างผู้ถ่ายและผู้ถูกถ่าย ซึ่งอาจเป็นการทำธุรกิจร่วมกันและต้องการสร้างความโด่งดังให้ทั้งดาราที่ถูกถ่ายภาพและสื่อเล่มนั้น ๆ²⁶

โดยสรุปกลุ่มบุคคลที่ให้สัมภาษณ์ทั้ง 3 กลุ่มได้แก่ กลุ่มนักวิชาชีพทางด้านสื่อสิ่งพิมพ์ กลุ่มนักวิชาการ และกลุ่มนักแสดงจำนวน 25 คน มีความคิดเห็นที่แตกต่างกันในประเด็นเรื่องนิยามของคำว่าภาพแอบถ่าย โดยกลุ่มบุคคลที่ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ให้ความคิดเห็นว่าเป็นภาพที่เกิดจากการที่ผู้ถูกถ่ายภาพไม่รู้ตัวว่าโดนแอบถ่าย กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์บางส่วนแสดงความคิดเห็นว่าเป็นภาพที่ไม่ได้เกิดจากการยินยอมของผู้ที่ถูกถ่ายภาพ และภาพที่ปรากฏออกมาส่วนใหญ่มีความไม่เหมาะสมและส่งผลกระทบต่อผู้ถูกถ่ายภาพ และกลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนน้อยให้ความคิดเห็นว่าเป็นภาพที่เกิดจากการที่ผู้ถูกถ่ายภาพไม่รู้ตัว และเป็นภาพที่ผู้ถูกถ่ายภาพรู้ตัวคือมีการทำข้อตกลงกันระหว่างผู้ถ่ายและผู้ถูกถ่ายในการทำธุรกิจร่วมกันและเพื่อความมีชื่อเสียง

คุณสมบัติ

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่เลือกมาศึกษาเพื่อมาเป็นตัวแทนของปาปารัซซีในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ กลุ่มช่างภาพที่ทำงานประจำให้แก่นิตยสารบันเทิงและหนังสือพิมพ์บันเทิงเท่านั้น ที่เพิ่มเติมบทบาทในส่วนของการถ่ายภาพแอบถ่ายจากงานประจำที่ปฏิบัติ บทบาทดังกล่าวถือเป็นสิ่งใหม่ดังนั้น ช่างภาพจึงควรมีคุณสมบัติในการทำงานถ่ายภาพแนวแอบถ่ายอย่างไร โดยกลุ่มบุคคลที่ให้สัมภาษณ์ทั้งหมดจำนวน 16 คน ซึ่งเป็นกลุ่มนักวิชาชีพทางด้านสื่อสิ่งพิมพ์ทั้งหมดมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันดังนี้

²⁶สัมภาษณ์ จตุรเทพ อภิวงค์งาม, หัวหน้าช่างภาพหนังสือพิมพ์มายาแซนแนล, 21 ธันวาคม 2548.

ตารางที่ 4.3
คุณสมบัติของปาปาร์ซี่

เนื้อหา	จำนวน
1. มีหลักเกณฑ์ในการถ่ายภาพบุคคล	9 คน
2. มีความเป็นนักข่าว	6 คน
3. ไม่จำเป็นต้องมีคุณสมบัติเฉพาะใด ๆ	1 คน

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีความคิดเห็นว่าคุณสมบัติของปาปาร์ซี่ควรมีหลักเกณฑ์ในการถ่ายภาพบุคคลนั้น มีข้อสรุปได้ว่า บุคคลที่ประกอบอาชีพเป็นปาปาร์ซี่ควรมีคุณสมบัติของการเป็นช่างภาพที่ดี มีหลักเกณฑ์การทำงานถ่ายภาพ คือ ต้องมีไหวพริบ มีความรวดเร็วในการทำงาน มีการวางแผนล่วงหน้า มีความรู้ในการถ่ายภาพและรู้เรื่องกล้องถ่ายรูปดีพอสมควร ทั้งนี้การถ่ายภาพต้องไม่ไปละเมิดสิทธิส่วนบุคคลหรือสร้างความเสียหายให้กับบุคคลที่ถูกถ่ายภาพ

ณัฐสรณ์ ทิพยานนท์ หัวหน้าช่างภาพนิตยสารกอสซิบสตาร์ที่กล่าวไว้ถึงคุณสมบัติของปาปาร์ซี่ว่า

“ช่างภาพประจำของนิตยสารกอสซิบสตาร์ต้องเป็นคนช่างสังเกต หูไวตาไว มีเทคนิคเฉพาะตัว และมีการวางแผนการทำงานที่ดี คือต้องได้ภาพที่แตกต่างจากเล่มอื่นโดยทำตามแผนการที่หัวหน้าวางไว้ให้ในการทำงานแต่ละครั้ง”²⁷

แนวคิดดังกล่าว สอดคล้องกับความคิดเห็นของ จตุรเทพ อภิวงค์งาม หัวหน้าช่างภาพหนังสือพิมพ์บันเทิงมาयाแซนแนลที่ได้ให้สัมภาษณ์ถึงคุณสมบัติของปาปาร์ซี่ไว้ว่า

ช่างภาพที่ประกอบอาชีพเป็นปาปาร์ซี่ต้องมีประสบการณ์ในการถ่ายภาพและมีความรู้เรื่องการถ่ายภาพดีพอสมควรเหมือนช่างภาพทั่วไป แต่ช่างภาพที่จะถ่ายภาพแนวปาปาร์ซี่ได้ดีต้องมีความว่องไว และเป็นคนช่างสังเกตอย่างมากถึงจะสามารถถ่ายภาพแอบถ่ายที่ชัดเจนและมีความเป็นข่าวสูงได้²⁸

²⁷ สัมภาษณ์ ณัฐสรณ์ ทิพยานนท์, หัวหน้าช่างภาพนิตยสารกอสซิบสตาร์,
24 ธันวาคม 2548.

²⁸ สัมภาษณ์ จตุรเทพ อภิวงค์งาม, หัวหน้าช่างภาพหนังสือพิมพ์มาयाแซนแนล,
21 ธันวาคม 2548.

ส่วน คมชาญ วงศ์แววประเสริฐ ช่างภาพหนังสือพิมพ์บันเทิงรายวันดาราเดลี และ BBK (นามแฝง) ช่างภาพหนังสือพิมพ์สยามบันเทิง ได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับคุณสมบัติของปาปารัชชีไว้ว่า คุณสมบัติของบุคคลที่จะถ่ายภาพแนวปาปารัชชีต้องมีคือ ความฉลาด มีไหวพริบ มีความคล่องตัว มีการวางแผนล่วงหน้า มีความรู้เรื่องกล้องถ่ายรูปและมีอุปกรณ์การทำงานที่ดีพอสมควร เนื่องจากลักษณะภาพแอบถ่ายส่วนใหญ่เป็นเหตุการณ์เฉพาะหน้า ทำให้ผู้ถ่ายมีการเตรียมตัวน้อยความชำนาญในการถ่ายภาพจึงเป็นสิ่งสำคัญ²⁹

ทั้งนี้ผู้ถ่ายภาพต้องให้เกียรติดาราด้วย ต้องไม่ไปละเมิดสิทธิส่วนบุคคลมากเกินไป คือต้องดูว่าในขณะนั้นพวกเขากำลังทำอะไรอยู่ เช่น ดาราคนนั้นกำลังสูบบุหรี่ดื่มเหล้าหรือถือขวดเบียร์อยู่ก็ไม่ควรถ่ายเพราะถือเป็นการรักษาภาพพจน์ให้กับดารานี้เนื่องจากดารานี้และสื่อมีระบบการทำงานแบบพึ่งพาซึ่งกันและกัน³⁰

ศิริ เหลืองสวัสดิ์ บรรณาธิการบริหารนิตยสารกอสซิบสตาร์ ได้กล่าวเพิ่มเติมถึงคุณสมบัติของช่างภาพที่ถ่ายภาพแนวปาปารัชชีไว้ว่า

คุณสมบัติของช่างภาพที่ถ่ายภาพแนวปาปารัชชีอย่างช่างภาพของกอสซิบสตาร์ นั้นจะต้องไปก่อนงานเริ่มและกลับหลังเสมอ คือต้องทำงานเหนื่อยกว่าช่างภาพเล่มอื่น การไปก่อนเวลางานอาจทำให้ได้ภาพที่พิเศษกว่าเล่มอื่น เช่น ภาพการช้อปปิ้งของคู่รักดารานักที่มักไม่ค่อยปรากฏกายต่อหน้าสาธารณชน ดังนั้น ความสะดวกหรือรั้นความเหนื่อยใจของช่างภาพจึงเป็นสิ่งสำคัญ โดยปกติเราจะไม่นำเสนอภาพตามงานแถลงข่าวทั่วไปเพราะสื่อเล่มอื่นก็จะใช้เหมือน ๆ กัน³¹

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีความคิดเห็นว่ปาปารัชชีควรมีคุณสมบัติของความเป็นนักข่าว นั้น มีข้อสรุปได้ว่า บุคคลที่จะถ่ายภาพแนวปาปารัชชีได้ต้องมีคุณสมบัติของความเป็นนักข่าว กล่าวคือ ต้องมีความรู้พื้นฐานทางด้านข่าว รู้ว่าภาพแอบถ่ายในลักษณะใดที่มีความเป็นข่าว ต้องตามกระแสความบันเทิงและติดตามข่าวสารอยู่เสมอ รวมทั้งต้องสื่อความหมายของคำบรรยายได้ภาพถ่ายได้เป็นอย่างดี

²⁹ สัมภาษณ์ คมชาญ วงศ์แววประเสริฐ, ช่างภาพหนังสือพิมพ์ดาราเดลี, 9 ธันวาคม 2548.

³⁰ สัมภาษณ์ BBK (นามแฝง), ช่างภาพหนังสือพิมพ์สยามบันเทิง, 15 ธันวาคม 2548.

³¹ สัมภาษณ์ ศิริ เหลืองสวัสดิ์, บรรณาธิการบริหารนิตยสารกอสซิบสตาร์, 17 มกราคม 2549.

ฉัตรชัย วรติลก บรรณาธิการบริหารหนังสือพิมพ์สยามบันเทิงได้กล่าวถึงคุณสมบัติของ ปาปารัชชี่ไว้ว่า

“ช่างภาพที่ถ่ายภาพแนวปาปารัชชี่ควรเป็นคนหูไวตาไว ขยันขันแข็ง มีองค์ประกอบทางศิลปะ มีความรู้พื้นฐานทางศิลปะ มีความรู้พื้นฐานทางด้านข่าว ช่างภาพที่ไม่ต้องเขียนข่าว แต่ต้องสื่อความหมายของคำบรรยายได้ภาพให้แก่คนเขียนข่าวได้เป็นอย่างดี”³²

ทั้งนี้สายใจ พิมพ์ทอง หัวหน้าข่าวบันเทิงหนังสือพิมพ์บันเทิงรายวันสยามดารา กล่าวเสริมถึงคุณสมบัติของช่างภาพที่ถ่ายภาพแนวปาปารัชชี่ไว้ว่า

“ช่างภาพควรมีไหวพริบดี รู้ความต้องการของแต่ละคอลัมน์ว่าต้องการภาพในลักษณะใด ควรใช้ความคิดก่อนการกดชัตเตอร์ว่าภาพแบบไหนถึงจะเป็นข่าวได้ และการรู้มุมนกกล้องว่าควรถ่ายอย่างไรก็เป็นสิ่งสำคัญ”³³

ส่วน ธนัชชา โสภเกษตรินทร์ ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหารนิตยสารซูบซิป ได้ให้ความคิดเห็นเรื่องคุณสมบัติของปาปารัชชี่ไว้ว่า

“ช่างภาพที่ถ่ายภาพแนวภาพแอบถ่ายต้องเป็นคนช่างสังเกต ว่องไว รู้ทันประเด็นข่าว คือต้องตามกระแสบันเทิงให้ทันและมีไหวพริบดีดี มีคุณสมบัติของความเป็นนักข่าว รู้ว่าภาพมุมไหนหรือลักษณะไหนมีความเป็นข่าวสูง”³⁴

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีความคิดเห็นว่า ปาปารัชชี่ไม่จำเป็นต้องมีคุณสมบัติเฉพาะใด ๆ นั้น มีข้อสรุปได้ว่า บุคคลที่ถ่ายภาพแนวปาปารัชชี่ไม่จำเป็นต้องมีคุณสมบัติใด ๆ กล่าวคือ บุคคลที่ถ่ายภาพแนวแอบถ่ายได้ไม่จำเป็นต้องมีความรู้พื้นฐานทางด้านข่าว ไม่จำเป็นต้องมีความชำนาญในการถ่ายภาพ ไม่ต้องทราบข่าวภาพในลักษณะใดมีคุณสมบัติของความเป็นข่าว และไม่จำเป็นต้องมีอุปกรณ์การทำงานที่ดี บุคคลใดในสังคมที่เผชิญพบเห็นดาราส่งในขณะนั้นเค้ามีอุปกรณ์ที่เอื้ออำนวยในการถ่ายภาพ เช่น โทรศัพท์มือถือที่ถ่ายรูปได้ก็สามารถถ่ายภาพมาขายให้กับสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงที่รับซื้อได้

³²สัมภาษณ์ ฉัตรชัย วรติลก, บรรณาธิการบริหารหนังสือพิมพ์สยามบันเทิง, 26 มกราคม 2549.

³³สัมภาษณ์ สายใจ พิมพ์ทอง, หัวหน้าข่าวบันเทิงหนังสือพิมพ์สยามดารา, 4 กุมภาพันธ์ 2549.

³⁴สัมภาษณ์ ธนัชชา โสภเกษตรินทร์, ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหารนิตยสารซูบซิป, 14 ธันวาคม 2548.

สรารุท อำนวยจิตธรรม ช่างภาพนิตยสารสตาร์อัลบั้ม ได้แสดงทัศนะถึงคุณสมบัติของ ปาปาร์ซี่ไว้ว่า

“บุคคลที่ต้องการถ่ายภาพแนวปาปาร์ซี่ไม่จำเป็นต้องมีคุณสมบัติใด ๆ เลย บุคคลใดในสังคมไทยที่มีกล้องถ่ายรูปหรือมือถือที่ถ่ายรูปได้ และเผชิญพบเห็นดารากที่กำลังอยู่ในความสนใจของสื่อบันเทิงก็สามารถถ่ายภาพแนวนี้นี้แล้วนำไปขายได้”³⁵

โดยสรุปกลุ่มนักวิชาชีพด้านสื่อสิ่งพิมพ์ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า ช่างภาพที่ถ่ายภาพแนวปาปาร์ซี่ในประเทศไทยควรมีหลักเกณฑ์ในการถ่ายภาพบุคคลเป็นสำคัญ เนื่องจากการถ่ายภาพแอบถ่ายเป็นงานที่ต้องอาศัยเทคนิคเฉพาะตัว และความรู้พื้นฐานทางการถ่ายภาพ ถึงจะสามารถได้ภาพแอบถ่ายที่ชัดเจนและมีความเป็นข่าว อย่างไรก็ตามกลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์บางส่วนแสดงความคิดเห็นว่าคุณสมบัติของความเป็นนักข่าวถือเป็นสิ่งสำคัญในการถ่ายภาพแอบถ่ายเพราะจะทำให้ช่างภาพทราบว่าควรถ่ายภาพในลักษณะใดถึงจะเป็นภาพข่าวที่ดี และสามารถนำมาตีพิมพ์ได้ ทั้งนี้มีเพียงผู้ให้สัมภาษณ์คนเดียวที่แสดงความคิดเห็นว่าคุณสมบัติที่จะถ่ายภาพแนวแอบถ่ายเป็นใครในสังคมก็ได้ ไม่จำเป็นต้องมีความรู้พื้นฐานทางการถ่ายภาพ และไม่จำเป็นต้องมีคุณสมบัติของการเป็นนักข่าว

ขอบเขตการทำงาน

จากการศึกษาพบว่าลักษณะการทำงาน of ช่างภาพที่ถ่ายภาพแนวปาปาร์ซี่ส่วนใหญ่มีกรอบในการทำงาน ซึ่งกรอบการทำงานสำหรับช่างภาพที่ถ่ายภาพแนวปาปาร์ซี่นี้หมายถึงการวางกฎเกณฑ์ให้กับตนเองในการถ่ายภาพบุคคลซึ่งในที่นี้คือ ภาพส่วนตัวของบุคคลสาธารณะตามสถานที่ต่าง ๆ ว่ามีการปฏิบัติตนอย่างไรในการถ่ายภาพ และภาพในลักษณะไหนไม่ควรถ่ายไม่ควรนำไปเผยแพร่ โดยผู้ศึกษาได้ทำการสัมภาษณ์กลุ่มนักวิชาชีพทางด้านสื่อสิ่งพิมพ์ ได้แก่ ช่างภาพจำนวน 7 คน พบว่า ช่างภาพทั้งหมดมีความคิดเห็นที่คล้ายคลึงกันและมีบางส่วนที่แตกต่างกัน ดังนี้

³⁵สัมภาษณ์ สรารุท อำนวยจิตธรรม, ช่างภาพนิตยสารสตาร์อัลบั้ม, 12 มกราคม

ตารางที่ 4.4

ขอบเขตการทำงานของปาปารัซซี

เนื้อหา	จำนวน
1. มีกรอบการตัดสินใจในการปฏิบัติงานในการถ่ายภาพ	5 คน
2. ไม่มีกรอบการตัดสินใจในการปฏิบัติงานในการถ่ายภาพ	2 คน

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีความคิดเห็นว่ามีกรอบการตัดสินใจในการปฏิบัติงานในการถ่ายภาพบุคคลนั้น มีข้อสรุปได้ว่าเป็นการทำงานถ่ายภาพแอบถ่ายนั้น ช่างภาพควรมีเกณฑ์ในการทำงานถ่ายภาพ มีวิจารณ์ญาณในการคัดเลือกภาพ และไม่ไปละเมิดสิทธิส่วนบุคคลจนมากเกินไป ดังนั้น การให้เกียรติและไม่สร้างความเสียหายให้เกิดขึ้นกับดารา คือไม่ถ่ายภาพในขณะที่กำลังอยู่ในอิริยาบถที่ไม่เหมาะสม จึงเป็นสิ่งที่ช่างภาพควรยึดถือเป็นหลักเกณฑ์ในการทำงาน

ยอดบุญ ทองรุ่งโรจน์ ช่างภาพหนังสือพิมพ์รายวันสยามดารา ได้ให้สัมภาษณ์ถึงกรอบการตัดสินใจในการถ่ายภาพของตนเองว่า

"ในการถ่ายภาพจะยึดถือคุณธรรมเป็นหลัก คือ ถ้าจะถ่ายภาพดาราคอนไหนก็ตามจะคำนึงถึงความรู้สึกตนเองว่าถ้าเป็นตัวเราที่โดนถ่ายภาพในลักษณะแอบถ่ายและปรากฏสู่สายตาสาธารณชนจะรู้สึกอย่างไร ดังนั้น กรอบการตัดสินใจถ่ายภาพจึงยึดเอาความรู้สึกของตนเองเป็นหลัก"³⁶

แนวคิดเห็นดังกล่าว สอดคล้องกับความคิดเห็นของ องอาจ กำศิริ ช่างภาพนิตยสารซูบซิปที่ได้ให้สัมภาษณ์ถึงกรอบการตัดสินใจถ่ายภาพว่า

โดยทั่วไปภาพแนวปาปารัซซีส่วนใหญ่มักเป็นภาพของคู่รัก ที่มักถูกถ่ายทอดออกมาในลักษณะของการเดินจูงมือ โอบกอด หรือพูดคุยหยอกล้อ ส่วนตัวผมลักษณะภาพที่ปรากฏในซูบซิปจะไม่เกินเลยไปมากกว่านี้คือไม่สร้างความเสียหายให้เกิดขึ้นกับตัวดารา คือถ่ายในลิมิต (limit) ที่ดาราและผู้อ่านน่าจะรับได้ และลักษณะของภาพที่ช่างภาพหลาย ๆ คนรวมทั้งตัวผู้ให้สัมภาษณ์ด้วยจะไม่ถ่ายคือ ภาพที่ดาราสูบซิปหรือตีพิมพ์³⁷

³⁶ สัมภาษณ์ ยอดบุญ ทองรุ่งโรจน์, ช่างภาพหนังสือพิมพ์สยามดารา, 20 ธันวาคม 2548.

³⁷ สัมภาษณ์ องอาจ กำศิริ, ช่างภาพนิตยสารซูบซิป, 8 ธันวาคม 2548.

ส่วน คมชาญ วงศ์แวประเสริฐ ช่างภาพหนังสือพิมพ์รายวันดาราคเลลี ได้ให้ข้อคิดสำคัญ ในการถ่ายภาพของช่างภาพแต่ละคนไว้ว่า ช่างภาพควรมีลิมิต (limit) ในการถ่ายภาพ คือ ต้องมี วิจารณ์ญาณในการเลือกถ่ายภาพ กล่าวคือ

"จะไม่ถ่ายภาพแบบให้เห็นกางเกงในหรือเห็นเสื้อชั้นใน เพราะเป็นเหมือนการประจาน สร้างความเสียหายให้แก่ผู้ถูกถ่าย คือจะถ่ายแต่ในที่สถานที่สาธารณะที่อนุญาตให้ถ่ายรูปได้ และ จะไม่ไปตามถ่ายภาพในสถานที่ส่วนตัว เช่น ในบ้านซึ่งถือเป็นสถานที่ส่วนบุคคล"³⁸

เช่นเดียวกับ BBK (นามแฝง) ช่างภาพหนังสือพิมพ์สยามบันเทิง และทีมงานกอสซิบ (นามแฝง) ช่างภาพนิตยสารกอสซิบสตาร์ที่ได้ให้ความคิดเห็นถึงกรอบในการทำงานไว้ว่า

"ลักษณะการทำงานคือ ถ้าเป็นภาพหลุด ๆ ตามงานต่าง ๆ จะไม่ถ่ายมุกกุด คือ เหมือน ถ่ายจากข้างบน และมุกเสยที่เหมือนถ่ายจากข้างล่างขึ้นไป คือเราในฐานะช่างภาพต้องให้เกียรติ ดาราคนนั้นด้วย"³⁹

"ช่างภาพที่ถ่ายภาพแนวนี้ต้องไม่ละเมิดสิทธิส่วนตัวของดารามากเกินไป และช่างภาพ ของกอสซิบจะไม่ไปดักถ่ายตามสถานที่ท่องเที่ยวตามต่างจังหวัด หรือสถานที่ท่องเที่ยวตอนกลาง คิน ซึ่งถือว่าในขณะนั้นเป็นช่วงเวลาพักผ่อน"⁴⁰

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีความคิดเห็นที่ไม่มีกรอบการตัดสินใจในการปฏิบัติงานในการถ่ายภาพ บุคคลนั้น มีข้อสรุปได้ว่าการถ่ายภาพแต่ละครั้ง จะไม่มีการกำหนดกรอบการตัดสินใจในการถ่ายภาพ เพราะการถ่ายภาพส่วนใหญ่มีอยู่ในช่วงเวลาที่คับขันเป็นลักษณะของเหตุการณ์เฉพาะหน้าทำให้ ไม่มีเวลามาคิดว่าควรจะถ่ายหรือไม่ควรถ่าย

กนต์ธร กันทาธรรม ช่างภาพหนังสือพิมพ์บันเทิงมาयाแซนแนล และ สราวุธ อำนวยจิตธรรม ช่างภาพนิตยสารสตาร์อัลบั้มได้ให้สัมภาษณ์ถึงการไม่มีกรอบในการตัดสินใจในการถ่ายภาพบุคคล กล่าวคือ

ไม่มีกรอบในการตัดสินใจในการถ่ายภาพ ในการถ่ายภาพแต่ละครั้งสิ่งสำคัญคือ ต้องพยายามได้ภาพให้ได้ แต่ก่อนเคยคิดว่าการถ่ายภาพลักษณะนี้เป็นการละเมิด สิทธิส่วนบุคคลแต่ตอนนี้ไม่คิดแล้ว เพราะภาพที่ถ่ายได้ส่วนใหญ่เป็นภาพที่ได้จาก

³⁸ สัมภาษณ์ คมชาญ วงศ์แวประเสริฐ, ช่างภาพหนังสือพิมพ์ดาราคเลลี, 9 ธันวาคม 2548.

³⁹ สัมภาษณ์ BBK (นามแฝง), ช่างภาพหนังสือพิมพ์สยามบันเทิง, 15 ธันวาคม 2548.

⁴⁰ สัมภาษณ์ ทีมงานกอสซิบสตาร์ (นามแฝง), ช่างภาพนิตยสารกอสซิบสตาร์, 7 ธันวาคม 2548.

งานแถลงข่าวหรืองานสังคมต่าง ๆ ดังนั้น ดาราที่มางานย่อมรู้ตัวว่าจะถูกถ่าย ก็มีบ้างที่มากับแฟนเหมือนเป็นการเปิดตัว เราก็มีสิทธิที่จะถ่ายได้อยู่แล้ว⁴¹

"ซึ่งส่วนใหญ่เมื่อพบเห็นดาราที่เป็นเป้าหมายในการถ่ายภาพจะรีบถ่ายภาพให้เร็วที่สุดและมากที่สุด ดังนั้น จึงไม่มีเวลามาคิดพิจารณาว่าภาพในลักษณะไหนควรถ่ายไม่ควรถ่าย ส่วนใหญ่จะถ่ายตามสถานการณ์"⁴²

โดยสรุปช่างภาพประจำที่สังกัดในองค์กรสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการกดดันใจในการปฏิบัติงานทั้งในเรื่องวิจารณ์ญาติในการคัดเลือกถ่ายภาพ การไม่ละเมิดสิทธิส่วนบุคคลในการถ่ายภาพบุคคลต้องไม่ส่งผลกระทบต่อตัวนักแสดงนักร้อง ทั้งหมดที่กล่าวมาเป็นกรอบการทำงานสำคัญสำหรับช่างภาพในการปฏิบัติงานถ่ายภาพแนวปาปารัชชี

งานที่รับผิดชอบ

จากการศึกษาพบว่างานถ่ายภาพของช่างภาพประจำที่สังกัดตามนิตยสารบันเทิง และหนังสือพิมพ์บันเทิงนั้น กลุ่มช่างภาพที่ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่มีหน้าที่ถ่ายภาพเพียงอย่างเดียว ไม่จำเป็นต้องเขียนข่าวแต่ต้องสามารถบอกคำบรรยายได้ภาพให้แก่คนเขียนข่าวได้เป็นอย่างดี หน้าที่หลักที่ต้องรับผิดชอบมีลักษณะงานที่คล้ายคลึงกับช่างภาพข่าวบันเทิงทั่วไป คือ ถ่ายภาพแฟชั่น ภาพข่าวงานสังคม และปัจจุบันต้องรับผิดชอบถ่ายภาพแนวแอบถ่ายในสองลักษณะได้แก่ลักษณะแรก คือ สแนปช็อต (snapshot) หรือเรียกว่าภาพหลุด และลักษณะสอง คือ ภาพแอบถ่ายหรือที่เรียกว่าภาพแนวปาปารัชชี โดยเมื่อช่างภาพประจำเหล่านี้ไปงานสังคมหรือไปงานแถลงข่าวที่ได้รับเชิญจากสื่อมวลชนต่าง ๆ นอกจากต้องถ่ายภาพข่าวบันเทิงทั่วไปแล้วช่างภาพต้องมีหน้าที่ถ่ายภาพสแนปช็อต (snapshot) และภาพแนวปาปารัชชีด้วย โดยผู้ศึกษาได้ทำการสัมภาษณ์กลุ่มนักวิชาชีพทางด้านสื่อสิ่งพิมพ์ ได้แก่ บรรณาธิการบริหารหรือผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการทำงานของปาปารัชชีจำนวน 7 คน พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ทั้งหมดมีความคิดเห็นที่คล้ายคลึงกันและมีบางส่วนที่แตกต่างกันดังนี้

⁴¹สัมภาษณ์ กนต์ธร กันทาธรรม, ช่างภาพหนังสือพิมพ์มาयाแซนแนล, 16 ธันวาคม 2548.

⁴²สัมภาษณ์ สราวุธ อำนวยจิตธรรม, ช่างภาพนิตยสารสตาร์ฮัลบั้ม, 12 มกราคม 2549.

ตารางที่ 4.5
ลักษณะงานที่รับผิดชอบ

เนื้อหา	จำนวน
ภาพสแนปช็อต (snapshot) และภาพแนวปาปารัชชีเป็นหลัก	5 คน
ภาพแนวปาปารัชชีเป็นหลัก	1 คน
ภาพสแนปช็อต (snapshot) เป็นหลัก	1 คน

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีความคิดเห็นว่าลักษณะของภาพถ่ายที่ช่างภาพประจำในองค์กรมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบถ่ายภาพคือ ภาพสแนปช็อต และภาพแนวปาปารัชชีนั้น มีข้อสรุปได้ว่า งานถ่ายภาพของช่างภาพประจำหนังสือพิมพ์บันเทิงส่วนใหญ่ที่นำเสนอข่าวสารด้านบันเทิงทั่วไปนั้น ต้องรับผิดชอบถ่ายภาพแนวแอบถ่ายด้วยนอกเหนือจากงานถ่ายภาพหลักที่ทำ เช่น ภาพงานสังคม ภาพข่าวบันเทิงทั่วไป เนื่องจากภาพดังกล่าวเป็นภาพที่กำลังอยู่ในกระแสนิยมที่สื่อบันเทิงไทยเกือบทุกเล่มต้องมี ทั้งนี้ยังมีนิตยสารเฉพาะกลุ่มที่เรียกตนเองว่า นิตยสารแนวปาปารัชชีที่ช่างภาพต้องรับผิดชอบถ่ายภาพสแนปช็อต และภาพแนวปาปารัชชีเป็นหลักด้วย

ฉัตรชัย วรดิลก บรรณาธิการบริหารหนังสือพิมพ์สยามบันเทิง และ สายใจ พิมพ์ทอง หัวหน้าข่าวบันเทิงหนังสือพิมพ์บันเทิงรายวันสยามดาราได้ให้สัมภาษณ์ถึงลักษณะงานที่ช่างภาพประจำต้องรับผิดชอบถ่ายภาพไว้ว่า

“ช่างภาพที่นี่ต้องรับผิดชอบถ่ายภาพแพชั่น ภาพข่าวงานสังคมเหมือนกับช่างภาพข่าวบันเทิงทั่วไปและรับผิดชอบถ่ายภาพสแนปช็อต และภาพแนวปาปารัชชีด้วย”⁴³

“ทั้งนี้นักข่าวต้องช่วยช่างภาพถ่ายภาพด้วยในกรณีที่ทีมงานเข้ามาหลาย ๆ งานพร้อมกัน เนื่องจากนักข่าวที่นี้ส่วนใหญ่มาจากหนังสือพิมพ์สยามกีฬาซึ่งต้องถ่ายรูปเป็นอยู่แล้ว”⁴⁴

เช่นเดียวกับ ธนชชา โสมเกษตรินทร์ ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหารนิตยสารซูบซิปที่ได้ให้ความคิดเห็นถึงลักษณะงานที่ช่างภาพประจำของนิตยสารซูบซิปต้องรับผิดชอบถ่ายภาพไว้ว่า

⁴³สัมภาษณ์ ฉัตรชัย วรดิลก, บรรณาธิการบริหารหนังสือพิมพ์สยามบันเทิง, 26 มกราคม 2549.

⁴⁴สัมภาษณ์ สายใจ พิมพ์ทอง, หัวหน้าข่าวบันเทิงหนังสือพิมพ์สยามดารา, 4 กุมภาพันธ์ 2549.

“ช่างภาพที่นี่ก็จะรับผิดชอบถ่ายภาพงานแถลงข่าว ภาพแนวปาปารัชชี ภาพสแน็ปช็อต เหมือนกับช่างภาพชาวบ้านเหิงทั่วไป แต่นักข่าวที่นี่จะช่วยช่างภาพถ่ายภาพด้วยเนื่องจากช่างภาพประจำของนิตยสารซูชิมีเพียงคนเดียว”⁴⁵

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีความคิดเห็นว่าคุณลักษณะของภาพถ่ายที่ช่างภาพประจำในองค์กรมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบถ่ายภาพคือ ภาพแนวปาปารัชชีเป็นหลักนั้น มีข้อสรุปได้ว่าเป็น นิตยสารกอสซิบสตาร์ที่เป็นนิตยสารเฉพาะกลุ่มที่นำเสนอเนื้อหาและภาพข่าวแนวปาปารัชชีเป็นหลัก ดังนั้นช่างภาพที่ทำงานประจำให้แก่นิตยสารเล่มนี้จึงมีหน้าที่ถ่ายภาพแนวปาปารัชชีเป็นหลัก

ณัฐสรณ์ ทิพยานนท์ หัวหน้าช่างภาพนิตยสารกอสซิบสตาร์ ได้ให้สัมภาษณ์ถึงหน้าที่รับผิดชอบของช่างภาพประจำนิตยสารกอสซิบสตาร์ที่แตกต่างจากผู้สัมภาษณ์ท่านอื่นไว้ว่า ลักษณะภาพที่ช่างภาพประจำของกอสซิบต้องถ่ายคือ ภาพแนวปาปารัชชีที่ได้จากบริเวณงานสังคมและงานแถลงข่าวทั่วไปที่ได้รับเชิญจากสื่อมวลชนต่าง ๆ และตามสถานที่สาธารณะอื่น ๆ ลักษณะภาพที่ได้จึงแตกต่างจากสื่อเล่มอื่น ๆ กล่าวคือ

ช่างภาพของกอสซิบสตาร์มีทั้งหมด 6 คน โดยหน้าที่หลัก ๆ คือ ถ่ายภาพแนวปาปารัชชีซึ่งเป็นภาพรูปคู่ คือพยายามจับประเด็นว่าในแวดวงบันเทิงมีข่าวว่าใครเป็นแฟนใคร ก็พยายามหารูปคู่รักที่กำลังตกเป็นข่าวเพื่อยืนยันสัมพันธภาพที่แท้จริงว่าเป็นแฟนกันจริงหรือเปล่า คือไปไหนมาไหนด้วยกันจริง เช่น ไปดูหนัง ช้อปปิ้ง⁴⁶

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีความคิดเห็นว่าคุณลักษณะของภาพถ่ายที่ช่างภาพประจำในองค์กรมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบถ่ายภาพคือ ภาพสแน็ปช็อต (snapshot) เป็นหลักนั้น มีข้อสรุปได้ว่าเป็น นิตยสารสตาร์อัลบั้มที่เป็นนิตยสารเฉพาะกลุ่มที่นำเสนอเนื้อหาและภาพข่าวแนวหลุดเป็นหลัก ทั้งนี้ช่างภาพที่ทำงานประจำให้แก่นิตยสารเล่มนี้นอกจากมีหน้าที่ถ่ายภาพแนวหลุดเป็นหลักแล้วยังต้องมีหน้าที่เขียนข่าวด้วย

อาคม อาษาชำนาญ บรรณาธิการข่าวนิตยสารสตาร์อัลบั้มให้รายละเอียดถึงลักษณะของภาพที่ต้องรับผิดชอบถ่ายตามหน้าที่ไว้ว่า

⁴⁵ สัมภาษณ์ ธันชชา โสมเกษตรินทร์, ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหารนิตยสารซูชิ, 14 ธันวาคม 2548.

⁴⁶ สัมภาษณ์ ณัฐสรณ์ ทิพยานนท์, หัวหน้าช่างภาพนิตยสารกอสซิบสตาร์, 24 ธันวาคม 2548.

“ช่างภาพของนิตยสารสตาร์อัลบั้มต้องทำหน้าที่ทั้งถ่ายภาพและเขียนข่าวด้วย โดยหลักงานที่ต้องรับผิดชอบคืองานถ่ายภาพเหมือนกับช่างภาพชาวบ้านทั้งทีก็คือ ถ่ายภาพแฟชั่น ภาพข่าวงานสังคม แต่ปัจจุบันต้องรับผิดชอบถ่ายภาพแนวหลุด ๆ ของนักแสดงนักร้องด้วย”⁴⁷

โดยสรุปกลุ่มนักวิชาชีพด้านสื่อสิ่งพิมพ์ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า ลักษณะของภาพถ่ายที่ช่างภาพประจำต้องรับผิดชอบถ่ายตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายนอกเหนือจากงานถ่ายภาพชาวบ้านทั้งทีไปแล้ว ช่างภาพต้องรับผิดชอบถ่ายภาพสแนปช็อต และภาพแนวปาปารัชชีด้วย

ความรับผิดชอบต่อสังคมของปาปารัชชีในประเทศไทย

ผลกระทบจากภาพแอบถ่าย

จากการศึกษาพบว่ากลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ทั้ง 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนักวิชาชีพทางด้านสื่อสิ่งพิมพ์ กลุ่มนักวิชาการ และกลุ่มนักแสดงจำนวนรวมทั้งสิ้น 25 คน มีความคิดเห็นที่คล้ายกันและแตกต่างกันบ้างในรายละเอียด กล่าวคือ กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการนำเสนอภาพแอบถ่ายในสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงทั้งนิตยสารบันเทิงและหนังสือพิมพ์บันเทิงส่งผลกระทบต่อสังคม คือ นอกจากจะสร้างความเสียหายแก่บุคคลผู้ถูกถ่ายภาพทั้งในเรื่องส่วนตัว หน้าที่การงานและต่อบุคคลของครอบครัวของผู้ที่ถูกถ่ายภาพแล้วยังส่งผลกระทบต่อสังคมทั้งในส่วนของพฤติกรรม การเปลี่ยนแปลงและการสร้างค่านิยมที่ผิด ๆ ทั้งนี้ผลกระทบที่เกิดขึ้นอาจมีทั้งผลกระทบในแง่บวกและแง่ลบขึ้นอยู่กับการนำเสนอของสื่อด้วยกล่าวคือ ในแง่บวก เช่น เป็นการนำเสนอความเป็นจริงของดารา บทบาทภายนอกที่คนทั่วไปคิดว่าเป็นคนดีแต่ในชีวิตจริงกลับประพฤติตัวไม่ดีไม่สมควรเอาเป็นแบบอย่างการนำเสนอภาพในการใช้ชีวิตส่วนตัวที่ไม่เหมาะสมก็ถือเป็นการสะท้อนความเป็นจริงให้สังคมเห็น และในแง่ลบ เช่น เป็นการนำเสนอภาพของดาราที่กำลังอยู่ในภิกขุกรรมไม่เหมาะสม เช่น แต่งตัวโป๊ เน้นสัดส่วนมากเกินไปก็อาจสร้างกระแสความนิยมให้กับวัยรุ่นไทยได้เพราะปัจจุบันมีการกลั่นกรองข่าวสารน้อยมากและอาจส่งผลให้เกิดพฤติกรรม การเลียนแบบในการใช้ชีวิตแบบอย่างดาราได้ โดยกลุ่มบุคคลที่ให้สัมภาษณ์ทั้งหมดจำนวน 25 คน มีความคิดเห็นที่แตกต่างกันในส่วนของรายละเอียดดังนี้

⁴⁷ สัมภาษณ์ อาคม อาษาชำนาญ, บรรณาธิการข่าวนิตยสารสตาร์อัลบั้ม, 12 มกราคม 2549.

ตารางที่ 4.6

ผลกระทบจากการนำเสนอภาพแอบถ่าย

เนื้อหา	จำนวน
ส่งผลกระทบต่อสังคม	10 คน
ส่งผลกระทบต่อสังคมทั้งในแง่บวกและแง่ลบ	10 คน
ไม่ส่งผลกระทบต่อสังคม	4 คน
ไม่แสดงความคิดเห็น	1 คน

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีความคิดเห็นว่าการนำเสนอภาพแนวแอบถ่ายส่งผลกระทบต่อสังคม นั้น มีข้อสรุปได้ว่าการนำเสนอภาพแอบถ่ายและการเจาะลึกเรื่องราวส่วนตัวของนักแสดงนักร้องของสื่อบันเทิงไทยในปัจจุบันนั้นส่งผลกระทบต่อสังคมแน่นอน กล่าวคือ ผลกระทบที่เกิดขึ้นนั้นส่งผลกระทบโดยตรงต่อตัวนักแสดงที่โดนแอบถ่าย เนื่องจากเรื่องราวของคนที่อยู่ในวงการบันเทิง มักจะถูกจับตามองจากสื่อมวลชน โดยเฉพาะเรื่องราวเกี่ยวกับความรักและพฤติกรรมส่วนตัวที่ไม่เคยเปิดเผยซึ่งก็ได้รับความนิยม สื่อจึงมักพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อนำมาเสนอบนหนังสือพิมพ์บันเทิงและนิตยสารบันเทิงอย่างต่อเนื่อง เป็นที่สังเกตว่าความเป็นดาราของนักแสดงและนักร้องโดยเฉพาะความมีชื่อเสียงมักทำให้เกิดความนิยมชมชอบจากประชาชนต่อตัวนักแสดงและนักร้องแต่ละคน

เศรษฐา ศิระฉายา นักแสดงรุ่นใหญ่ได้แสดงทัศนะถึงผลกระทบที่เกิดจากการนำเสนอภาพแอบถ่ายในสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงในประเทศไทยไว้ว่า

ภาพแอบถ่ายหรือภาพแนวป้าปาร์ซี่ที่บ้านเรามีเรื่องวัฒนธรรมประเพณีเข้ามาเกี่ยวข้อง คือ นอกจากส่งผลกระทบต่อวงครีวนักแสดงหรือนักร้องคนดังกล่าว เช่น สร้างความอับอาย ยังส่งผลกระทบโดยตรงต่อบุคคลที่โดนถ่ายในเรื่องหน้าที่การงานของนักแสดงคนดังกล่าวด้วย ซึ่งบุคคลที่โดนแอบถ่ายมักกำลังมีผลงานออกอยู่ในขณะนั้นโดยสามารถส่งผลกระทบต่อไปถึงงานได้ทั้งแง่ดีและแง่ลบ ถ้าถามถึงผลกระทบต่อเยาวชนคงไม่จำเป็นต้องเกิดจากการที่ดูภาพแนวป้าปาร์ซี่เพียงอย่างเดียว เพราะปัจจุบันมีสื่อทางเลือกเยอะมาก และคิดว่าคนอ่านมีวิจารณญาณที่ดีในการเลือกปฏิบัติตาม⁴⁸

⁴⁸ สัมภาษณ์ เศรษฐา ศิระฉายา, นักแสดงรุ่นใหญ่, 30 มกราคม 2549.

อภิชาติ หาลำเจียก นักแสดงรุ่นใหญ่ได้กล่าวถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อสังคมในการนำเสนอภาพแอบถ่ายไว้ว่า

ภาพแนวปาร์ตี้ที่เป็นภาพที่แสดงความสัมพันธ์เชิงซ้อนของคนที่มีมากกว่า 2 คนขึ้นไป ซึ่งภาพที่ปรากฏสู่สาธารณชนที่สื่อนำเสนออาจสร้างความเข้าใจผิดให้กับผู้อ่านต่อตัวนักแสดงคนดังกล่าวได้ โดยการให้ข่าวสารข้อมูลที่ไม่ตรงกับความเป็นจริงหรือทำให้เกิดความไขว้เขวเพราะสื่อมักจะเติมสีสันให้เกินจากความเป็นจริง⁴⁹

เช่นเดียวกับ พิมพ์มาตา บริรักษ์ศุภกร นักแสดงหญิงรุ่นเล็กที่ได้แสดงทัศนะถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการนำเสนอภาพแอบถ่ายในสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงไทยไว้ว่า

แน่นอนมันต้องส่งผลกระทบโดยตรงกับบุคคลที่ถูกแอบถ่ายไม่ว่าจะเป็นเรื่องดีเรื่องไม่ดี เพราะผู้อ่านไม่รู้สถานการณ์ที่แท้จริงว่าดาราคคนนั้นกำลังทำอะไรอยู่ ไปกับใคร หรือไปในสถานที่ส่วนตัวหรือเปล่าและถ้ามีการนำเสนอภาพแอบถ่ายเพิ่มมากขึ้นจนเยาวชนเห็นบ่อยจนรู้สึกว่าเป็นเรื่องปกติเพราะเห็นมาตั้งแต่เด็ก ๆ จะทำให้เยาวชนรู้สึกว่าการหลุดที่มีการโชว์หน้าอก พฤติกรรมการแต่งกายหรือการใช้ชีวิตที่ไม่เหมาะสมนั้นกลายเป็นเรื่องธรรมดา⁵⁰

ส่วน สายใจ พิมพ์ทอง หัวหน้าข่าวบันเทิงหนังสือพิมพ์รายวันสยามดารากล่าวถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นกับผู้อ่านไว้ว่า

การนำเสนอภาพแนวปาร์ตี้ของสื่อบันเทิงบางเล่มมีการนำเสนอภาพบางภาพที่มีความไม่เหมาะสมซึ่งอาจทำให้เกิดพฤติกรรมกระเสียนแบบต่อผู้อ่านที่เป็นเยาวชนได้ หากภาพที่หลุดออกมาเป็นภาพของดาราที่แสดงพฤติกรรมหรือการแต่งกายที่ไม่สุภาพ อาจสร้างแบบอย่างที่ไม่ดีต่อผู้อ่านได้ ทั้งนี้คงต้องขึ้นอยู่กับวิจารณญาณของหนังสือแต่ละเล่มว่ามีมากน้อยเพียงใด⁵¹

⁴⁹สัมภาษณ์ อภิชาติ หาลำเจียก, ที่ปรึกษาสมาพันธ์ภาพยนตร์แห่งชาติ, 25 มกราคม 2549.

⁵⁰สัมภาษณ์ พิมพ์มาตา บริรักษ์ศุภกร, นักแสดงรุ่นเล็ก, 15 มกราคม 2549.

⁵¹สัมภาษณ์ สายใจ พิมพ์ทอง, หัวหน้าข่าวบันเทิงหนังสือพิมพ์สยามดารา, 4 กุมภาพันธ์ 2549.

ปกรณ์ ทองบริบูรณ์ หัวหน้ากองบรรณาธิการหนังสือพิมพ์บันเทิงรายวันดาราเดลี กล่าวถึงผลกระทบที่ตามมาจากการนำเสนอภาพแอบถ่ายของสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงในปัจจุบันไว้ว่า

เราต้องศึกษากฎหมายกติกาสังคมไทยในการนำเสนอด้วย คือเราต้องคำนึงถึงผลกระทบที่จะตามมาต่อสังคม ลักษณะการทำงานของเรายึดหลักกฎหมายคือไม่ไปละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ทางดาราเดลีจะไม่เน้นการนำเสนอภาพแนวปาร์ตี้ที่หวือหวา แต่จะเป็นภาพน่ารัก ซึ่งลักษณะการนำเสนอจะเป็นการวิเคราะห์ประเด็นต่าง ๆ แต่ก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าการนำเสนอบางครั้งอาจทำให้เกิดพฤติกรรมการเลียนแบบได้ เช่นสังคมที่เป็นแฟนคลับดารา⁵²

ณรงค์ศักดิ์ ศรีธำนันท์ หัวหน้าภาควิชาวารสารศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ และ กิตติ กันภัย รองคณบดีฝ่ายวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้แสดงทัศนะถึงผลกระทบจากการนำเสนอภาพแอบถ่ายไว้ว่า

เมื่อก่อนบ้านเราไม่ค่อยตื่นเต้นในเรื่องของภาพปาร์ตี้มากมายเท่าไรนัก แต่พอวัฒนธรรมปาร์ตี้เกิดขึ้นมา ไม่ว่าจะในยุโรปหรือในสหรัฐอเมริกาและในประเทศอื่น ๆ รวมทั้งในประเทศไทยนั้นส่งผลให้เกิดการเลียนแบบในอาชีพดังกล่าวและเกิดพฤติกรรมการเลียนแบบและการเอาแบบอย่างการดำเนินชีวิต พฤติกรรมการแต่งตัวตามดาราที่ชื่นชอบซึ่งบางครั้งอาจเป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสม⁵³

เป็นที่สังเกตว่าภาพแนวปาร์ตี้เป็นเสมือนการล้วงละเมิดเรื่องส่วนตัวของผู้อื่น แล้วยังถูกนำไปถ่ายทอดให้คนอื่นรู้ต่อไปอีก เป็นการนำเอาเรื่องส่วนตัวไปขายเพื่อผลประโยชน์ทางธุรกิจ (take privacy to commercialize) เป็นการเบียดเบียนในชีวิตของคนอื่น⁵⁴

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีความคิดเห็นว่าการนำเสนอภาพแนวแอบถ่ายส่งผลกระทบต่อสังคม ทั้งในแง่บวกและแง่ลบนั้น มีข้อสรุปได้ว่า การนำเสนอภาพแอบถ่ายและการเจาะลึกเรื่องราวส่วนตัวของนักแสดงนักร้องของสื่อบันเทิงไทยในปัจจุบันนั้นส่งผลกระทบต่อสังคมทั้งแง่บวกและแง่ลบ

⁵²สัมภาษณ์ ปกรณ์ ทองบริบูรณ์, หัวหน้ากองบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ดาราเดลี, 16 ธันวาคม 2548.

⁵³สัมภาษณ์ ณรงค์ศักดิ์ ศรีธำนันท์, หัวหน้าภาควิชาวารสารศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, 16 มกราคม 2549.

⁵⁴สัมภาษณ์ กิตติ กันภัย, รองคณบดีฝ่ายวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 3 กุมภาพันธ์ 2549.

โดยผลกระทบในแง่บวกนั้น เช่น หากเกิดจากความสมัครใจของดาราดูถูกถ่ายภาพ เช่น อยากรู้จักตัวเองมากขึ้น หรือหากเป็นการนำเสนอภาพอีกด้านหนึ่งของดาราดูถูกมองจากสังคมภายนอกว่าเป็นคนดีแต่ภาพแอบถ่ายที่ปรากฏออกมาแสดงให้เห็นอีกด้านที่ประพุดิตัวไม่เหมาะสม ส่วนผลกระทบในแง่ลบ เช่น ภาพส่วนตัวของดาราดูที่แต่งกายไม่เหมาะสมหรือมีพฤติกรรมการใช้ชีวิตไม่เหมาะสม อาจทำให้เกิดพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงได้

ฉัตรชัย วรดิลก บรรณาธิการบริหารหนังสือพิมพ์สยามบันเทิงกล่าวถึงผลกระทบต่อสังคมในการนำเสนอภาพแอบถ่ายไว้ว่า

ในกรณีภาพแอบถ่ายขออธิบายเป็น 3 กรณี คือในกรณีที่หนึ่งถ้าเราไปถ่ายรูปดาราดูแล้วนำไปลงโดยเค้าไม่ได้รับความเสียหายเพราะเป็นการนำเสนอในส่วนที่เป็นข้อเท็จจริง ซึ่งตรงนี้ก็ถือว่าสื่อไม่ได้ทำผิดอะไรดาราดูน่าจะยอมรับในข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นได้ กรณีที่สองนำรูปแอบถ่ายที่ได้มา ลงพร้อมข้อความที่ไม่เป็นจริง คือรูปมีลักษณะอย่างหนึ่งข้อความประกอบบอกอีกอย่างหนึ่งย่อมส่งผลกระทบโดยตรงต่อดาราดูที่ถูกแอบถ่าย คือไม่มีการเช็คข้อมูลก่อนทำให้คลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง กรณีที่สามคือการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลจริงคือลงข้อความที่สร้างความเสียหายให้กับดาราดูจริง ๆ ตรงนี้ก็เข้าข่ายการฟ้องร้องมีผลทางกฎหมายในเรื่องการหมิ่นประมาท⁵⁵

ศิริ เหลืองสวัสดิ์ บรรณาธิการบริหารนิตยสารกอสซิบสตาร์ได้ให้สัมภาษณ์ถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการนำเสนอภาพแอบถ่ายไว้ว่า

คงต้องยอมรับว่าภาพของดาราดูในจอกับนอกจอที่ปรากฏสู่สังคมมันค่อนข้างแตกต่างกันซึ่งบางครั้งการได้ภาพตัวตนที่แท้จริงของนักแสดงหรือนักร้องในด้านไม่ดีมานำเสนอแสดงให้เห็นว่า ตัวตนของดาราดูที่ถูกถ่ายภาพที่แท้จริงเป็นอย่างไรซึ่งอาจเป็นแบบอย่างให้เยาวชนเห็นถึงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมไม่ควรทำในสังคมไทยได้⁵⁶

⁵⁵สัมภาษณ์ ฉัตรชัย วรดิลก, บรรณาธิการบริหารหนังสือพิมพ์สยามบันเทิง, 26 มกราคม 2549.

⁵⁶สัมภาษณ์ ศิริ เหลืองสวัสดิ์, บรรณาธิการบริหารนิตยสารกอสซิบสตาร์, 17 มกราคม 2549.

ทีมงานกอสซิบ (นามแฝง) ช่างภาพนิตยสารกอสซิบสตาร์ได้ให้สัมภาษณ์ถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการนำเสนอภาพแอบถ่ายไว้ว่า

คิดว่าผลกระทบโดยตรงที่จะเกิดขึ้นกับบุคคลที่ถูกถ่ายภาพ หากมาจากความไม่เต็มใจ อาจกล่าวได้ว่านักแสดงและนักร้องของไทยส่วนใหญ่สามารถแบ่งออกได้เป็นสองกลุ่มหลัก ๆ คือ กลุ่มที่มีชื่อเสียง และกลุ่มที่ไม่มีชื่อเสียง ซึ่งกลุ่มที่มีชื่อเสียงส่วนใหญ่มักจะเป็นบุคคลที่ค่อนข้างเก็บตัวไม่ค่อยปรากฏตัวต่อหน้าสาธารณชนตามสถานที่สาธารณะต่าง ๆ แต่งกายมิดชิดและระมัดระวังตัวอยู่เสมอ ดังนั้น เมื่อถูกแอบถ่ายภาพมักแสดงอาการไม่พอใจเพราะไม่ต้องการเป็นข่าวกลัวเสียชื่อเสียง ในส่วนของกลุ่มดาราที่ไม่มีชื่อเสียงมักเป็นบุคคลที่ชอบไปงานสังคมหรืองานแถลงข่าวต่าง ๆ ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีว่าการมางานนั้นย่อมถูกถ่ายภาพเพราะมีสื่อมวลชนมารวมงานอยู่แล้ว ดังนั้น กลุ่มนักแสดงหรือนักร้องที่ไม่ค่อยมีชื่อเสียงหรืองานมีน้อยจึงพยายามทุกวิถีทางให้ตนเป็นข่าวให้ได้ ดาราบางคนใช้วิธีนี้ในการผลักดันให้ตัวเองมีชื่อเสียงเพราะบางคนที่ยังไม่ค่อยเป็นที่รู้จักเมื่อรู้ว่าถูกแอบถ่ายก็ไม่มีการหลบเหมือนเป็นการตั้งใจให้ถ่ายก็มี⁵⁷

ส่วน สุรพันธ์ เจริญกิตติ ผู้พิพากษาศาลมื่นบุรีได้แสดงทัศนะถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการนำเสนอภาพแอบถ่ายในปัจจุบันไว้ว่า

การไปแอบถ่ายดาราระงะกำลังอยู่ในอิริยาบถที่ไม่เหมาะสมถือว่าเป็นสิ่งไม่ควรกระทำในระยะยาวพฤติกรรมของดาราที่ถูกถ่ายภาพที่บางครั้งมีลักษณะไม่เหมาะสมอาจทำให้เกิดพฤติกรรมการเลียนแบบได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกรการนำเสนอของสื่อด้วย บางครั้งสิ่งที่สื่อนำเสนอก็เป็นการสะท้อนความเป็นจริงให้สังคมได้เห็น เช่น นักแสดงที่ได้รับยกย่องจากสังคมว่าเป็นคนดีรักครอบครัวหากภาพที่ปรากฏออกไปเป็นลักษณะของการให้ความรักความสัมพันธ์อันดีต่อบุคคลในครอบครัวก็ย่อมถือเป็นแบบอย่างที่ดีต่อสังคมในทางกลับกันหากภาพที่ได้เป็นภาพการควงคู่กับหญิงอื่นที่ไม่ใช่ภรรยาที่ส่งผลให้สังคมเห็นความเป็นจริงของนักแสดงคนดังกล่าวได้เป็นอย่างดี⁵⁸

⁵⁷ สัมภาษณ์ ทีมงานกอสซิบสตาร์ (นามแฝง), ช่างภาพนิตยสารกอสซิบสตาร์, 7 ธันวาคม 2548.

⁵⁸ สัมภาษณ์ สุรพันธ์ เจริญกิตติ, ผู้พิพากษาศาลจังหวัดมื่นบุรี, 13 มกราคม 2549.

เช่นเดียวกับ สราวุธ อำนวยจิตธรรม ช่างภาพนิตยสารสตาร์อัลบั้มที่ได้ให้ความคิดเห็นเรื่องผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการนำเสนอภาพแอบถ่ายไว้ว่า

ผลกระทบที่เกิดขึ้นน่าจะขึ้นอยู่กับวิจารณ์ญาณของผู้ส่งสารที่กลั่นกรองข่าวสารสู่ประชาชนเป็นหลัก เพราะตราบดีที่การเขียนข่าวหรือคำบรรยายได้ภาพไม่ใช่ถ้อยคำที่รุนแรงหรือมีลักษณะที่หมิ่นเหม่ต่อการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ภาพแอบถ่ายที่นำมาลงนั้นก็เพียงแค่ว่าภาพประกอบที่สร้างสีสันคงไม่ส่งผลกระทบต่อใครมากเท่าไร⁵⁹

ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ได้แสดงทัศนะถึงผลกระทบจากการนำเสนอภาพแอบถ่ายในปัจจุบันไว้ว่า

เรื่องผลกระทบขึ้นอยู่กับความสมัครใจ ถ้าเกิดจากความสมัครใจก็คงไม่มีปัญหาอะไรเพราะดาราบางคนก็อาจจะเปิดเผยชีวิตส่วนตัวก็มี แต่ถ้ามองในแง่มุมที่ว่า การนำเสนอของสื่อเป็นการสะท้อนความเป็นจริงให้สังคมได้รับรู้ความเป็นจริงของดาราน่าชีวิตนอกเหนือจากการทำงานเป็นอย่างไร โดยทั่วไปภาพพจน์ดาราไทยส่วนมากมักจะมาจากสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดีมีชีวิตที่แย่มาก่อนหรือเป็นคนเลวมาก่อนแล้วสามารถกลับตัวได้เมื่อได้เข้าวงการ เป็นตัวอย่างให้เห็นว่าคนไม่ดีไม่เห็นจะเป็นอะไร ดาราก็เคยเป็นคนไม่ดีมาก่อน ทั้งนี้ดาราบางคนก็ประพฤติตนไม่เหมาะสมเป็นตัวอย่างที่ไม่ดี อย่างเช่นการแต่งตัวของดาราที่มีผลต่อผู้อ่านในแง่ของผู้นำทางความคิด แม้ว่าความเป็นจริงดาราบางคนก็แต่งตัวเพื่อหน้าที่การงานแต่ผู้อ่านไม่ได้ดูจุดประสงค์ตรงนั้นโดยแต่งตัวตามในลักษณะที่ไม่เหมาะสม⁶⁰

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีความคิดเห็นว่าการนำเสนอภาพแนวแอบถ่ายไม่ส่งผลกระทบต่อสังคม นั้น มีข้อสรุปได้ว่าการนำเสนอภาพแอบถ่ายและการเจาะลึกเรื่องราวส่วนตัวของนักแสดงนักร้องของสื่อบันเทิงไทยในปัจจุบันนั้นไม่ได้ส่งผลกระทบต่อสังคมทั้งหมด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวิจารณ์ญาณของสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงแต่ละเล่ม

⁵⁹ สัมภาษณ์ สราวุธ อำนวยจิตธรรม, ช่างภาพนิตยสารสตาร์อัลบั้ม, 12 มกราคม 2549.

⁶⁰ สัมภาษณ์ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 9 กุมภาพันธ์ 2549.

จตุรเทพ อภิวงศังาม หัวหน้าช่างภาพหนังสือพิมพ์บ้านเที่ยงมาयाแซนแนลกล่าวถึงลักษณะภาพที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์มาयाแซนแนลว่าไม่ส่งผลกระทบต่อสังคม เนื่องจากเป็นการนำเสนอในลักษณะของภาพแนวแคนดิด (candid camera) ไม่มีการนำเสนอภาพลามก โดยได้กล่าวถึงการนำเสนอภาพของหนังสือพิมพ์มาयाแซนแนลไว้ว่า

การนำเสนอภาพบางครั้งอาจมีลักษณะค่อนข้างโป๊ เช่น เห็นกางเกงในหรือเสื้อชั้นในของดารารายบางคน เราถือว่าเป็นการนำเสนอความจริง เป็นกระจกสะท้อนให้สังคมได้ทราบว่านักแสดงหรือนักร้องคนดังกล่าวเป็นคนอย่างไร แต่ก็ไม่อาจปฏิเสธว่าเป็นเหมือนดาบสองคน ส่วนตัวคิดว่าผู้อ่านน่าจะมีวิจารณญาณที่ดีที่จะเลือกทำหรือไม่ทำตาม⁶¹

แนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับความคิดเห็นของ กนต์ธร กันทาธรรม ช่างภาพหนังสือพิมพ์บ้านเที่ยงมาयाแซนแนลที่กล่าวไว้ว่า

คิดว่าการนำเสนอภาพของสื่อบ้านเที่ยงไทยไม่ส่งผลกระทบต่อสังคม ในเรื่องพฤติกรรม การแต่งตัวที่ไม่เหมาะสม การเลียนแบบไม่น่าจะเกิดขึ้นเนื่องจากนักแสดงและนักร้องส่วนใหญ่ก็แต่งตามเทรนด์ของแฟชั่นอยู่แล้ว การเกิดพฤติกรรมในการเลียนแบบไม่จำเป็นต้องเกิดจากสื่อสิ่งพิมพ์บ้านเที่ยงเพียงอย่างเดียว⁶²

ส่วน BBK (นามแฝง) ช่างภาพหนังสือพิมพ์สยามบ้านเที่ยงกล่าวถึงการนำเสนอภาพแอบถ่ายว่าไม่ส่งผลกระทบต่อสังคมกล่าวคือ

ดาราคงต้องยอมรับว่าสถานภาพของเค้าคือ คนของประชาชนการอยากรู้ อยากเห็นเรื่องราวของดาราที่ตนเองชื่นชอบจึงถือเป็นเรื่องปกติ ดังนั้น ภาพแอบถ่ายน่าจะส่งผลบวกให้กับดาราในการสร้างกระแสให้มีชื่อเสียงมากขึ้น และมีดารารายบางคนใช้วิธีนี้ในการผลักดันให้ตัวเองมีชื่อเสียงโดยเฉพาะดาราที่ไม่เป็นที่รู้จักในสังคมมากนัก ผู้อ่านเองก็จะได้เห็นภาพและรับรู้แง่มุมอื่นของดาราที่เค้าไม่เคยเห็นมาก่อน⁶³

⁶¹สัมภาษณ์ จตุรเทพ อภิวงศังาม, หัวหน้าช่างภาพหนังสือพิมพ์มาयाแซนแนล, 21 ธันวาคม 2548.

⁶²สัมภาษณ์ กนต์ธร กันทาธรรม, ช่างภาพหนังสือพิมพ์มาयाแซนแนล, 16 ธันวาคม 2548.

⁶³สัมภาษณ์ BBK (นามแฝง), ช่างภาพหนังสือพิมพ์สยามบ้านเที่ยง, 15 ธันวาคม 2548.

เช่นเดียวกับ ยอดบุญ ทองรุ่งโรจน์ ช่างภาพหนังสือพิมพ์บันเทิงสยามดาราที่ได้ให้สัมภาษณ์ถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการนำเสนอภาพแอบถ่ายไว้ว่า

"การนำเสนอของสื่อไม่ส่งผลกระทบต่อผู้อ่านเพราะส่วนตัวคิดว่าผู้อ่านมีวิจารณญาณที่ดี ดังนั้น พฤติกรรมการเลียนแบบจึงไม่น่าจะเกิดขึ้นจากการเสพสื่อบันเทิงเพียงอย่างเดียวเพราะปัจจุบันมีช่องทางอื่นในการรับแพชชั่นหรือพฤติกรรมแต่งตัวอยู่แล้ว"⁶⁴

ทั้งนี้ก็มีเพียงผู้ให้สัมภาษณ์คนเดียว คือ วรรณ คอระอูด ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหารหนังสือพิมพ์บันเทิงมาयाแซนแนลที่ไม่ขอแสดงความเห็นในเรื่องดังกล่าว

สรุปได้ว่ากลุ่มบุคคลที่ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการนำเสนอภาพแอบถ่ายและการเจาะลึกเรื่องราวส่วนตัวของนักแสดงนักร้องในสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงไทยในปัจจุบันนั้นส่งผลกระทบต่อทั้งบุคคลที่ถูกถ่ายภาพ ครอบครัวของผู้ที่ถูกถ่ายภาพตลอดจนผู้ที่นิยมอ่านนิตยสารบันเทิงและหนังสือพิมพ์บันเทิงที่เน้นการนำเสนอภาพแอบถ่าย

มาตรฐานทางวิชาชีพ

จากการสัมภาษณ์กลุ่มเป้าหมายอันได้แก่ กลุ่มนักวิชาการและกลุ่มนักแสดงทั้งหมดจำนวน 9 คน พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ทั้งหมดมีความคิดเห็นที่คล้ายคลึงกันว่าปาปารัชชีในประเทศไทยไม่มีมาตรฐานทางวิชาชีพในการทำงาน ไม่มีมาตรฐานในการนำเสนอภาพแอบถ่าย และไม่คำนึงถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับบุคคลที่ถูกถ่ายภาพและผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับผู้คนในสังคม โดยผู้ให้สัมภาษณ์ที่เป็นกลุ่มนักวิชาการและกลุ่มนักแสดงจำนวนทั้งหมด 9 คน มีความคิดเห็นที่คล้ายคลึงในส่วนขอรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 4.7

มาตรฐานทางวิชาชีพของปาปารัชชี

เนื้อหา	จำนวน
<ul style="list-style-type: none"> - ไม่มีมาตรฐานทางวิชาชีพ และจริยธรรมทางวิชาชีพที่เหมาะสม - ไม่มีมาตรฐานในการนำเสนอภาพถ่าย - คำนึงถึงแต่ผลประโยชน์ทางธุรกิจ - มักกล่าวอ้างว่าการนำเสนอของสื่อเป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ 	9 คน

⁶⁴สัมภาษณ์ ยอดบุญ ทองรุ่งโรจน์, ช่างภาพหนังสือพิมพ์สยามดารา, 20 ธันวาคม 2548.

ในประเด็นเรื่อง มาตรฐานทางวิชาชีพของปาปารัชชี่ กิตติ กันภัย รองคณบดีฝ่ายวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้แสดงทัศนะถึงมาตรฐานทางวิชาชีพของปาปารัชชี่ไว้ว่า

ปัจจุบันปาปารัชชี่ยังไม่มีมาตรฐานทางวิชาชีพในการทำงาน ไม่มีคุณธรรมในจิตใจ (code of conduct) ในการประกอบอาชีพ และไม่คิดว่าเค้าเป็นนักสื่อสารมวลชน ในอนาคตน่าจะมีตัวบทกฎหมายขึ้นมาโดยเฉพาะ เพราะเป็นเรื่องที่ส่งผลกระทบต่อตัวบุคคล คนที่ทำอาชีพดังกล่าวจึงควรคำนึงถึงผลกระทบที่จะตามมาหลังการนำเสนอภาพดังกล่าว ควรมีการชี้ให้สังคมเห็นว่าการนำเสนอภาพลักษณะดังกล่าวถือเป็นการเสพของต่ำ ตราบใดที่ยังมีการเสพสื่อเหล่านี้อยู่ก็ย่อมส่งให้ยอดขายเพิ่ม กำลังการผลิตก็ย่อมเพิ่มตาม⁶⁵

ในขณะที่ จรัล ดิษฐาอภิชัย กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ และ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ได้ให้ความคิดเห็นเรื่องมาตรฐานทางวิชาชีพของปาปารัชชี่ไว้ว่า

ภาพแนวปาปารัชชี่ส่วนใหญ่เป็นภาพที่แสดงให้เห็นทั้งในเรื่องการใช้ชีวิตส่วนตัว ในเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศ แต่ด้วยเหตุผลการอ้างของสื่อที่ว่าการนำเสนอเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งภาพต่าง ๆ เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ มาตรฐานทางวิชาชีพคงต้องขึ้นอยู่กับวิจารณ์ญาณของแต่ละบุคคล⁶⁶

เนื่องจากลักษณะของภาพแอบถ่ายหากช่างภาพเคารพสิทธิส่วนบุคคลของนักแสดง นักร้องก็คงไม่ได้ เพราะเรื่องตื่นเต็นมันอยู่ที่การละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ยิ่งเสี่ยงยิ่งได้เงินมาก คือถ้าไปถ่ายภาพเค้าในลักษณะที่เรียบร้อยก็คงไม่มีใครอยากดู โดยหลักช่างภาพควรมีมาตรฐานและจริยธรรมในการทำงาน แต่ในทางปฏิบัติทำไม่ได้ คือเราอย่าไปมองแต่ของไทย ในต่างประเทศเค้าก็ยังคงควบคุมไม่ได้⁶⁷

เช่นเดียวกับ ชาควิต แยมนาม นักแสดงชายรุ่นกลางที่ได้กล่าวถึงความไม่มีมาตรฐานของสื่อในการนำเสนอภาพถ่ายแนวปาปารัชชี่ไว้ว่า

⁶⁵ สัมภาษณ์ กิตติ กันภัย, รองคณบดีฝ่ายวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 3 กุมภาพันธ์ 2549.

⁶⁶ สัมภาษณ์ จรัล ดิษฐาอภิชัย, กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ, 25 มกราคม 2549.

⁶⁷ สัมภาษณ์ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 9 กุมภาพันธ์ 2549

สิ่งที่บรรยายได้ภาพมันยึดเยียดเกินไป ควรให้ผู้อ่านมีสิทธิคิดเองจะดีกว่า เพราะทั้งภาพและข้อความบรรยายได้ภาพสามารถสร้างความเข้าใจผิดได้ คนที่รู้ดีที่สุดคือคนถ่ายว่ามันคืออะไร มันก็ขึ้นอยู่กับตัวเค้าเองว่าจะรู้สึกอย่างไรในการหาгинกันง่าย ๆ ถ้าไปยึดเยียดก็เหมือนกับการหลอกลวงคน ในความคิดของผมจริง ๆ ทุกคนเรียนจบมา มีบัญญัติในการทำงาน แต่ไม่รู้พอเข้ามาทำส่วนใหญ่เปลี่ยนไปหมด ลืมตัวและจริยธรรมทางวิชาชีพหรือจรรยาบรรณก็ค่อย ๆ เลือนหายไป⁶⁸

ส่วน ณรงค์ศักดิ์ ศรีธำนันท์ หัวหน้าภาควิชาวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพได้ให้สัมภาษณ์ถึงมาตรฐานทางวิชาชีพของปาปารัซซีในประเทศไทยไว้ว่า

โดยลักษณะของผู้ประกอบวิชาชีพ มีคำพูดหนึ่งที่น่าสนใจว่า “ช่างภาพมีกล้องเป็นอาวุธ” ดังนั้น สิ่งที่ผู้รับสารเห็นเป็นสิ่งที่เกิดจากการตัดสินใจของช่างภาพและบรรณาธิการอยากให้เห็น ภาพอาจมีการถูกบิดเบือนบิดบังได้ ช่างภาพจึงควรยืนอยู่บนพื้นฐานของมโนธรรม มีความตั้งมั่นในสิ่งที่ดีมี จริยธรรม คือ ก่อนจะลั่นไกชัตเตอร์จะต้องมีจริยธรรมว่าภาพดังกล่าวจะส่งผลกระทบต่อสังคมต่อตัวบุคคลที่ถูกถ่ายภาพและต่อพี่น้องครอบครัวบุคคลที่ถูกถ่ายภาพหรือเปล่า⁶⁹

แนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับความคิดของ อภิชาติ หาลำเจียก นักแสดงรุ่นใหญ่ที่ได้แสดงทัศนะถึงมาตรฐานการทำงานของปาปารัซซีในประเทศไทยว่า

มาตรฐานในการทำงานของปาปารัซซีที่ควรยึดถือเป็นสำคัญคือ ผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับบุคคลที่ถูกถ่ายภาพและครอบครัว โดยหลักการทำงานช่างภาพควรคำนึงถึงเรื่องกฎหมายแต่เพื่อรายได้คงไม่มีการคำนึงถึง ยิ่งเป็นภาพที่ผิดกฎหมายผิดจริยธรรมก็ยิ่งได้ราคาสูง ซึ่งตามปกติมนุษย์ทุกคนมีแง่มุมทั้งภาพขาวและภาพดำ วันหนึ่งมีคนเอาภาพดำมาตีราคาแล้วขายได้ดีเพราะพื้นฐานของมนุษย์คืออยากเห็นแต่เรื่องไม่ดีงามของคนอื่นซึ่งจริยธรรมพยายามขีดเส้นของความพอดี แต่ทุกคนพยายามล้ำเส้นของจริยธรรมอันดีงามเพื่อให้ตนเองได้รับผลประโยชน์อันสูงสุด เช่น ไม่มีปาปารัซซีคนไหนไปถ่ายภาพดาราระยะไปจำวัด สวดมนต์ เล่นกีฬาหรือ⁷⁰

⁶⁸ สัมภาษณ์ ชาศรีต แยมนาม, นักแสดงรุ่นกลาง, 15 มกราคม 2549.

⁶⁹ สัมภาษณ์ ณรงค์ศักดิ์ ศรีธำนันท์, หัวหน้าภาควิชาวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, 16 มกราคม 2549.

⁷⁰ สัมภาษณ์ อภิชาติ หาลำเจียก, ที่ปรึกษาสมาพันธ์ภาพยนตร์แห่งชาติ, 25 มกราคม 2549.

จากการสัมภาษณ์สรุปได้ว่า กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ทั้งสองกลุ่มคือ กลุ่มนักวิชาการ และกลุ่มนักแสดงมีความคิดเห็นที่ตรงกันว่าปาปารัซซี่ในประเทศไทยส่วนใหญ่ไม่มีมาตรฐานทางวิชาชีพในการทำงาน

การฟ้องร้องในบุคคลสาธารณะ

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งได้แก่ นักวิชาการและนักแสดงจำนวน 9 คน มีความคิดเห็นที่คล้ายคลึงกันว่า การฟ้องร้องของบุคคลสาธารณะในเรื่องการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลในประเทศไทยมีค่อนข้างน้อย เท่าที่จะเป็นการฟ้องร้องในคดีหมิ่นประมาทด้วยข้อความทางคดีทางแพ่ง โดยหลังการดำเนินคดีฟ้องร้อง ส่วนใหญ่จะเป็นการยอมความกันระหว่างคู่กรณี เช่น สื่อที่ถูกดาราฟ้องร้องในเรื่องการหมิ่นประมาทด้วยข้อความทางหน้าหนังสือพิมพ์บันเทิง ทั้งสองฝ่ายมักจะทำการยอมความกันก่อนจะดำเนินคดี โดยลักษณะของการยอมความส่วนใหญ่เป็นการลงข้อความขอโทษจากสื่อที่เป็นคู่กรณีต่อการกระทำที่สร้างความเสียหายและสร้างความอับอายให้แก่ดาราคงดังกล่าว ถ้าเป็นการฟ้องร้องในเรื่องการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลเกี่ยวกับภาพจากกิจกรรมส่วนตัวยังไม่เคยเห็นมีการฟ้องร้องมาก่อน โดยผู้ให้สัมภาษณ์ทั้งหมดมีความคิดเห็นที่เหมือนกันในส่วนของรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 4.8

การฟ้องร้องในเรื่องการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลในบุคคลสาธารณะ เกี่ยวกับภาพจากกิจกรรมส่วนตัวและภาพจากหน้าที่การงาน

เนื้อหา	จำนวน
<ul style="list-style-type: none"> - มีการฟ้องร้องแต่เป็นในกรณีหมิ่นประมาทด้วยข้อความและภาพติดต่อแต่มีค่อนข้างน้อย ซึ่งส่วนใหญ่มักจบคดีด้วยการยอมความกันระหว่างคู่กรณี ยังไม่มีการฟ้องร้องในเรื่องภาพแอบถ่ายจากทั้งกิจกรรมส่วนตัวและจากหน้าที่การงาน - ยังไม่มีกฎหมายโดยตรงที่ออกมารองรับในเรื่องภาพแอบถ่าย - สาเหตุส่วนใหญ่ที่ไม่ฟ้องร้องคือไม่อยากมีเรื่องกับสื่อและคิดว่าตนเองต้องพึ่งพาสื่อ - ดาราไทยส่วนใหญ่ยังไม่เข้าใจในเรื่องสิทธิส่วนบุคคลในบุคคลสาธารณะจึงคิดว่าการโดนแอบถ่ายในฐานะที่ตนเป็นคนมีชื่อเสียงไม่ถือว่าเป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล 	9 คน

ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้แสดงความคิดเห็นถึงเรื่องการฟ้องร้องในบุคคลสาธารณะไว้ว่า

เท่าที่ทราบยังไม่มีการฟ้องร้องในบุคคลสาธารณะเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลในเรื่องภาพแอบถ่าย ด้วยเหตุที่ดารารเมืองไทยมักอยู่ในสถานะที่ค่อนข้างลำบากในการปกป้องสิทธิของเขา คือ เมื่อโดนละเมิดสิทธิส่วนบุคคลดารารส่วนมากจะไม่พยายามดำเนินคดีฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายเพราะคิดว่ายังต้องพึ่งพาสื่อ และสื่อบันเทิงไทยก็มีสถานะที่อยู่เหนือดารารอยู่แล้ว⁷¹

ในขณะที่อภิชาติ หาลำเจียก นักแสดงอาวุโสได้แสดงทัศนะถึงการฟ้องร้องในบุคคลสาธารณะในประเทศไทยไว้ว่า

การฟ้องร้องในไทยก็มีอยู่บ้างแต่ค่อนข้างน้อยมาก อย่างเช่น ลูกเกต-เมธินี ก็เคยฟ้องร้องในเรื่องการถูกละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ซึ่งดารารไทยส่วนใหญ่ไม่มีใครอยากเป็นเรื่องกับสื่อหรอก เพราะต้องอาศัยสื่อในการทำงาน มันเป็นเรื่องของน้ำพึ่งเรือ เสือพึ่งป่า หรืออยู่กันแบบพึ่งกันไปพึ่งกันมา ชีวิตคนทุกคนก็มีความเป็นส่วนตัว แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าเค้าเป็นคนสาธารณะย่อมมีคนสนใจ การโดนแอบถ่ายเวลาไปเดินห้างย่อมสร้างความลำบากใจ โดยเฉพาะเป็นภาพที่ถูกบันทึกและเผยแพร่สู่สาธารณชน ดังนั้น สื่อมวลชนน่าจะให้ความเห็นอกเห็นใจบุคคลสาธารณะเหล่านี้บ้าง⁷²

แนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับความคิดเห็นของ เศรษฐา ศิระฉายา นักแสดงรุ่นใหญ่ และ พิมพ์มาดา บริรักษ์ศุภกร นักแสดงหญิงรุ่นเล็ก ที่แสดงความคิดเห็นที่คล้ายคลึงกันไว้ว่า

การฟ้องร้องในเรื่องภาพแอบถ่ายในสังคมไทย ยังไม่มีให้เห็นเพราะปัจจุบันยังไม่มีตัวบทกฎหมายออกมาควบคุมอย่างชัดเจน แต่ถ้าเป็นลักษณะการหมิ่นประมาทด้วยข้อความก็เห็นมีการฟ้องร้องบ้างแต่ค่อนข้างน้อย และทางสื่อก็ถือเอาการที่เป็นบุคคลสาธารณะมาเป็นข้ออ้างในการแอบถ่ายภาพ⁷³

⁷¹สัมภาษณ์ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 9 กุมภาพันธ์ 2549.

⁷²สัมภาษณ์ อภิชาติ หาลำเจียก, ที่ปรึกษาสมาพันธ์ภาพยนตร์แห่งชาติ, 25 มกราคม 2549.

⁷³สัมภาษณ์ เศรษฐา ศิระฉายา, นักแสดงรุ่นใหญ่, 30 มกราคม 2549.

“เรื่องภาพแอบถ่ายสำหรับวัฒนธรรมไทยยังไม่มีชัดเจนหรือมีบทลงโทษจากเรื่องนี้อย่างจริงจัง ส่วนใหญ่มักจะเป็นการประนีประนอมยอมความกันมากกว่าจะฟ้องร้องเอาผิดใครอย่างจริงจัง”⁷⁴

เช่นเดียวกับ จรัล ดิษฐาอภิชัย กรรมการสิทธิมนุษยชนที่ได้แสดงทัศนะถึงการฟ้องร้องในบุคคลสาธารณะในเรื่องการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลจากการถ่ายภาพส่วนตัวไว้ว่า

ในประเทศไทยมักจะมีปัญหาอยู่ที่ผู้เสียหายคือ มักจะไม่ไว้วางใจ ไม่อยากมีเรื่อง ไม่อยากฟ้องร้อง ปัจจุบันทางคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนก็ยังไม่เคยได้รับการร้องเรียนในเรื่องภาพแอบถ่ายมาก่อน เท่าที่เห็นการฟ้องร้องในบุคคลสาธารณะส่วนใหญ่มักเป็นเรื่องการหมิ่นประมาทด้วยข้อความหรือการติดต่อภาพแต่สุดท้ายก็ถอนฟ้องเพราะยอมความกันเอง⁷⁵

โดยสรุปจากการสัมภาษณ์กลุ่มบุคคลที่ให้สัมภาษณ์ทั้งหมดแสดงความคิดเห็นที่คล้ายคลึงกันว่า การฟ้องร้องในเรื่องการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลของบุคคลสาธารณะในประเทศไทยมีค่อนข้างน้อย โดยที่มักจะเป็นการฟ้องร้องในคดีหมิ่นประมาทด้วยข้อความคือ คดีความทางแพ่งซึ่งท้ายที่สุดไม่มีการดำเนินคดีความจนถึงที่สุดเพราะส่วนใหญ่คู่กรณีทั้ง 2 ฝ่ายมักยอมความกัน ทั้งนี้การฟ้องร้องในเรื่องการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลในเรื่องภาพแอบถ่ายปัจจุบันยังไม่มีมีการฟ้องร้องเกิดขึ้นในประเทศไทย

ความรู้ในเรื่องกฎหมาย

จากการศึกษาพบว่ากลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งได้แก่ ช่างภาพจำนวน 7 คนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นที่คล้ายคลึงกันว่า ช่างภาพส่วนใหญ่มีความรู้พื้นฐานในเรื่องกฎหมายที่เกี่ยวข้องในการทำงานค่อนข้างน้อย คือ รู้กฎหมายเพียงแค่หลักการเบื้องต้น ซึ่งส่วนใหญ่เป็นความรู้พื้นฐานเดิมที่ได้จากการศึกษาในระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า ช่างภาพส่วนใหญ่มักจะให้คำตอบที่คล้ายคลึงกันในส่วนของความรับผิดชอบทางด้านกฎหมายไว้ว่า หากมีการฟ้องร้องในเรื่องภาพเกิดขึ้น บุคคลที่จะต้องรับผิดชอบโดยตรงคือ องค์กรสื่อที่ตนสังกัดซึ่งส่วนใหญ่บุคคลที่จะต้องแสดงความรับผิดชอบโดยหน้าที่จะอยู่ตำแหน่งบรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณาไม่ใช่ตัวช่างภาพ ซึ่งสอดคล้องกับการทำงานที่ต้องผ่านการคัดเลือกภาพที่ถ่ายมาโดยหัวหน้าช่างภาพหรือบรรณาธิการบริหารก่อนการนำเสนอ ด้วยเหตุนี้เองช่างภาพส่วนใหญ่จึงมักไม่ค่อยทราบและไม่ค่อยให้ความสำคัญใน

⁷⁴ สัมภาษณ์ พิมพ์มาดา บริรักษ์ศุภกร, นักแสดงรุ่นเล็ก, 15 มกราคม 2549.

⁷⁵ สัมภาษณ์ จรัล ดิษฐาอภิชัย, กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ, 25 มกราคม 2549.

รายละเอียดของบทลงโทษหากมีการฟ้องร้องเกิดขึ้น โดยผู้ให้สัมภาษณ์ทั้งหมดมีความคิดเห็นที่คล้ายคลึงกันบ้างและแตกต่างกันในส่วนของรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 4.9
ความรู้ในเรื่องกฎหมาย

เนื้อหา	จำนวน
1. ทราบเรื่องกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน	6 คน
2. ไม่ทราบเรื่องกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน	1 คน

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีความคิดเห็นว่า ทราบเรื่องกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน นั้นมีข้อสรุปได้ว่า ช่างภาพส่วนใหญ่มีความรู้พื้นฐานทางด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการทำงานเช่น การละเมิดสิทธิส่วนบุคคล การหมิ่นประมาทด้วยข้อความหรือภาพ แต่ไม่เข้าใจในรายละเอียดของการดำเนินคดี และบทลงโทษที่ชัดเจน

BBK (นามแฝง) ช่างภาพหนังสือพิมพ์สยามบันเทิงได้ให้สัมภาษณ์ถึงความรู้ในเรื่องกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการทำงานไว้ว่า

เท่าที่ทราบถ้ามีการฟ้องร้องก็จะเสียค่าปรับกันไม่เท่าไร และปัจจุบันยังไม่มีกฎหมายออกมาคุ้มครองดารานักแสดงในเรื่องภาพแอบถ่ายโดยตรง แต่ถ้ามีการฟ้องร้องในเรื่องการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลในเรื่องภาพแอบถ่ายไม่ทราบว่าจะตรงกับบทลงโทษในมาตราใด แต่ถ้ามีการฟ้องร้องบุคคลที่รับผิดชอบโดยตรงจะเป็นทางบรรณาธิการบริหารซึ่งตรงนี้จะมีส่วนกฎหมายเข้ามารับผิดชอบช่วยเหลือ⁷⁶

ในขณะที่ องอาจ กำศิริ ช่างภาพนิตยสารซูชิบได้ให้สัมภาษณ์ในเรื่องความรู้เกี่ยวกับกฎหมายไว้ว่า

ส่วนตัวพอทราบเรื่องสิทธิส่วนบุคคลบ้าง แต่ไม่แน่ใจในเรื่องการฟ้องร้องในเรื่องภาพแนวป้าป้าหรือภาพแอบถ่ายรวมทั้งถ้อยคำที่หมิ่นเหม่จะใช้ตัวบทกฎหมายอะไรในการฟ้องร้อง แต่ปกติในการทำงานจะมีการคุยกันปรึกษากับทางบรรณาธิการบริหารว่าภาพไหนลงได้และไม่ส่งผลกระทบต่อทางองค์กร⁷⁷

⁷⁶ สัมภาษณ์ BBK (นามแฝง), ช่างภาพหนังสือพิมพ์สยามบันเทิง, 15 ธันวาคม 2548.

⁷⁷ สัมภาษณ์ องอาจ กำศิริ, ช่างภาพนิตยสารซูชิบ, 8 ธันวาคม 2548.

เช่นเดียวกับ คมชาญ วงศ์แววประเสริฐ ช่างภาพหนังสือพิมพ์บันเทิงรายวันดาราเดลี ได้ให้ความคิดเห็นเรื่องความรู้ทางด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้องในการทำงานไว้ว่า

ในปัจจุบันยังไม่มีกฎหมายเข้ามาคุ้มครองในเรื่องสิทธิส่วนบุคคลของบุคคลสาธารณะโดยตรงในเรื่องภาพแอบถ่าย ที่สำคัญบ้านเรายังไม่มีดาราคณโหนดำเนินคดีฟ้องร้องในเรื่องภาพแอบถ่ายเท่าที่มีจะเป็นลักษณะของการฟ้องร้องในเรื่องการหมิ่นประมาทด้วยข้อความ⁷⁸

ส่วน กนต์ธร กันทาธรรม ช่างภาพหนังสือพิมพ์บันเทิงมาयाแซนแนล ได้แสดงความคิดเห็นถึงความรู้ในเรื่องกฎหมายไว้ว่าพอทราบเรื่องกฎหมายเนื่องจากเรียนมาทางด้านถ่ายภาพโดยตรงจึงทราบถึงลักษณะของภาพแบบไหนที่สามารถฟ้องร้องได้ กล่าวคือ

ภาพที่อาจโดนฟ้องร้องได้ก็เช่น ภาพถ่ายในสถานที่ส่วนตัวหรือในบ้านถือว่าเป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล หรือภาพถ่ายในรถยนต์ส่วนตัว ซึ่งที่จริงตามกฎหมายก็ถือว่าเป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลเหมือนกัน แต่ผมเองก็ถ่ายประจำเพราะคนไทยส่วนใหญ่ยังไม่ค่อยมีความรู้ในเรื่องตัวบทกฎหมาย⁷⁹

ทั้งนี้ผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีความคิดเห็นว่าจะทราบเรื่องกฎหมายที่เกี่ยวข้องในการทำงานนั้น คือ สรวุฒ อำนวยจิตธรรม ช่างภาพนิตยสารสตาร์อัลบั้มที่ให้สัมภาษณ์ไว้ถึงเรื่องกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการทำงานว่า

“ส่วนตัวไม่ค่อยทราบเรื่องกฎหมาย แต่ในการทำงานจะมีการตักเตือนจากผู้ใหญ่ที่อยู่ในองค์กรและรู้ทางด้านกฎหมายว่าควรหรือไม่ควรถ่ายภาพในลักษณะไหน”⁸⁰

โดยสรุปกลุ่มบุคคลที่ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่มีความรู้ในเรื่องกฎหมายที่เกี่ยวข้องในการทำงานแต่ค่อนข้างน้อยและไม่ทราบถึงบทลงโทษที่ชัดเจน กล่าวคือ รู้กฎหมายเพียงแค่หลักการเบื้องต้น โดยช่างภาพส่วนใหญ่ให้ความคิดเห็นที่ตรงกันว่ากฎหมายที่ออกมาคุ้มครองนักแสดงและนักร้องในกรณีภาพแอบถ่ายโดยตรงยังไม่มี และปัจจุบันยังไม่มีนักแสดงหรือนักร้องของไทยคนไหนฟ้องร้องในเรื่องภาพแนวปาร์ตี้หรือภาพแอบถ่ายที่ปรากฏในสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงไทยอย่างจริงจัง

⁷⁸ สัมภาษณ์ คมชาญ วงศ์แววประเสริฐ, ช่างภาพหนังสือพิมพ์ดาราเดลี, 9 ธันวาคม 2548.

⁷⁹ สัมภาษณ์ กนต์ธร กันทาธรรม, ช่างภาพหนังสือพิมพ์มาयाแซนแนล, 16 ธันวาคม 2548.

⁸⁰ สัมภาษณ์ สรวุฒ อำนวยจิตธรรม, ช่างภาพนิตยสารสตาร์อัลบั้ม, 12 มกราคม 2549.

ส่วนที่ 2

กระบวนการในการทำงานของปาปารัชชีในประเทศไทย

จากการศึกษาในเรื่องกระบวนการในการทำงานของปาปารัชชีในประเทศไทยในครั้งนี้พบว่า ลักษณะการทำงานของปาปารัชชีในประเทศไทยที่เป็นช่างภาพประจำนั้นส่วนใหญ่มีลักษณะการทำงานเหมือนกับการทำงานของช่างภาพประจำองค์กรสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงทั่วไป คือ งานส่วนใหญ่เป็นงานที่รับจากแพคเกจโฆษณาจากฝ่ายประชาสัมพันธ์ขององค์กรต่าง ๆ ซึ่งจะมีการขึ้นบอร์ดไว้เพื่อให้ นักข่าวและช่างภาพรู้ล่วงหน้าถึงรายละเอียดของงานและสถานที่จัดงาน ตลอดจนรายชื่อของดารานักร้องและนักแสดงที่จะมาร่วมงาน

ทั้งนี้ลักษณะการทำงานโดยทั่วไป ช่างภาพและนักข่าวส่วนใหญ่จะไปทำงานด้วยกัน คือ มีลักษณะการทำงานแบบคู่หู (Buddy) และส่วนใหญ่จะตัดสินใจแบ่งงานกันเอง เนื่องจากส่วนใหญ่ไม่มีหัวหน้าช่างภาพคอยแบ่งงานให้ ทั้งนี้หากงานดังกล่าวเป็นงานใหญ่มีดารานักร้องและนักแสดงไปร่วมงานค่อนข้างมากทางกองบรรณาธิการหรือหัวหน้างานที่รับผิดชอบจะทำการกำหนดประเด็นข่าวและลักษณะภาพถ่ายที่ต้องการให้กับนักข่าวและช่างภาพ ทั้งนี้ช่างภาพและนักข่าวจะตัดสินใจเลือกหมายงานที่มีความสำคัญมากที่สุดหากมีงานเข้ามาหลายงานในวัน โดยนักข่าวส่วนใหญ่จะคอยช่วยเหลือช่างภาพในการถ่ายภาพด้วย

สำหรับวิธีการในการถ่ายภาพแอบถ่ายจากการศึกษาพบว่า ช่างภาพส่วนใหญ่ไม่มีเทคนิคเฉพาะตัวในการถ่ายภาพเพราะสถานการณ์ส่วนใหญ่เป็นเหตุการณ์เฉพาะหน้าหรือเป็นการเผชิญหน้าเป็นภาพที่สามารถนำมาเป็นภาพข่าวในลักษณะภาพแอบถ่ายได้ ดังนั้น สิ่งสำคัญที่สุดในการถ่ายภาพแอบถ่ายคือการถ่ายภาพให้เห็นหน้ากลุ่มเป้าหมายให้ชัดเจนมากที่สุด ทั้งนี้สถานที่ถ่ายภาพแอบถ่ายส่วนใหญ่เป็นงานตามหมายซึ่งดารานักร้องที่ถูกถ่ายภาพส่วนใหญ่มักจะรู้ตัวว่าตนเองมีโอกาที่จะโดนถ่ายภาพในลักษณะภาพแอบถ่ายได้ ปฏิกริยาที่เกิดขึ้นจากดารานักร้องที่ไปร่วมงานเมื่อรู้ตัวว่าโดนถ่ายภาพสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะใหญ่ ๆ ลักษณะแรกคือ มีท่าที่ไม่พอใจหรือมักจะพยายามเดินหนีให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ลักษณะที่สองคือ ไม่แสดงท่าทีอะไรหรือทำตัวปกติซึ่งมีทั้งดารานักร้องที่รับได้กับการถ่ายภาพในลักษณะดังกล่าว หรือเป็นดารานักร้องที่อยากให้ตัวเองเป็นข่าวเพราะเพราะต้องการให้เป็นที่รู้จักมากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้กลุ่มนักแสดงที่เคยโดนแอบถ่ายภาพจากปาปารัชชีในประเทศไทยส่วนใหญ่คิดว่าลักษณะการติดตามถ่ายภาพจากปาปารัชชีนั้นถือเป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลโดยเฉพาะการถ่ายภาพในขณะที่อยู่นอกเหนือจากเวลาการทำงานซึ่งถือว่าเป็นช่วงเวลาส่วนตัว โดยภาพส่วนใหญ่

ที่ปรากฏในนิตยสารบันเทิงและหนังสือพิมพ์บันเทิงส่วนใหญ่มีความไม่เหมาะสม และสร้างความเสียหายให้แก่บุคคลที่ถูกถ่ายภาพทั้งในเรื่องหน้าที่การงานและความเสื่อมเสียต่อครอบครัว

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาพบว่ากระบวนการในการทำงานของป้าป้ารัชชี่ในประเทศไทย แบ่งการศึกษาออกได้เป็น 4 ลักษณะดังนี้

1. แหล่งข้อมูลและบุคคลที่เกี่ยวข้อง
2. การตัดสินใจเลือกหมายงาน
3. วิธีการทำงาน
4. ปฏิกริยาของ 9 กลุ่มเป้าหมาย

แหล่งข้อมูลและบุคคลที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ที่เป็นช่างภาพประจำทั้งหมดส่วนใหญ่มีความคิดเห็นที่คล้ายคลึงกันในเรื่องของแหล่งข้อมูลและบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการทำงาน กล่าวคือ ลักษณะการทำงานโดยส่วนใหญ่ไม่มีการเตรียมพร้อมของข้อมูลล่วงหน้าคือ ไม่มีแหล่งข่าวส่วนตัว งานส่วนใหญ่จะเป็นการรับจากหมายงานที่แฟกซ์เข้ามาในแต่ละองค์กร เช่น งานแถลงข่าว งานเปิดตัวสินค้า งานเดินแฟชั่นโชว์ โดยลักษณะของใบหมายงานจะมีข้อมูลหลักให้นักข่าวและช่างภาพถึงรายละเอียดของงาน เช่น คอนเซ็ป (concept) ของงาน สถานที่ เวลา และระบุชื่อนักแสดงหรือนักร้องที่จะมาร่วมงาน เพื่อเป็นการบอกสื่อมวลชนว่างานนี้จะมีดาราคณไหนมาร่วมงานบ้าง ทั้งนี้เมื่อได้รับหมายงานทางองค์กรจะมีการขึ้นบอร์ดไว้เพื่อให้นักข่าวและช่างภาพรู้ล่วงหน้าว่าแต่ละวันต้องไปงานที่ไหนบ้าง อย่างไรก็ตามหากมีหมายงานหลายงานที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน จากการสัมภาษณ์พบว่าจะมีการคัดเลือกว่าหมายงานไหนมีความสำคัญมากกว่ากัน เช่น หากเป็นงานแฟชั่นโชว์ซึ่งเป็นงานที่ส่วนใหญ่ดาราดำเนินแบบเสร็จก็จะกลับเลยไม่มีการสัมภาษณ์หากว่าเป็นงานสำคัญช่างภาพจะไปทำงานคนเดียว แต่ถ้าเป็นงานที่มีดาราร่วมงานเยอะหรือมีดารากที่กำลังอยู่ในกระแสไปด้วยนักข่าวและช่างภาพก็จะทำงานเหมือนเป็นคู่หู (Buddy) กัน โดยผู้ให้สัมภาษณ์ที่เป็นช่างภาพจำนวน 7 คน มีความคิดเห็นในส่วนขงรายละเอียดที่แตกต่างกันดังนี้

ตารางที่ 4.10
แหล่งข้อมูลและบุคคลที่เกี่ยวข้องในการทำงาน

เนื้อหา	จำนวน
1. ไม่มีแหล่งข่าว ไปตามหมายงาน	5 คน
2. มีแหล่งข่าว ไปตามหมายงาน และไปรอดตามสถานที่สาธารณะต่าง ๆ	1 คน
3. มีแหล่งข่าว ไปตามหมายงานแต่ไม่ใช้รูปจากหมายงาน และไปรอดตามสถานที่สาธารณะต่าง ๆ	1 คน

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีความคิดเห็นว่ามีแหล่งข่าวและไปทำงานตามหมายงานที่ได้รับนั้นมีข้อสรุปได้ว่า การทำงานถ่ายภาพโดยหลักไม่มีแหล่งข่าวส่วนตัว ส่วนใหญ่สถานที่ทำงานจะได้รับจากแฟกซ์หมายงานที่เข้ามาในแต่ละองค์การว่าเป็นงานอะไร งานจัดที่ไหนและมีใครไปร่วมงานบ้าง กนัธธร กันทาธรรม ช่างภาพหนังสือพิมพ์บันเทิงมาयाแซนแนล ให้สัมภาษณ์ถึงวิธีการในการเตรียมพร้อมในการทำงานไว้ว่า

การทำงานส่วนมากจะเป็นการทำงานตามหมายงาน คือมีหมายงานแฟกซ์เข้ามา โดยจะมีการแจ้งรายชื่อดาราคาที่มาร่วมงานว่ามีใครบ้าง ทางหัวหน้าช่างภาพก็จะแบ่งงานว่าใครไปงานไหน และถ้าตอนนั้นกระแสของดาราคาคนไหนกำลังเป็นที่สนใจ เราก็ต้องตามไปถ่ายภาพเขากันคู่รักให้ได้⁸¹

แนวคิดดังกล่าว สอดคล้องกับความคิดเห็นของคมชาญ วงศ์แววประเสริฐ ช่างภาพหนังสือพิมพ์บันเทิงรายวันดาราคาเดลีที่พูดถึงลักษณะการทำงานว่าภาพแนวปาปรัซซีเป็นภาพที่ได้จากงานแถลงข่าว งานสังคม งานแฟชั่น จะไม่มีการตามถ่ายภาพในลักษณะของการตามตลอดวัน และทางดาราคาเดลีไม่มีแหล่งข่าวส่วนตัวกล่าวคือ

การเตรียมงานของหนังสือพิมพ์บันเทิงรายวันดาราคาเดลีมีลักษณะของการเตรียมตัวล่วงหน้าก่อนจะไปร่วมงานว่างานที่ไปจะเจอใครบ้าง เป็นคนที่อยู่ในกระแสหรือไม่ จะมีการถามจากแหล่งข้อมูลซึ่งส่วนใหญ่เป็นประชาสัมพันธ์ของงานว่าดาราคาคนนี้

⁸¹ สัมภาษณ์ กนัธธร กันทาธรรม, ช่างภาพหนังสือพิมพ์มาयाแซนแนล, 16 ธันวาคม

จะไปกับใคร ไปกับแฟนหรือเปล่า ซึ่งอาจทำให้คาดการณ์ล่วงหน้าว่าจะได้ภาพคู่รัก
ของดาราคณโชนบ้าง⁸²

เช่นเดียวกับ ยอดบุญ ทองรุ่งโรจน์ ช่างภาพหนังสือพิมพ์รายวันสยามดารา ได้ให้
สัมภาษณ์ถึงลักษณะการทำงานไว้ว่า

ทางสยามดาราคงจะไม่มีการเตรียมพร้อมของข้อมูลก่อนล่วงหน้า ภาพที่ได้มักจะมา
จากหมายงานทั่วไป คือไม่ได้ตั้งใจว่าจะต้องได้ภาพดาราคณโชน นอกจากว่าถ้ามี
กระแสว่าดาราคณโชนกำลังดังก็จะพยายามถ่ายภาพให้ได้ แต่โดยรวมจะเป็นภาพที่
เผชิญได้มามากกว่าจะเฝ้าตามถ่าย ซึ่งที่มาของข้อมูลจะได้จากหมายข่าวเท่านั้น
ไม่มีจากแหล่งข้อมูลอื่น⁸³

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีความคิดเห็นว่ามีแหล่งข่าว ไปตามหมายงาน และไปรอตามสถานที่
สาธารณะต่าง ๆ นั้น มีข้อสรุปได้ว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ดังกล่าว คือ BBK (นามแฝง) ช่างภาพหนังสือพิมพ์
สยามบันเทิงที่ได้กล่าวถึงลักษณะการทำงานของช่างภาพประจำของหนังสือพิมพ์สยามบันเทิงว่า
ต้องมีการเตรียมพร้อมของข้อมูลล่วงหน้าจากทั้งหมายงานงานที่แพคเกจเข้ามาในแต่ละองค์กร และ
จากแหล่งข่าวที่เชื่อถือได้ คือมีทั้งแหล่งข่าวภายในคือนักข่าวของแต่ละองค์กรซึ่งเป็นที่ทราบกันดีว่า
นักข่าวสยามบันเทิงส่วนใหญ่จะมีการติดต่อและรู้จักดารามากมาย การได้ข้อมูลของนักข่าวส่วนใหญ่มัก
ได้จากดารารเอง คนใกล้ชิดตัวดาราร และแหล่งข่าวภายนอกที่มีทั้งญาติ เพื่อน รวมทั้งคนรู้จักของทั้งนัก
ข่าวหรือของช่างภาพที่คอยโทรแจ้งเมื่อพบเห็นดาราร ทั้งนี้ลักษณะการทำงานคือ จะไปตามหมาย
งานและไปดักถ่ายตามสถานที่สาธารณะบ้างขึ้นอยู่กับการแจ้งข่าวของแหล่งข่าว

BBK (นามแฝง) ช่างภาพหนังสือพิมพ์สยามบันเทิงแสดงความคิดเห็นเรื่องที่มาของ
แหล่งข้อมูลและบุคคลที่เกี่ยวข้องในการทำงานไว้ว่า

แหล่งข่าวบางคนจะคอยโทรมาบอกว่าดาราคณโชนชอบไปเที่ยวที่ไหนและมักจะไป
กับใคร คือมีคนเคยเห็นเป็นการยืนยันถึงสถานที่ที่คาดว่าจะพบดาราคณโชนดังกล่าว
ได้ โดยที่มาของแหล่งข้อมูลนั้นได้มาจากหลายแห่ง เช่น นักข่าว ซึ่งตัวนักข่าวเองก็
อาจจะได้ข้อมูลมาจากคนใกล้ชิดของดารารทั้งผู้จัดการหรือเพื่อนสนิทดารารที่โทรมา
บอกความสัมพันธ์และสถานที่ที่คาดว่าจะพบเจอดารารและคู่รัก เพื่อเป็นการสร้าง

⁸² สัมภาษณ์ คมชาญ วงศ์แววประเสริฐ, ช่างภาพหนังสือพิมพ์ดารารเดลี, 9 ธันวาคม
2548.

⁸³ สัมภาษณ์ ยอดบุญ ทองรุ่งโรจน์, ช่างภาพหนังสือพิมพ์สยามดารา, 20 ธันวาคม
2548.

กระแสให้กับดาราคงดังกล่าว รวมทั้งคนรู้จักของนักข่าวหรือคนรู้จักของช่างภาพที่พบเห็นดาราดแล้วโทรมาบอกก็มี⁸⁴

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีความคิดเห็นว่ามีแหล่งข่าว ไปตามหมายงานแต่ไม่ใช่รูปจากหมายงานและไปรอดตามสถานที่สาธารณะต่าง ๆ ด้วยนั้น มีข้อสรุปได้ว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ดังกล่าว คือ ทีมงานกอสซิบ (นามแฝง) ช่างภาพนิตยสารกอสซิบสตาร์ที่ได้กล่าวถึงลักษณะการทำงานของช่างภาพประจำของนิตยสารกอสซิบสตาร์ที่คล้ายคลึงกับช่างภาพของหนังสือพิมพ์สยามบันเทิงที่กล่าวไว้ว่า การทำงานของช่างภาพต้องมีการเตรียมพร้อมของข้อมูลล่วงหน้าจากทั้งหมายงานงานที่แฟกซ์เข้ามาในแต่ละองค์กร และจากแหล่งข่าวที่เชื่อถือได้ ทั้งนี้ลักษณะการทำงานของช่างภาพกอสซิบสตาร์จะทำงานแตกต่างจากช่างภาพหนังสือพิมพ์สยามบันเทิงตรงที่ไม่ใช่รูปจากหมายงานเนื่องจากนโยบายการนำเสนอภาพของนิตยสารกอสซิบสตาร์จะเน้นภาพแนวปาปารัชชี ซึ่งภาพส่วนใหญ่ที่ช่างภาพประจำของกอสซิบสตาร์จะตามถ่ายคือ ภาพของดารานักแสดงที่มาร่วมงานซึ่งอาจจะมากับคู่รักหรือเพื่อนสนิทโดยเป็นภาพที่ได้ในช่วงก่อนจะเริ่มงานและหลังเลิกงาน ทั้งนี้ช่างภาพกอสซิบสตาร์มักตามถ่ายภาพตามสถานที่สาธารณะต่าง ๆ ที่มีแหล่งข่าวทั้งภายในและภายนอกที่แจ้งว่าพบเห็นดาราด เช่น ตามห้างสรรพสินค้าหรือสวนจตุจักร

ทีมงานกอสซิบ (นามแฝง) ช่างภาพนิตยสารกอสซิบสตาร์ ได้ให้สัมภาษณ์ถึงที่มาของแหล่งข่าว และบุคคลที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องในการทำงานไว้ว่า

การทำงานทุกครั้งจะมีการเตรียมตัวก่อนและมีการสืบข้อมูลจากแหล่งข่าวทั้งภายในและภายนอก โดยแหล่งข่าวภายในของกอสซิบส่วนใหญ่คือนักข่าวที่ค่อนข้างรู้จักดาราดเยอะ ส่วนแหล่งข่าวภายนอกที่นี่จะมีสายข่าวที่รู้จักกันคอยแจ้งความเคลื่อนไหวของดาราด ซึ่งบางครั้งก็เป็นเพื่อนสนิทดาราดหรือผู้จัดการส่วนตัวของนักร้องก็มีเหมือนกัน⁸⁵

สรุปได้ว่ากลุ่มบุคคลที่ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่กล่าวว่าไม่มีแหล่งข่าวภายนอกส่วนตัว แต่ลักษณะของข้อมูลส่วนใหญ่จะได้จากประชาสัมพันธ์ของงานที่ได้รับเชิญจากหมายงานที่แฟกซ์เข้ามามากกว่าจะเป็นแหล่งข่าวส่วนตัว ทั้งนี้ในส่วนของบุคคลที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องในการทำงานนั้นช่างภาพทั้ง 7 คน กล่าวว่าการทำงานโดยหลักจะทำงานร่วมกับนักข่าวคือมีลักษณะการทำงาน

⁸⁴ สัมภาษณ์ BBK (นามแฝง), ช่างภาพหนังสือพิมพ์สยามบันเทิง, 15 ธันวาคม 2548.

⁸⁵ สัมภาษณ์ ทีมงานกอสซิบสตาร์ (นามแฝง), ช่างภาพนิตยสารกอสซิบสตาร์,

แบบเป็นคู่หู (buddy) เช่น งานที่มีการให้สัมภาษณ์ งานแถลงข่าว ทั้งนี้หากเป็นงานที่ต้องการแค่ภาพหรือไม่มีการให้สัมภาษณ์ช่างภาพจะไปทำงานคนเดียว

การตัดสินใจเลือกหมายงาน

จากการศึกษาพบว่า ถึงแม้ว่าช่างภาพทั้งหมดจะทำงานโดยยึดเอาหมายงานที่ได้รับเป็นหลัก แต่จะมีการตัดสินใจคัดเลือกหมายงานด้วย ทั้งนี้จากการสัมภาษณ์ช่างภาพทั้ง 7 คน มีเพียงช่างภาพจำนวน 2 คนเท่านั้นที่มีหัวหน้าช่างภาพคอยแบ่งงานให้ว่าควรไปตามหมายงานไหนหรือไปตามถ่ายภาพที่ไหนบ้าง คือ หนังสือพิมพ์บันเทิงมาयाแซนแนล และนิตยสารกอสซิปสตาร์ ดังนั้น การแบ่งงานของผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ที่เป็นช่างภาพจึงคัดเลือกหมายงานกันเองระหว่างช่างภาพและนักข่าว ผู้ศึกษาจึงได้ทำการสัมภาษณ์กลุ่มนักวิชาชีพที่เป็นหัวหน้าช่างภาพ และบุคคลที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการทำงานช่างภาพโดยตรง เพื่อทราบถึงความแตกต่างในการทำงานระหว่างการทำงานโดยมีหัวหน้าช่างภาพที่คอยวางแผนแบ่งงานให้กับคนที่ไม่มีหัวหน้าช่างภาพสร้างความแตกต่างในการทำงานของช่างภาพแต่ละคนหรือไม่อย่างไร จากการศึกษาพบว่า กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ทั้งหมดมีความคิดเห็นที่คล้ายคลึงกัน มีบางส่วนที่แตกต่างกันดังนี้

ตารางที่ 4.11

การตัดสินใจเลือกหมายงาน

เนื้อหา	จำนวน
1. แบ่งงานกันเองระหว่างช่างภาพกับนักข่าว	5 คน
2. รับการแบ่งงานจากหัวหน้าช่างภาพ	2 คน

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีความคิดเห็นว่าการตัดสินใจคัดเลือกหมายงานเป็นการแบ่งงานกันเองระหว่างช่างภาพกับนักข่าว นั้น มีข้อสรุปได้ว่า ช่างภาพส่วนใหญ่ไม่มีหัวหน้าช่างภาพคัดเลือกหมายงานให้หลังจากการได้รับหมายงานที่แฟกซ์เข้ามา การตัดสินใจคัดเลือกหมายงานจึงขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจแบ่งงานกันระหว่างช่างภาพกับนักข่าวว่าใครจะทำงานด้วยกัน ทั้งนี้หากเป็นงานใหญ่และมีดาราไปร่วมงานมาก ทางบรรณาธิการหรือหัวหน้างานอาจเข้ามาช่วยเหลือแบ่งงานให้ และบางเล่มที่มีช่างภาพน้อยและมีงานเข้ามาหลายงาน นักข่าวจะมีหน้าที่คอยช่วยเหลือช่างภาพในการถ่ายภาพด้วย ซึ่งทางกองบรรณาธิการจะคอยให้ความช่วยเหลืออื่น ๆ เช่น ในการกำหนดประเด็นข่าวและลักษณะภาพที่ต้องการตามหมายงานโดยเฉพาะในงานใหญ่ ๆ

ธัญชา โสเมเกษตรินทร์ ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหารนิตยสารซูชิบอกกล่าวถึงการแบ่งงานของช่างภาพไว้ว่า

ช่างภาพและนักข่าวจะคัดเลือกงานตามหมายงานที่ได้รับ โดยจะมีการขึ้นบอร์ดตารางงานจากหมายงานต่าง ๆ ไว้ให้ทราบว่ามีงานที่ไหนบ้าง โดยทางซูชิจะมีการกำหนดประเด็นข่าวให้กับช่างภาพและกำหนดลักษณะภาพที่ต้องการตามหมายต่าง ๆ ซึ่งช่างภาพหลักของซูชิมีคนเดียว ถ้าเป็นงานที่ต้องการช่างภาพจริง ๆ และมีเข้ามาหลายงานก็จะให้นักข่าวกับช่างภาพตัดสินใจกันเอง ซึ่งนักข่าวที่นี้จะพกก๊อ้งติดตัวช่วยถ่ายภาพด้วยในกรณีที่ไม่มีช่างภาพไปด้วย⁸⁶

เช่นเดียวกับ จัตรีชัย วรดิลก บรรณาธิการบริหารนิตยสารพิมพ์สยามบันเทิงได้ให้ความคิดเห็นเรื่องการตัดสินใจเลือกหมายงานของช่างภาพประจำนิตยสารพิมพ์สยามบันเทิงไว้ว่า

โดยส่วนใหญ่ช่างภาพมักจะแบ่งงานกันเองโดยข้อมูลหรือสถานที่ในการทำงานมาจากหลายทาง ทั้งจากกลุ่มช่างภาพที่รู้จักกันที่มีการแชร์ข้อมูลร่วมกัน และจากแฟกซ์หมายงาน โดยช่างภาพจะคัดเลือกหมายงานเองว่างานไหนสำคัญที่ควรไป ซึ่งหมายงานส่วนใหญ่จะมีรายชื่อดาราราที่ไปร่วมงาน หากทางผมเห็นว่าดาราราที่ไปร่วมงานมีดาราราที่กำลังอยู่ในกระแสความสนใจของช่างภาพจะมีการบอกกับช่างภาพว่าในงานดังกล่าวควรได้ภาพดาราราคนไหนบ้าง⁸⁷

สวน สายใจ พิมพ์ทอง หัวหน้าข่าวบันเทิงนิตยสารพิมพ์สยามบันเทิงรายวันสยามดารารา ได้ให้สัมภาษณ์ถึงการตัดสินใจเลือกหมายงานของช่างภาพไว้ว่า

ปกติช่างภาพของสยามดาราราจะทำงานตามหมายงาน โดยทางกองบรรณาธิการจะมีการขึ้นบอร์ดงานไว้ว่าในแต่ละวันมีงานที่ไหนบ้าง ซึ่งช่างภาพกับนักข่าวจะตัดสินใจเองว่างานไหนมีความสำคัญว่ากันในกรณีที่มึงงานเข้ามาหลายงานในวันเดียว ซึ่งนักข่าวของที่นี่จะพกก๊อ้งติดตัวช่วยช่างภาพถ่ายภาพในกรณีที่งานไม่สำคัญมากและไม่มีช่างภาพไปด้วย เนื่องจากช่างภาพประจำของสยามดารารามีคนเดียว⁸⁸

⁸⁶สัมภาษณ์ ธัญชา โสเมเกษตรินทร์, ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหารนิตยสารซูชิ, 14 ธันวาคม 2548.

⁸⁷สัมภาษณ์ จัตรีชัย วรดิลก, บรรณาธิการบริหารนิตยสารพิมพ์สยามบันเทิง, 26 มกราคม 2549.

⁸⁸สัมภาษณ์ สายใจ พิมพ์ทอง, หัวหน้าข่าวบันเทิงนิตยสารพิมพ์สยามดารารา, 4 กุมภาพันธ์ 2549.

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีความคิดเห็นว่าการตัดสินใจคัดเลือกหมายงานเป็นการแบ่งงานจากหัวหน้าช่างภาพนั้น มีข้อสรุปได้ว่าหัวหน้าช่างภาพจะมีหน้าที่รับผิดชอบแบ่งงานจากหมายงานที่ได้รับจากแฟกซ์หมายงานว่าควรให้ช่างภาพคนไหนไปงานไหน และให้การช่วยเหลือในการทำงานของช่างภาพในการหาข้อมูล โดยจะกำหนดคุณลักษณะของภาพถ่ายที่ควรได้จากแต่ละงานด้วย

จตุรเทพ อภิวงค์งาม หัวหน้าช่างภาพหนังสือพิมพ์บันเทิงมาयाแซนแนล ให้สัมภาษณ์ถึงลักษณะการแบ่งงานของช่างภาพหนังสือพิมพ์มาयाแซนแนลไว้ว่า

การแบ่งงานโดยหลักจะแบ่งตามความสามารถเฉพาะตัวของช่างภาพว่าแต่ละคนมีคุณสมบัติอย่างไร มาयाแซนแนลมีช่างภาพประจำอยู่ 2 คน คือ จะแบ่งงานตามคุณลักษณะและอุปนิสัยของแต่ละคน โดยในแต่ละวันจะมีการจัดแผนงานให้แก่ช่างภาพแต่ละคน บอกประเด็นของความน่าจะเป็นของภาพที่ควรได้จากงานต่าง ๆ ที่ไปทำ เช่นงานแพชั่นก็ต้องได้ภาพลักษณะเดินไม้โซ่ภาพโพสสวยงาม คือ ทางผมจะมีโจทย์การทำงานทุกครั้งเป็นการวางกรอบในการทำงานให้เสมอ ส่วนมากช่างภาพที่นี้จะไปตามหมายที่ได้รับ มีบ้างที่ให้ไปดูเทรนด์แพชั่นตามห้างสรรพสินค้าต่าง ๆ เพื่อเปิดทัศนวิสัยของช่างภาพ⁸⁹

แนวคิดดังกล่าว สอดคล้องกับ ญัฐสรณ์ ทิพยานนท์ หัวหน้าช่างภาพนิตยสารกอสซิบสตาร์ ที่กล่าวถึงการแบ่งงานให้กับช่างภาพประจำกอสซิบสตาร์ไว้ว่า ในฐานะของหัวหน้าช่างภาพมีหน้าที่หลักในการแจกงานและวางแผนงานดูสถานการณ์หรือคาดเดาเหตุการณ์ที่น่าจะเกิดขึ้นในแต่ละหมายงานให้กับช่างภาพ กล่าวคือ

โดยปกติผมจะเป็นคนแจกงานให้กับช่างภาพแต่ละคนว่าต้องไปที่ไหนบ้างในแต่ละวัน รวมทั้งกำหนดว่างานไหนต้องมีช่างภาพไปกี่คน ต้องใช้กล้องวีดีโอหรือเปล่า รวมทั้งแนะนำเส้นทางในการเดินทางด้วยเพราะงานช่างภาพเป็นงานที่ต้องแข่งกับเวลาบางทีก็มีงานชนกันหลายงาน การเตรียมพร้อมก่อนหรือการวางแผนงานจึงเป็นสิ่งสำคัญมาก⁹⁰

⁸⁹ สัมภาษณ์ จตุรเทพ อภิวงค์งาม, หัวหน้าช่างภาพหนังสือพิมพ์มาयाแซนแนล, 21 ธันวาคม 2548.

⁹⁰ สัมภาษณ์ ญัฐสรณ์ ทิพยานนท์, หัวหน้าช่างภาพนิตยสารกอสซิบสตาร์, 24 ธันวาคม 2548.

โดยสรุปกลุ่มบุคคลที่ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่กล่าวว่าการตัดสินใจคัดเลือกหมายงานนั้น เกิดจากการตัดสินใจระหว่างช่างภาพกับนักข่าว โดยทางกองบรรณาธิการจะมีหน้าที่คอยให้ความช่วยเหลือในด้านข้อมูลและกำหนดประเด็นข่าวและภาพในกรณีที่เป็นงานใหญ่ว่าควรมีลักษณะอย่างไร ทั้งนี้มีเพียงผู้ให้สัมภาษณ์บางส่วนที่เป็นหัวหน้าช่างภาพที่คอยช่วยเหลือในการคัดเลือกหมายงานให้กับช่างภาพ โดยมีการวางแผนการทำงานและเตรียมข้อมูลในการทำงานให้

วิธีการทำงาน

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นช่างภาพทั้งหมดมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันในวิธีการทำงาน กล่าวคือ กลุ่มช่างภาพส่วนใหญ่ให้สัมภาษณ์ว่าวิธีการทำงานถ่ายภาพแอบถ่ายนั้นไม่จำเป็นต้องมีเทคนิคเฉพาะตัวในการถ่ายภาพ ซึ่งการถ่ายภาพลักษณะนี้ส่วนใหญ่เป็นเหตุการณ์เฉพาะหน้า สิ่งสำคัญที่ช่างภาพควรคำนึงถึงคือถ่ายให้เห็นหน้าดาราให้ได้มากที่สุด ช่างภาพส่วนใหญ่ยังได้กล่าวว่าในการถ่ายภาพกลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่ที่เป็นนักแสดงและนักร้องที่มีชื่อเสียงจะรู้ตัวว่าตนเองถูกแอบถ่าย ทั้งนี้ปฏิกิริยาตอบสนองของดาราส่วนใหญ่มักจะแสดงท่าที่ไม่พอใจ แต่ส่วนใหญ่ไม่ยอมมีเรื่องกับสื่อปฏิกิริยาตอบสนองส่วนใหญ่คือพยายามหลบหน้าและรีบเดินหนีไปให้เร็วที่สุด หากเป็นกรณีของคู่รักเมื่อทราบว่าได้แอบถ่ายส่วนใหญ่มักรีบเดินหนีโดยเดินแยกกันไปคนละทาง ในขณะที่กลุ่มช่างภาพบางส่วนได้ให้สัมภาษณ์ว่าวิธีการทำงานในการถ่ายภาพแอบถ่ายนั้นจำเป็นต้องมีเทคนิคเฉพาะตัวเพื่อให้สามารถได้ภาพที่ชัดเจน และเป็นภาพที่สื่อความหมายได้ ซึ่งจากประสบการณ์ในการถ่ายภาพแนวปาราซีซีนั้นกลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่มีทั้งรู้ตัวและไม่รู้ตัวว่าตนเองโดนแอบถ่ายภาพ เนื่องจากการถ่ายภาพแนวนี้หากผู้ถูกถ่ายรู้ตัวทุกครั้งอาจทำให้เกิดอุปสรรคในการถ่ายภาพ ไม่ได้มุมของภาพที่ต้องการและมีความเป็นธรรมชาติเท่าที่ควร เทคนิคในการซ่อนตัวและหามุมถ่ายภาพที่ดีจึงเป็นสิ่งสำคัญ ในกรณีที่กลุ่มเป้าหมายรู้ตัวปฏิกิริยาที่พบเห็นส่วนมาก คือจะมีการแสดงท่าที่ไม่พอใจแต่ก็ไม่ได้ทำอะไรมากคือพยายามเดินหนีให้เร็วที่สุด หรืออีกกรณีหนึ่งคือเดินเข้ามาถามว่ามาจากสื่อเล่มไหนและขอไม่ให้ถ่ายภาพ หรือบางทีก็ไม่เดินมาพูดเองอาจให้ผู้จัดการส่วนตัวมาพูดแทน จากการศึกษพบว่า กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นที่แตกต่างกันดังนี้

ตารางที่ 4.12
วิธีการถ่ายภาพแอบถ่าย

เนื้อหา	จำนวน
1. ไม่มีเทคนิคเฉพาะตัวในการถ่ายภาพ กลุ่มเป้าหมายรู้ตัว	4 คน
2. มีเทคนิคเฉพาะตัวในการถ่ายภาพ กลุ่มเป้าหมายมีทั้งไม่รู้ตัวและไม่รู้ตัว	3 คน

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีความคิดเห็นว่าไม่มีเทคนิคเฉพาะตัวในการถ่ายภาพแอบถ่ายนั้น มีข้อสรุปได้ว่าวิธีการทำงานในการถ่ายภาพแอบถ่าย เทคนิคเฉพาะตัวในการถ่ายภาพไม่ใช่สิ่งสำคัญ เนื่องจากภาพแอบถ่ายส่วนใหญ่มาจากงานสังคม และงานแถลงข่าวทั่วไปทำให้ดาราทไทยส่วนใหญ่มักไม่รู้ตัวว่าตนโดนถ่ายภาพ การแอบหรือการซ่อนตัวจึงไม่สามารถทำได้ สิ่งสำคัญที่สุดที่ช่างภาพทำได้ดีคือพยายามถ่ายภาพกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการให้เห็นหน้าได้ชัดที่สุด และพยายามหามุมที่คาดว่าช่างภาพคนอื่นไม่ได้

สรจวฐ อำนวยจิตธรรม ช่างภาพนิตยสารสตาร์อัลบั้มให้สัมภาษณ์ถึงลักษณะการถ่ายภาพแอบถ่ายไว้ว่า

ไม่มีเทคนิคเฉพาะตัวเพราะส่วนใหญ่การถ่ายภาพมักจะเป็นเหตุการณ์เฉพาะหน้า สิ่งเดียวที่คิดตอนถ่ายภาพคือถ่ายยังไงให้ชัดที่สุด ให้ภาพมีความเป็นข่าวมากที่สุด ส่วนใหญ่ผมจะไม่มีแอบ คือเห็นแล้วถ่ายเลย ดาราไทยส่วนใหญ่ก็จะไม่แสดงกริยาท่าทางรุนแรงเหมือนในต่างประเทศ เนื่องจากความขี้เกรงใจและคิดว่าตนต้องพึ่งพาสื่อ อย่างมากก็แค่ทำท่าที่ไม่พอใจและกิริยาดูหนีให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ การถ่ายภาพแอบถ่ายส่วนใหญ่ดารารู้ตัวเนื่องจากลักษณะการถ่ายภาพไม่มีการแอบถ่าย คือ เมื่อเห็นดาราที่เป็นกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการภาพจะยกกล้องถ่ายเลย⁹¹

แนวคิดดังกล่าว สอดคล้องกับความคิดเห็นของ กนต์ธร กันทาธรรม ช่างภาพหนังสือพิมพ์บันเทิงมาชาเซนแนลที่ได้ให้สัมภาษณ์ถึงการถ่ายภาพแนวปาปารัสซีไว้ว่า

⁹¹สัมภาษณ์ สรจวฐ อำนวยจิตธรรม, ช่างภาพนิตยสารสตาร์อัลบั้ม, 12 มกราคม

การถ่ายภาพแต่ละครั้งไม่มีเทคนิคเฉพาะตัวในการถ่ายภาพ สิ่งที่สำคัญที่สุดของภาพแอบถ่ายคือ ถ่ายยังไงให้เห็นหน้ากลุ่มเป้าหมายให้มากที่สุด ส่วนท่าทางการถ่ายภาพเมื่อเห็นกลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่จึงมีลักษณะยืนถ่ายคือ ๆ เลย คือยืนถ่ายให้เค้าเห็นเลยถ้าเกิดเค้าหลบก็ตามให้ถึงที่สุดจนกว่าจะได้ภาพที่ต้องการ โดยส่วนมากกลุ่มเป้าหมายจะรู้ตัวและแสดงท่าที่ไม่พอใจ หรือบางทีก็หลบหน้าหนีไปเลย บางกรณีจะมีผู้จัดการส่วนตัวของดาราคงดั่งกล่าวที่มาด้วยเดินเข้ามาขอไม่ให้ถ่ายภาพ ซึ่งเป็นการกระทำเพื่อรักษาภาพพจน์ของดาราคงดั่งกล่าว⁹²

ส่วน อดอาจ กำศิริ ช่างภาพนิตยสารซูชิบ ได้ให้สัมภาษณ์ถึงวิธีการทำงานไว้ว่า

ไม่มีเทคนิคเฉพาะตัว แต่โดยหลักจะพยายามหามุมถ่ายภาพที่คิดว่าช่างภาพคนอื่นไม่ได้ เพราะหากได้ภาพมุมเดียวกันกับเล่มอื่นจะทำให้ภาพของเล่มเราไม่สามารถสร้างกระแสหรือความแปลกใหม่ได้ ส่วนใหญ่ภาพแอบถ่ายที่ผมถ่ายดาราคงรู้ตัว บางทีก็มีบ้างที่ดาราคงเข้ามาพูดเลยว่า ถ้าอยากถ่ายก็ขอดี ๆ ก็ได้ แต่ถ้าดารามีปฏิกิริยาที่ไม่พอใจก็จะรีบถ่ายรีบไป คือจะพยายามเลี่ยงการเผชิญหน้าให้มากที่สุด เพราะยังไงเราก็มีโอกาสที่จะเจอพวกเค้าอีกในงานต่อ ๆ ไป⁹³

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีความคิดเห็นว่ามีเทคนิคเฉพาะตัวในการถ่ายภาพแอบถ่ายนั้น มีข้อสรุปได้ว่าวิธีการทำงานในการถ่ายภาพแอบถ่าย เทคนิคในการถ่ายหน้านั้นเป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะการซ่อนตัวเพื่อพยายามหามุมถ่ายภาพที่คิดว่ากลุ่มเป้าหมายน่าจะไม่รู้ตัวนั้น ส่งผลให้ภาพที่ได้มามีความเป็นธรรมชาติสูง ทั้งนี้การถ่ายภาพบางครั้งช่างภาพไม่สามารถที่จะแอบหรือแฝงตัวได้ตลอด ดังนั้น ช่างภาพจะต้องมีความระมัดระวังถึงปฏิกิริยาที่อาจเกิดขึ้นจากการรู้ตัวของกลุ่มเป้าหมายด้วย เพราะอาจทำให้พลาดจากภาพที่คาดหวังว่าจะได้จากกลุ่มเป้าหมายดังกล่าวด้วย

BBK (นามแฝง) ช่างภาพหนังสือพิมพ์สยามบันเทิงให้สัมภาษณ์ถึงเทคนิคเฉพาะตัวไว้ว่า เทคนิคส่วนตัวจะขึ้นอยู่กับสถานที่ที่เจอ เช่นตามห้างสรรพสินค้าคอนข้างถ่ายภาพยาก เพราะต้องหลบทั้งดาราคงและทางยามของห้าง จึงไม่ค่อยได้ถ่ายภาพในห้าง เพราะหากเกิดปัญหาตามมาก็ไม่แน่ใจว่าทางองค์กรจะรองรับหรือเปล่า ก็ต้องเซฟ (save) ตัวเองด้วย แต่ส่วนใหญ่จะเลือกถ่ายภาพที่ได้จากสวนจัดจักรหรือตามถนนที่เป็นสถานที่สาธารณะมากกว่าเพราะเสี่ยงน้อยกว่าในห้างสรรพสินค้า⁹⁴

⁹²สัมภาษณ์ กนต์ธร กันทาธรรม, ช่างภาพหนังสือพิมพ์มายาแซนแนล, 16 ธันวาคม 2548.

⁹³สัมภาษณ์ อดอาจ กำศิริ, ช่างภาพนิตยสารซูชิบ, 8 ธันวาคม 2548.

⁹⁴สัมภาษณ์ BBK (นามแฝง), ช่างภาพหนังสือพิมพ์สยามบันเทิง, 15 ธันวาคม 2548.

ส่วนที่มงานกอสซิบ (นามแฝง) ช่างภาพนิตยสารกอสซิบสตาร์ได้ให้สัมภาษณ์ถึงเทคนิคเฉพาะตัวในการตามถ่ายภาพนักแสดงและนักร้องไว้ว่า

เทคนิคสำคัญในการถ่ายภาพแนวปาปารัชชี คือ การแฝงตัว การทำตัวกลมกลืนกับผู้คนและการพยายามหามุมในการถ่ายภาพที่ดีที่สุด คือ ภาพแนวปาปารัชชีต้องเป็นภาพที่ต้องเห็นหน้าทั้งผู้หญิงผู้ชายค่อนข้างชัด ให้อ่านได้ว่าใคร ทั้งนี้จะมีทั้งการแอบถ่าย ไม่แอบถ่าย หรือบางที่แอบไม่มิด เพราะดาราส่วนใหญ่จำได้ว่าเราเป็นใคร มาจากเล่มไหน⁹⁵

แนวคิดเห็นดังกล่าวสอดคล้องกับความคิดเห็นของ คมชาญ วงศ์แววประเสริฐ ช่างภาพหนังสือพิมพ์บันเทิงรายวันดาราเดลีที่ได้กล่าวถึงเทคนิคสำคัญของช่างภาพในการถ่ายภาพแนวปาปารัชชีไว้ว่า

เทคนิคที่สำคัญคือ ต้องมีกล้องถ่ายรูปที่มีประสิทธิภาพ มีการพร่างตัวหาที่ซ่อนกล่าวคือ เมื่อเห็นเป้าหมายเราต้องคิดแล้วว่าต้องทำอะไรถึงจะได้ภาพ ที่สำคัญพยายามถ่ายให้เห็นหน้าชัดจนมากที่สุดเพราะถ้าถ่ายไปไม่ชัดก็เอาไปลงไม่ได้ ต้องให้มองออกว่าเค้ากำลังจะทำอะไรกัน เพราะภาพแนวปาปารัชชีต้องเป็นภาพที่สามารถสื่อความหมายในตัวเองได้ คือ คนที่เห็นภาพจะสามารถเข้าใจสิ่งที่ภาพนำเสนอได้แม้ไม่ได้อ่านข้อความประกอบ เหตุการณ์ที่เคยเจอและถือว่าแรงที่สุดคือในงานคอนเสิร์ตของศิลปินญี่ปุ่น ที่โดนดาราผู้หญิงคนหนึ่งแสดงท่าไม่พอใจมาก เข้ามากระชากกล้อง หลังจากที่ผมกำลังถ่ายภาพเค้าหอมแก้มกับแฟนเค้า ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ต้องใช้แฟลชเพราะสถานที่ที่ถ่ายมืดมากเค้าจึงรู้ตัวเร็ว แต่ยังดีที่เก็บฟิล์มเรียบร้อยแล้ว ตอนเค้ากระชากกล้องไปจึงได้แต่กล้องเปล่า ดาราผู้หญิงคนนั้นจึงเข้ามาขออย่าเอาภาพลง โดยได้ตกลงกันด้วยดีว่าจะไม่เอาภาพนั้นลง⁹⁶

โดยสรุปจะเห็นได้ว่าช่างภาพส่วนใหญ่ไม่มีเทคนิคเฉพาะตัวในการถ่ายภาพ สิ่งที่สำคัญที่สุดในการถ่ายภาพแนวปาปารัชชีคือ ถ่ายให้เห็นหน้ากลุ่มเป้าหมายให้ชัดเจนที่สุด ภาพแนวปาปารัชชีส่วนใหญ่เป็นภาพที่แสดงให้เห็นถึงอิริยาบถส่วนตัวของดารา เช่น ภาพหลุด ภาพเดินควงคู่กันของคู่รัก การถ่ายภาพแนวนี้จึงต้องให้เห็นหน้ากลุ่มเป้าหมายที่ค่อนข้างชัดเจน ไม่ต้องให้ผู้อ่านมา

⁹⁵สัมภาษณ์ ที่มงานกอสซิบสตาร์ (นามแฝง), ช่างภาพนิตยสารกอสซิบสตาร์, 7 ธันวาคม 2548.

⁹⁶สัมภาษณ์ คมชาญ วงศ์แววประเสริฐ, ช่างภาพหนังสือพิมพ์ดาราเดลี, 9 ธันวาคม 2548.

คาดเดาว่าบุคคลที่ถูกแอบถ่ายภาพคือใคร และในการถ่ายแนวปาปารัชชีส่วนใหญ่กลุ่มเป้าหมายจะรู้ตัวว่าโดนแอบถ่าย ทั้งนี้ภาพแนวปาปารัชชีมักจะถูกเรียกอีกชื่อว่าภาพแอบถ่ายทั้ง ๆ ที่วิธีการถ่ายภาพแนวปาปารัชชีของช่างภาพในประเทศไทยส่วนใหญ่มักไม่ใช้วิธีแอบถ่ายมากนัก เนื่องจากสถานที่ถ่ายภาพส่วนใหญ่เป็นสถานที่สาธารณะซึ่งมีผู้คนมากมาย และถ้าเป็นงานตามหมายซึ่งมีสื่อมวลชนมาร่วมงานนักแสดงและนักร้องย่อมรู้ตัวว่าตนเองมีโอกาสดูถูกถ่ายภาพอยู่แล้ว การหลบซ่อนในการถ่ายภาพบางครั้งจึงไม่สามารถทำได้ ดังนั้น ช่างภาพส่วนใหญ่จึงให้ความคิดเห็นที่คล้ายคลึงกันว่า ส่วนใหญ่ดารารู้ตัวและจำหน้าช่างภาพได้ว่ามาจากเล่มไหน ถึงแม้ว่าจะมีกลุ่มเป้าหมายที่รู้ตัวว่าโดนแอบถ่าย และมักไม่มีปฏิกิริยาที่รุนแรงช่างภาพส่วนใหญ่ก็จะพยายามหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้าหรือพูดคุยให้มากที่สุดคือ ไม่อยากมีเรื่องเพราะมีโอกาสที่จะเจอพวกเค้าอีกในงานหน้า

ปฏิกิริยาของกลุ่มเป้าหมาย

จากการสัมภาษณ์ช่างภาพในเรื่องวิธีการถ่ายภาพแอบถ่ายนั้น พบว่า ช่างภาพส่วนใหญ่ให้ความคิดเห็นว่าการถ่ายภาพแอบถ่ายนั้น กลุ่มเป้าหมายซึ่งได้แก่ ดารา นักร้อง นักแสดงนั้น มีทั้งรู้ตัวและไม่รู้ตัวว่าตนเองโดนแอบถ่ายภาพ ผู้ศึกษาจึงได้ทำการสัมภาษณ์กลุ่มนักแสดงโดยจากการศึกษาพบว่า กลุ่มเป้าหมายที่เป็นนักแสดงจำนวน 4 คน มีทั้งบุคคลที่เคยโดนแอบถ่ายภาพแนวปาปารัชชีและไม่เคยโดนแอบถ่ายภาพ โดยกลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ทั้งหมดแสดงความคิดเห็นว่าการแอบถ่ายภาพของปาปารัชชีส่วนใหญ่ที่กลุ่มเป้าหมายน่าจะรู้ตัวว่าตนเองโดนถ่ายภาพโดยกลุ่มนักแสดงได้แสดงความคิดเห็นในเรื่องปฏิกิริยาของกลุ่มเป้าหมายดังนี้

ตารางที่ 4.13

ปฏิกิริยาของกลุ่มเป้าหมายที่ถูกถ่ายภาพ

เนื้อหา	จำนวน
1. ไม่เคยโดนแอบถ่าย แต่คิดว่ากลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่รู้ตัว	2 คน
2. เคยโดนแอบถ่าย และคิดว่ากลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่รู้ตัว	2 คน

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีความคิดเห็นว่าเป็นไม่เคยโดนแอบถ่าย แต่คิดว่ากลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่ รู้ตัวนั้น มีข้อสรุปได้ว่า กลุ่มเป้าหมายของช่างภาพในการถ่ายภาพแนวแอบถ่ายก็คือ ดารา นักร้อง และนักแสดงที่มีชื่อเสียง จากการปรากฏของภาพแอบถ่ายในสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงทั้งในนิตยสาร บันเทิงและหนังสือพิมพ์บันเทิง ภาพแอบถ่ายส่วนใหญ่ที่ปรากฏให้เห็นดาราก็ถูกถ่ายภาพมักจะรู้ตัวว่าตนเองโดนถ่ายภาพ ทั้งนี้กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ยังแสดงความคิดเห็นถึงดาราก็ถูกแอบถ่ายภาพว่า คนที่ถูกแอบถ่ายย่อมรู้สึกว่าคุณละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ไม่ว่าจะรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวว่าโดนถ่ายภาพก็ตาม เพราะการเผยแพร่ภาพส่วนตัวของคุณคนใดออกสู่สาธารณะควรได้รับการยินยอมจากเจ้าของภาพ

อภิชาติ หาลำเจียก นักแสดงรุ่นใหญ่ ได้แสดงทัศนะถึงปฏิกิริยาของดารานำเมื่อโดนถ่ายภาพแอบถ่ายจากปาปารัซซีไว้ว่า

ส่วนตัวไม่เคยโดนแอบถ่าย แต่จากการพบเห็นตามสื่อบันเทิงต่าง ๆ นั้นภาพแอบถ่ายที่เห็นปรากฏบ่อย ๆ เช่น ภาพของนักแสดงที่เผชิญเล่ห์หลัดไม่ว่าจะโดยเจตนาหรือไม่เจตนา ภาพส่วนตัวของคู่รักดาราก็ไปเดินตามห้างสรรพสินค้าที่นอกเหนือจากเวลาการทำงาน คิดว่าดารามักจะรู้ตัวว่าโดนแอบถ่ายเพราะภาพที่ปรากฏออกมามีลักษณะที่รู้ตัวโดยอาจเป็นการแสดงสีหน้าตกใจ ไม่พอใจ หรือล้อเลียนช่างภาพ ทั้งนี้ปาปารัซซีควรมีการแสดงความรับผิดชอบอย่างเต็มที่ในการนำเสนอภาพ และปัจจุบันควรมีกฎหมายว่าด้วยเรื่องสิทธิของนักแสดงที่เป็นสาธารณะบุคคลเพื่อคุ้มครองในเรื่องภาพแอบถ่าย⁹⁷

ส่วน เศรษฐา ศิระฉายา นักแสดงรุ่นใหญ่ได้กล่าวถึงพฤติกรรมการแสดงออกของนักแสดงและนักร้องในปัจจุบันที่พบเห็นในสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงในปัจจุบันไว้ว่า

ดาราก็ต้องระมัดระวังตัว อะไรที่มันจะก่อให้เกิดความเสียหายต่อศีลธรรม ต่อจรรยาบรรณ เกี่ยวกับวิชาชีพของเรา ก็ต้องเก็บ ๆ ตัวชกนิดนึง เพราะถ้าถามว่ามันทำได้ไหม ก็น่าจะทำได้คือ ไม่ต้องแสดงออกในเรื่องไม่เหมาะสมให้มากนัก สมมุติว่าเราจะไปรักใคร่ชอบใครถือเป็นเรื่องส่วนตัวของคุณคนสองคน การไปนัดเจอกันควรเป็นสถานที่เงียบ ๆ อย่าไปเดินโชว์หรือไปกอดจูบกันตามชายหาด ไปงานต่าง ๆ หรือโรงภาพยนตร์ก็ไปจูบกอดกันมันก็ไม่เหมาะสม การกระทำที่ไม่ดีอะไรก็ตามถือว่าเป็นความผิดของตัวเองด้วยส่วนหนึ่ง ดาราก็ต้องพยายามดูแลตัวเองด้วย คือถ้าเราไม่ยอมให้เค้าละเมิดสิทธิส่วนตัวของเราก็ต้องพยายามดูแลตัวเองให้ดี โดยมากภาพที่เป็นข่าวมักจะถูกถ่ายจากสถานที่ที่เป็นสาธารณะอย่างไปงานต่าง ๆ ถึง

⁹⁷ สัมภาษณ์ อภิชาติ หาลำเจียก, ที่ปรึกษาสมาพันธ์ภาพยนตร์แห่งชาติ, 25 มกราคม

แม้ว่าดาราส่วนใหญ่จะแสดงท่าที่ไม่พอใจในการกระทำของปาปาร์ซซีแต่ช่างภาพ
 เค้าก็ถือว่าเค้ามีสิทธิถ่ายได้เพราะอยู่ในงานซึ่งถือเป็นสถานที่สาธารณะไม่ได้เป็น
 การละเมิดสิทธิส่วนบุคคล⁹⁸

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีความคิดเห็นว่าเคยโดนแอบถ่าย และคิดว่ากลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่รู้ตัว
 นั้น มีข้อสรุปได้ว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 2 คนได้กล่าวว่าเคยโดนปาปาร์ซซีถ่ายภาพ และส่วนใหญ่
 รู้ตัวว่าตัวเองโดนแอบถ่าย โดยเมื่อรู้ตัวจะเดินเข้าไปพูดคุยกับคนที่กำลังถ่ายภาพให้ถ่ายภาพออกมา
 ในลักษณะที่ดีไม่สร้างความเสียหายให้กับตน ทั้งนี้เมื่อถามถึงการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลในการ
 ถ่ายภาพแนวปาปาร์ซซีพบว่า ทั้งสองคนรู้สึกว่าการกระทำของปาปาร์ซซีในประเทศไทยไม่อาจ
 เรียกว่าเป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลได้อย่างเต็มที่ เนื่องจากคิดว่าการประกอบอาชีพนักแสดง
 หรือศิลปินย่อมหมดซึ่งความเป็นส่วนตัวไปต่อเมื่อมีชื่อเสียง

พิมพ์มาดา บริรักษ์ศุภกร นักแสดงหญิงรุ่นเล็กกล่าวถึงการถูกแอบถ่ายภาพไว้ว่า

เคยถูกแอบถ่าย แต่คิดว่าภาพไม่ได้มีลักษณะหือหาวอะไร เพราะโดยปกติเป็นคน
 ระมัดระวังในเรื่องการแต่งตัวอยู่แล้ว ถ้าสมมุติเห็นที่กำลังถูกแอบถ่ายก็จะเดินเข้าไป
 คอยตรง ๆ เลยว่าให้ถ่ายได้แต่ต้องถ่ายออกมาในลักษณะที่ดี คือเราจะดูแลภาพลักษณ์
 ที่ปรากฏออกไปสู่สายตาประชาชนให้ดีอยู่เสมอ ส่วนตัวคิดว่าอาชีพนักแสดงเป็น
 อาชีพที่หมดความเป็นส่วนตัวเพื่อแลกกับการมีชื่อเสียง แต่ถ้าเป็นการขูดายแบบ
 หวังดีก็เต็มใจให้ถ่ายอยู่แล้วเพราะเป็นการชื่นชมชื่นชอบในตัวเราจริง คือ ตรงนี้เรา
 ก็เต็มใจเต็มที่ ซึ่งบางครั้งการถูกแอบถ่ายบ่อย ๆ ก็รู้สึกว่าการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล
 เหมือนกัน⁹⁹

ส่วน ชาคริต แย้มนาม นักแสดงชายรุ่นกลางที่ได้ให้สัมภาษณ์ถึงการเผชิญหน้ากับ
 ปาปาร์ซซีไทยที่แสดงท่าที่ขอเข้ามาถ่ายภาพไว้ว่า

อย่างที่เคยโดนถ่ายภาพคือมีลักษณะเป็นการเข้ามาขอถ่ายรูปดี ๆ คือยืนถ่ายกัน
 เป็นคู่ แต่ว่าช่างภาพก็ถ่ายไปเป็นม้วนเลย แต่สุดท้ายที่ปรากฏในสื่อไม่ได้เป็นรูปที่
 ขอถ่าย คือเพื่อที่จะให้เรายืนอยู่ตรงนั้นนาน ก็ทำเป็นถ่ายแต่พอเปลอทำอะไรเค้าก็
 แอบถ่ายตอนนั้น ลักษณะการทำงานเหมือนเป็นการขโมยถ่ายมากกว่า และ
 ลักษณะการกระทำที่เห็นบ่อย คือถ้าดาราส่วนเห็นว่ากำลังโดนถ่ายภาพเค้าก็จะทำเป็น
 เข้ามาขอถ่ายดี ๆ แต่พอถ่ายเสร็จแล้วก็แยกย้ายจากกันไป แต่บางครั้งเค้าก็ทำเป็น

⁹⁸ สัมภาษณ์ เศรษฐา ศิระฉายา, นักแสดงรุ่นใหญ่, 30 มกราคม 2549.

⁹⁹ สัมภาษณ์ พิมพ์มาดา บริรักษ์ศุภกร, นักแสดงรุ่นเล็ก, 15 มกราคม 2549.

เดินไปจริง ๆ แต่พอเราเฉลอเค้าก็เดินตามเราอยู่ตลอดเวลา บางคนก็ยกกล้องถ่ายเลยโดยไม่มีการขออนุญาต แต่ส่วนตัวผมไม่ถือว่าถูกละเมิดสิทธิส่วนบุคคลเพราะเราเป็นนักแสดงมันเป็นชีวิตของนักแสดงที่หนีไม่ได้มันต้องเจออยู่แล้ว ความเป็นจริงมันไม่ได้อยู่ที่ภาพหรืออยู่ที่ช่างภาพ เพราะนั่นก็คืออาชีพของเค้า มันอยู่ที่ตัวเรามากกว่าว่ารูปที่ถ่ายไป สิ่งที่เราไปทำคืออะไรและถ้าเราไม่ได้ทำอะไรผิดปกติผิดศีลหรือน่าเกลียด แต่ถ้าเกิดเป็นรูปที่มีการทำอะไรที่น่าเกลียดออกไป มันก็ผิดที่ตัวคุณเองที่คุณไปทำตรงนั้นมากกว่า เพราะมันก็เป็นสิ่งที่ไม่ควรทำอยู่แล้วในสถานที่สาธารณะ บางครั้งการนำเสนอของภาพแอบถ่ายของเหล่าปาปารัชชีก็ตีเหมือนกันเพราะบางทีอาจเป็นการเตือนสติไม่ให้ไปทำอะไรที่น่าเกลียดในที่สาธารณะ แต่บางครั้งการนำเสนอของสื่อก็เกินขอบเขตของความเป็นจริง ซึ่งผมก็เคยโดนเหมือนกันที่เข้าไปกระซิบกับนุ่นสุทธินิทรา แต่ภาพที่ปรากฏในสื่อมันกลายเป็นว่าทำอะไรกัน ทั้งที่จริงอยู่ในงานใหญ่แล้วเสียงมันดังมาก สื่อสามารถสร้างความเข้าใจผิดให้กับคนอ่านที่เค้าไม่รู้ว่บรรยายกาศ ณ ตรงนั้นมันเป็นอย่างไร ซึ่งส่งผลกระทบต่อในแง่ลบโดยตรงกับดารา¹⁰⁰

โดยสรุปนักแสดงทั้งหมดแสดงความคิดเห็นว่ากลุ่มเป้าหมายที่ถูกแอบถ่ายภาพส่วนใหญ่รู้ตัวว่าโดนแอบถ่าย และเมื่อรู้ตัวว่าโดนแอบถ่ายมักจะมีปฏิกิริยาโต้ตอบที่ไม่รุนแรง การต่อรองกับช่างภาพเพื่อให้ถ่ายภาพที่เหมาะสมถือเป็นทางออกที่ดีกว่าการโต้แย้ง ทั้งนี้ดาราไทยส่วนใหญ่มักคิดว่าการแอบถ่ายของภาพปาปารัชชีในประเทศไทยไม่ได้เป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลจนมากเกินไป อย่างไรก็ตามไม่อาจปฏิเสธว่าการนำเสนอภาพส่วนตัวของดาราโดยสื่อมวลชนนอกจากจะสามารถสร้างความเข้าใจผิดในเรื่องพฤติกรรมส่วนตัวแก่ผู้อ่าน ยังสร้างความเสียหายต่อชื่อเสียงและหน้าที่การงานของบุคคลที่ถูกถ่ายภาพได้อีกด้วย

¹⁰⁰ สัมภาษณ์ ชาศริต แย้มนาม, นักแสดงรุ่นกลาง, 15 มกราคม 2549.

ส่วนที่ 3

นโยบายการทำงานของนิตยสารบันเทิง และหนังสือพิมพ์บันเทิง ที่มีการนำเสนอภาพแอบถ่าย

จากการศึกษาในเรื่องนโยบายในการทำงานของนิตยสารบันเทิงและหนังสือพิมพ์บันเทิงที่มีการนำเสนอภาพแอบถ่ายในครั้งนี้พบว่า นิตยสารบันเทิงและหนังสือพิมพ์บันเทิงที่มีการนำเสนอภาพแอบถ่ายนั้นส่วนใหญ่เป็นสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงที่ดำเนินงานและมีประสิทธิภาพการทำงานในการนำเสนอข้อมูลข่าวสารทางด้านบันเทิงมานานแล้ว กระแสนิยมในภาพแอบถ่ายเริ่มเป็นที่นิยมและแพร่หลายในสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงไทยประมาณ 1-2 ปีที่ผ่านมา โดยได้รับอิทธิพลส่วนใหญ่มาจากสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงในต่างประเทศที่มีการนำเสนอภาพแอบถ่าย เช่น นิตยสารแพปลอยด์ ภาพแอบถ่ายส่วนใหญ่มักปรากฏทั้งในส่วนของคอลัมน์เฉพาะที่เน้นการนำเสนอภาพแอบถ่ายในหนังสือพิมพ์บันเทิง และในนิตยสารเฉพาะกลุ่มที่เน้นการนำเสนอภาพแอบถ่ายและภาพหลุดของดารา นักร้อง นักแสดงโดยเฉพาะ

สำหรับนโยบายการทำงานของหนังสือพิมพ์บันเทิงและนิตยสารบันเทิงทั้ง 7 เล่ม จะเน้นการนำเสนอข่าวคราวความเคลื่อนไหวของบุคคลที่มีชื่อเสียงในแวดวงบันเทิงที่เป็นที่สนใจของประชาชนซึ่งถือเป็นนโยบายการทำงานของสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงทั่วไป ภาพแอบถ่ายจึงไม่ถือเป็นจุดขายสำคัญของสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงส่วนใหญ่โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์บันเทิงทั้ง 4 เล่ม ทั้งนี้มีเพียงนิตยสารบันเทิงเฉพาะกลุ่ม 3 เล่มที่มีนโยบายการทำงานที่เน้นการนำเสนอภาพแอบถ่ายและภาพหลุดซึ่งถือว่าภาพดังกล่าวเป็นจุดขายสำคัญ

นอกจากนี้ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็นว่าแนวโน้มการเติบโตของสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงที่มีการนำเสนอภาพแอบถ่ายมีแนวโน้มเติบโตและขยายตัวเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เนื่องจากผู้อ่านส่วนใหญ่นิยมบริโภคข่าวสารบันเทิงโดยเฉพาะเรื่องราวส่วนตัวของดารา นักร้อง และนักแสดงที่ตนชื่นชอบ โดยเฉพาะภาพแอบถ่ายขณะที่อยู่ในอิริยาบถส่วนตัวตามสถานที่สาธารณะต่าง ๆ ที่เป็นภาพที่ไม่สามารถพบเห็นได้ง่าย และปัจจุบันภาพแอบถ่ายถือเป็นการนำเสนอความบันเทิงในรูปแบบใหม่สำหรับสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงไทย

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาพบว่านโยบายการทำงานของนิตยสารบันเทิงและหนังสือพิมพ์บันเทิงที่มีการนำเสนอภาพแอบถ่าย แบ่งการศึกษาออกได้เป็น 3 ลักษณะดังนี้

1. จุดกำเนิด
2. นโยบายการทำงาน
3. แนวโน้มการเติบโต

จุดกำเนิด

จากการศึกษาพบว่า หนังสือพิมพ์บันเทิงและนิตยสารบันเทิงที่มีการนำเสนอภาพแอบถ่าย ส่วนใหญ่นั้นเป็นสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงที่เดิมนำเสนอข่าวสารด้านบันเทิงมายาวนาน และปัจจุบันได้มีการนำเสนอภาพแอบถ่ายหรือภาพแนวปาร์ตี้เข้ามาเป็นภาพข่าวด้วย โดยสามารถแบ่งสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงออกได้เป็น 5 กลุ่มได้แก่ กลุ่มแรก คือ หนังสือพิมพ์สยามบันเทิงที่มีสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงอื่น ๆ อยู่ในเครือมากมาย รวมทั้งหนังสือพิมพ์บันเทิงรายวันสยามดารา และนิตยสารซุบซิบ กลุ่มที่สอง คือหนังสือพิมพ์มาयाแซนแนลซึ่งเป็นสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงที่อยู่มานานเช่นเดียวกับหนังสือพิมพ์สยามบันเทิงโดยอยู่ในวงการบันเทิงมานานถึง 5 ปี กลุ่มที่สาม คือหนังสือพิมพ์บันเทิงดาราเดลี เป็นหนังสือพิมพ์บันเทิงที่เติบโตมาจากผู้บริหารที่เคยสร้างชื่อเสียงให้กับหนังสือพิมพ์มาयाแซนแนลโดยมีหุ้นส่วนสำคัญคือ บริษัทอาร์เอสโปรโมชั่นที่มีชื่อเสียงในการผลิตนักร้อง รายการเกมส์โชว์ และรายการอื่น ๆ ที่อยู่ในเครืออย่างมากมาย กลุ่มที่สี่ คือ นิตยสารอัลบั้มชีวิตดาราซึ่งเดิมเคยประสบความสำเร็จในนิตยสารอนุทินชีวิตดาราและเพิ่งปรับเปลี่ยนชื่อมาเป็นนิตยสารสตาร์อัลบั้มได้มาระยะเวลาหนึ่ง กลุ่มที่ห้า คือนิตยสารกอสซิปสตาร์ที่อาจถือได้ว่าเป็นนิตยสารแนวปาร์ตี้เล่มแรกของประเทศไทย จากการศึกษากลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ได้ให้ความคิดเห็นถึงจุดกำเนิด ดังนี้

ฉัตรชัย วรดิลก บรรณาธิการบริหารหนังสือพิมพ์สยามบันเทิงได้ให้สัมภาษณ์ถึงจุดกำเนิดของหนังสือพิมพ์สยามบันเทิงไว้ว่า

จุดกำเนิดของหนังสือพิมพ์สยามบันเทิงเกิดจากแนวคิดของคุณวิลักษณ์ โหลทอง ที่เป็นประธานกรรมการบริหารบริษัทสยามสปอร์ต ซินดิเคทผู้ซึ่งเป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์สยามกีฬา ซึ่งเริ่มแรกมีสื่อกีฬาอยู่แล้วคือ หนังสือพิมพ์สยามกีฬาและทางคุณวิลักษณ์มีความใฝ่ฝันอยากทำหนังสือพิมพ์เพิ่ม และสื่อที่ใกล้เคียงกับสื่อกีฬาก็คือ สื่อบันเทิง จึงเกิดเป็นหนังสือพิมพ์รายวันสยามบันเทิงขึ้น โดยจดทะเบียนในวันที่ 12 กันยายน 2538 คือประมาณ 11 ปีที่ผ่านมาหนังสือพิมพ์สยามบันเทิงเล่มแรกจัดจำหน่ายเป็นรายสัปดาห์ในราคา 12 บาท แต่ปัจจุบันได้เปลี่ยนมาเป็นราย 3 วัน 4 วันในราคา 15 บาท¹⁰¹

สายใจ พิมพ์ทอง หัวหน้าข่าวบันเทิงหนังสือพิมพ์บันเทิงรายวันสยามดาราได้ให้สัมภาษณ์ถึงจุดกำเนิดของหนังสือพิมพ์สยามดาราไว้ว่า

¹⁰¹ สัมภาษณ์ ฉัตรชัย วรดิลก, บรรณาธิการบริหารหนังสือพิมพ์สยามบันเทิง,

หนังสือพิมพ์สยามดาราเป็นหนึ่งในโครงการของหนังสือพิมพ์สยามบันเทิงที่เดิมประสบความสำเร็จอย่างมากมาตลอดระยะเวลาประมาณ 11 ปีที่ผ่านมา ซึ่งจำหน่ายเป็นราย 3 วัน 4 วัน โครงการนี้เกิดขึ้นจากการที่สยามบันเทิงสังเกตเห็นว่าชาวบ้านเท็งเข้ามามีบทบาทและมีอิทธิพลต่อชีวิตผู้คนเยอะมาก ชาวบ้านเท็งจึงน่าจะผลิตออกมาจำหน่ายรายวันเหมือนกับหนังสือพิมพ์รายวันทั่ว ๆ ไป ซึ่งสยามดาราเริ่มผลิตและจัดจำหน่ายในวันที่ 30 มิถุนายน 2548 ที่ผ่านมานี้¹⁰²

ธนัชชา โสภเกษตรินทร์ ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหารนิตยสารซุบซิบได้ให้สัมภาษณ์ถึงจุดกำเนิดนิตยสารซุบซิบไว้ว่า

จุดกำเนิดของซุบซิบเกิดขึ้นจากความต้องการตอบสนองผู้บริโภคที่ต้องการรับรู้ข่าวบันเทิงในแนวปาร์ตี้ และปัจจุบันถือเป็นกระแสนิยมในสังคมบันเทิงบ้านเราอย่างมาก ซุบซิบถือเป็นนิตยสารในเครือเดียวกันกับหนังสือพิมพ์สยามบันเทิงที่เดิมประสบความสำเร็จอย่างมาก โดยเริ่มผลิตและจัดจำหน่ายมาตั้งแต่เดือนมิถุนายน 2548 ที่ผ่านมานี้¹⁰³

วรรณัน คอระอุต ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหารหนังสือพิมพ์มายาแซนแนลได้ให้สัมภาษณ์ถึงจุดกำเนิดของหนังสือพิมพ์มายาแซนแนลไว้ว่า

หนังสือพิมพ์มายาแซนแนลมีจุดกำเนิดมาจากคุณต๋อยแอดคอนอร์ผู้ซึ่งคร่ำหวอดในวงการบันเทิงมานาน โดยจุดเริ่มต้นของหนังสือพิมพ์บันเทิงเล่มนี้มาจากการที่ผู้คนให้ความสำคัญกับข่าวบันเทิงเท่า ๆ กับการให้ความสำคัญกับข่าวเศรษฐกิจและข่าวการเมือง ประกอบกับความบันเทิงก็ปรากฏมากขึ้นในสื่อโทรทัศน์และสื่อสิ่งพิมพ์ ซึ่งปัจจุบันหนังสือพิมพ์มายาแซนแนลเองก็ถือว่าประสบความสำเร็จและกำลังก้าวขึ้นปีที่ 5¹⁰⁴

¹⁰²สัมภาษณ์ สายใจ พิมพ์ทอง, หัวหน้าข่าวบันเทิงหนังสือพิมพ์สยามดารา, 4 กุมภาพันธ์ 2549.

¹⁰³สัมภาษณ์ ธนัชชา โสภเกษตรินทร์, ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหารนิตยสารซุบซิบ, 14 ธันวาคม 2548.

¹⁰⁴สัมภาษณ์ วรรณัน คอระอุต, ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหารหนังสือพิมพ์มายาแซนแนล, 18 มกราคม 2549.

ปกรณ์ ทองบริบูรณ์ หัวหน้ากองบรรณาธิการหนังสือพิมพ์บันเทิงรายวันดาราเดลีได้ให้สัมภาษณ์ถึงจุดกำเนิดของหนังสือพิมพ์บันเทิงดาราเดลีไว้ว่า

ปัจจุบันสื่อบันเทิงเข้ามามีบทบาทสำคัญในสังคมไทย ความบันเทิงกลายเป็นสิ่งใกล้ตัววิถีชีวิตของผู้คนมากขึ้น อาจกล่าวได้ว่าสังคมไทยกำลังเข้าสู่ยุคมัลติมีเดีย และ เข้าสู่ยุคอินเทอร์เน็ตที่มาร์เก็ตติ้ง คือ ผู้คนมากมายสนใจในธุรกิจสื่อบันเทิง จะเห็นได้ว่าปัจจุบันสังคมให้ความสนใจเรื่องบันเทิงเท่าเทียมกันกับข่าวการเมืองหรือข่าวเศรษฐกิจ หนังสือพิมพ์บันเทิงรายวันดาราเดลีเกิดขึ้นจาก บริษัท นิวส์ เจนเนอร์เรชั่น จำกัด ที่เดิมประสบความสำเร็จอย่างมากจากหนังสือพิมพ์มาयाแซนแนลที่ขายเป็นราย 3 วัน 4 วัน โดยหนังสือพิมพ์ดาราเดลีจัดจำหน่ายเป็นรายวัน¹⁰⁵

อาคม อาษาชำนาญ บรรณาธิการข่าวนิตยสารสตาร์อัลบั้มได้ให้สัมภาษณ์ถึงจุดกำเนิดนิตยสารสตาร์อัลบั้มไว้ว่า

นิตยสารอัลบั้มชีวิตดาราที่ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อมาเป็นนิตยสารสตาร์อัลบั้มได้ประมาณ 2 ปีกว่า ๆ ที่ผ่านมา โดยจัดจำหน่ายเป็นราย 10 วัน การที่เราเปลี่ยนชื่อจากนิตยสารอัลบั้มชีวิตดารามาเป็นสตาร์อัลบั้มนั้นก็เพื่อปรับให้ทันสมัยกับกระแสนิยมของนิตยสารหัวนอกแต่หากลองดูความหมายก็ยังเหมือนกับชื่อเดิม จุดกำเนิดของนิตยสารสตาร์อัลบั้มนั้นเกิดจากการนำเอาคอนเซป (concept) ของหนังสือที่ชื่ออนุทินคู่ชีวิตดารา ที่นำเสนอเรื่องราวชีวิตความเป็นอยู่ชีวิตครอบครัวของนักแสดงนักร้องที่มีชื่อเสียง เป็นการไปเยี่ยมบ้าน ซึ่งปิดตัวลงมานานไปแล้วมาใช้เป็นแนวทางในการทำนิตยสารอัลบั้มชีวิตดารา โดยของเราใส่ความหลากหลายใส่ลูกเล่นเข้าไปให้มากขึ้นกว่าตัวนิตยสารอนุทินคู่ชีวิตดารา¹⁰⁶

¹⁰⁵ สัมภาษณ์ ปกรณ์ ทองบริบูรณ์, หัวหน้ากองบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ดาราเดลี, 16 ธันวาคม 2548.

¹⁰⁶ สัมภาษณ์ อาคม อาษาชำนาญ, บรรณาธิการข่าวนิตยสารสตาร์อัลบั้ม, 12 มกราคม 2549.

ศิริ เหลืองสวัสดิ์ บรรณาธิการบริหารนิตยสารกอสซิบสตาร์ได้ให้สัมภาษณ์ถึงจุดกำเนิดนิตยสารกอสซิบสตาร์ไว้ว่า

แนวคิดของนิตยสารกอสซิบสตาร์ คงต้องยอมรับว่ามีต้นแบบมาจากสื่อในต่างประเทศ คือ ได้ดูนิตยสารของต่างประเทศในเรื่องของภาพปาปารัชชีที่มาก่อนข้างเยอะ และด้วยความที่เราอยู่ในวงการบันเทิงมานานถึง 20 ปี คือ เป็นผู้จัดการส่วนตัวให้กับนักแสดงนักร้องมากมายหลายคน โดยปกติเป็นคนติดตามอ่านหนังสือบันเทิงทุกเล่มและเห็นว่าหนังสือบันเทิงบ้านเรายังไม่มีการเปลี่ยนแปลงและไม่มีการพัฒนาเลย การได้ศึกษาความเป็นไปของหนังสือของต่างประเทศทำให้สังเกตเห็นว่าน่าจะเอามาทำที่เมืองไทยแต่ลักษณะการนำเสนอคงไม่รุนแรงเหมือนกับในต่างประเทศ ซึ่งตอนนี้คนอ่านอยากดูภาพที่มันเป็นเรื่องธรรมดา เวลาที่ได้ทำงานกัน เขาก็แต่งตัวตามบท ส่วนนอกเหนือจากงานแล้ว คนอ่านก็อยากรู้ว่าดาราคณโปรดแต่งตัวกันอย่างไร ไปไหนกับใคร คือ เขาก็อยากจะทำเรื่องราวของดาราคณที่เขาชอบ¹⁰⁷

สรุปได้ว่าธุรกิจสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงทั้งหนังสือพิมพ์บันเทิงและนิตยสารบันเทิง ที่เป็นสื่อสิ่งพิมพ์ที่ดำเนินงานมานาน และที่เพิ่งผลิตออกมาจำหน่ายในปี 2548 ที่ผ่านมานั้น สื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงทั้ง 7 เล่มให้ความสำคัญต่อกระแสนิยมในเรื่องภาพแอบถ่าย โดยมีการนำเสนอภาพแอบถ่ายในรูปแบบของคอลัมน์เฉพาะในหนังสือพิมพ์บันเทิงทั้ง 4 เล่ม และนำเสนอเป็นภาพข่าวหลักในนิตยสารบันเทิงทั้ง 3 เล่ม

นโยบายการทำงาน

จากการศึกษาพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ทั้งหมดแสดงความคิดเห็นที่คล้ายคลึงกันในส่วนของนโยบายในการทำงานว่า คือการนำเสนอข่าวคราวความเคลื่อนไหวของบุคคลที่มีชื่อเสียงในวงการบันเทิงที่เป็นที่นิยมของประชาชนทั่วไป ในส่วนของหลักการในการนำเสนอภาพถายนั้นกลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็นว่าภาพแนวปาปารัชชีไม่ถือเป็นจุดขายสำคัญ การนำเสนอภาพแนวปาปารัชชีเป็นเหมือนการตอบสนองให้ทันต่อกระแสนิยมที่กำลังมีอยู่ในปัจจุบัน ภาพแนวปาปารัชชีส่วนใหญ่มักปรากฏในคอลัมน์เฉพาะ เช่น คอลัมน์แอบดูคนดังของหนังสือพิมพ์รายวันสยามดารา คอลัมน์ PAPARAZZI ของหนังสือพิมพ์มายาแซนแนล หรือเป็นการพาดหัวข่าวเฉพาะ

¹⁰⁷ สัมภาษณ์ ศิริ เหลืองสวัสดิ์, บรรณาธิการบริหารนิตยสารกอสซิบสตาร์,

เรื่องที่กำลังอยู่ในกระแสสังคม โดยภาพข่าวหลักที่ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวถึงและถือเป็นจุดขายสำคัญ ที่เลือกนำเสนอได้แก่ ภาพแพชั่น ภาพโศสวงาม ภาพคู่พระนางในละครทางโทรทัศน์ และภาพข่าวที่ทันต่อเหตุการณ์

ฉัตรชัย วรดิลก บรรณาธิการบริหารหนังสือพิมพ์สยามบันเทิงได้ให้สัมภาษณ์ถึงนโยบายการทำงานและหลักการในการนำเสนอภาพถ่ายของหนังสือพิมพ์สยามบันเทิงไว้ว่า

นโยบายในการทำงานของหนังสือพิมพ์สยามบันเทิงก็คล้ายคลึงกับนโยบายของสื่อบันเทิงทั่วไป คือ ตอบสนองผู้อ่านโดยให้ความบันเทิงเป็นหลักและนำเสนอเรื่องราวของบุคคลสำคัญในแวดวงบันเทิงที่เป็นที่รู้จักและเป็นที่ยอมรับของประชาชน ซึ่งถือเป็นสูตรสำเร็จของสื่อบันเทิงทั่วไป โดยภาพที่ถือเป็นจุดขายสำคัญของหนังสือพิมพ์สยามบันเทิง คือภาพแพชั่นสวงามที่ชาวบ้านว่าเป็นหย่อย รูปดังกล่าวถือเป็นจุดขายสำคัญของหนังสือพิมพ์สยามบันเทิง ส่วนภาพแนวปาร์ตี้ทางสยามบันเทิงนำเสนอมานานแล้ว ยอมรับว่ามีการนำเอาวิธีการนำเสนอมาจากสื่อต่างประเทศ เช่น นิตยสาร National Enquirer ของสหรัฐอเมริกา ภาพปาร์ตี้ที่รูปแรกที่น่าสนใจในหนังสือพิมพ์สยามบันเทิงคือรูป คุณแสงระวีไปส่งลูก ๆ ที่โรงเรียนนานาชาติที่ซอยสุขุมวิท 24 ก็ได้รับความสนใจพอสมควร ซึ่งลงประมาณ 7 ปีที่แล้ว ในสมัยก่อนรูปของดาราก็เป็นการถ่ายภาพสวงามมากกว่า คือเมื่อมีการถ่ายภาพดาราก็โพสต์ทำถ่ายรูปเพื่อให้รูปตนเองออกมาดีทั้งนั้น แต่จริง ๆ แล้วผมก็บอกกับช่างภาพมานานแล้วเรื่องนโยบายภาพแอบถ่ายแบบเป็นธรรมชาติ คือเป็นลักษณะที่เผลอ ซึ่งก็ขึ้นกับตัวช่างภาพว่าจะมีความสามารถแค่ไหน แต่ในปัจจุบันกระแสแนวปาร์ตี้เข้ามามีอิทธิพลค่อนข้างสูง ช่างภาพในปัจจุบันก็รับนโยบายของภาพแนวนี้ได้ค่อนข้างดี¹⁰⁸

วรณัน คอระอูด ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหารหนังสือพิมพ์บันเทิงมายาแซนแนลได้ให้สัมภาษณ์ถึงนโยบายการทำงานและหลักการในการนำเสนอภาพถ่ายของหนังสือพิมพ์มายาแซนแนลไว้ว่า

หนังสือพิมพ์บันเทิงมายาแซนแนลเน้นการนำเสนอข้อมูลข่าวสารข่าวคราวความเคลื่อนไหวของดาราที่ประชาชนชื่นชอบและการนำเสนอแง่มุมวิถีชีวิตดำเนินชีวิตของดาราซึ่งผู้อ่านก็สามารถนำสิ่งที่ตีมาใช้ในการดำเนินชีวิตได้ ข่าวสารที่น่าสนใจนั้นต้องมาจากข้อเท็จจริงและมีการตรวจสอบข้อมูลก่อนการนำเสนอทุกครั้ง โดย

¹⁰⁸สัมภาษณ์ ฉัตรชัย วรดิลก, บรรณาธิการบริหารหนังสือพิมพ์สยามบันเทิง,

ภาพที่ถือเป็นจุดขายสำคัญของหนังสือพิมพ์มาयाแซนแนล คือ ภาพคู่พระนาง กล่าวคือ ทางมาयाแซนแนลก็เน้นการนำเสนอภาพแทบจะทุกแนว คือทั้งภาพดูสวยงาม ภาพแฟชั่น ภาพแนวปาปารัชชี โดยภาพที่ถือเป็นจุดขายสำคัญของมาयाแซนแนลคือ ภาพคู่พระนางที่เป็นที่ชื่นชอบของผู้คนที่ติดตามผลงานละครหรือภาพยนตร์ ส่วนภาพแนวปาปารัชชีทางเราก็มีคอลัมน์paparazzi เพื่อให้ทันต่อกระแสความนิยมของผู้คนในขณะนี้ ซึ่งหากกล่าวถึงภาพแนวปาปารัชชีที่ปรากฏในสื่อสิ่งพิมพ์ไทย จริง ๆ มีการนำเสนอมานานแล้วเพียงแต่ยังไม่เป็นที่นิยมเท่าในปัจจุบัน¹⁰⁹

สายใจ พิมพ์ทอง หัวหน้าข่าวบันเทิงหนังสือพิมพ์บันเทิงรายวันสยามดารา ได้ให้สัมภาษณ์ถึงนโยบายการทำงานและหลักการในการนำเสนอภาพถ่ายของหนังสือพิมพ์บันเทิงรายวันสยามดาราไว้ว่า

นโยบายการทำงานของสื่อบันเทิงควรตอบสนองความต้องการรับรู้เรื่องบันเทิงที่มากขึ้น ทางสยามดาราจึงเน้นการนำเสนอข่าวบันเทิงรายวันที่ทันต่อเหตุการณ์ เน้นความสดทันต่อเหตุการณ์จริงเหมือนกับลักษณะการทำงานของหนังสือพิมพ์รายวันทั่วไป โดยทางสยามดาราก็เน้นในเรื่องรูปภาพเหมือนกับหนังสือพิมพ์บันเทิงทั่วไป ซึ่งตอนนี้กระแสปาปารัชชีมาแรง ทางเราก็มีคอลัมน์แอบดูคนดังที่นำเสนอภาพแนวปาปารัชชี แต่เนื่องจากว่าเป็นหนังสือพิมพ์รายวันคงเป็นไปได้ยากที่จะมีการนำเสนอภาพแนวนี้ทุกวัน ดังนั้น จึงไม่ถือว่าภาพแนวปาปารัชชีเป็นจุดขายสำคัญ¹¹⁰

ปกรณ ทงบริบูรณ์ หัวหน้ากองบรรณาธิการหนังสือพิมพ์บันเทิงรายวันดาราเดลีได้ให้สัมภาษณ์ถึงนโยบายการทำงานและหลักการในการนำเสนอภาพถ่ายของหนังสือพิมพ์บันเทิงรายวันดาราเดลีไว้ว่า

นโยบายในการทำงานของหนังสือพิมพ์บันเทิงรายวันดาราเดลีมีนโยบายการทำงานคล้ายสื่อบันเทิงทั่วไป แต่เน้นการวิเคราะห์ข่าวด้วยนอกเหนือจากการนำเสนอเรื่องราวของบุคคลในแวดวงบันเทิง และยังสามารถนำเสนอประเด็นข่าวสำคัญ ๆ ในสังคม

¹⁰⁹สัมภาษณ์ วรณัน คอระฮุด, ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหารหนังสือพิมพ์มาयाแซนแนล, 18 มกราคม 2549.

¹¹⁰สัมภาษณ์ สายใจ พิมพ์ทอง, หัวหน้าข่าวบันเทิงหนังสือพิมพ์สยามดารา, 4 กุมภาพันธ์ 2549.

ด้วย เช่น ประเด็นทางการเมืองที่อยู่ในความสนใจของประชาชน โดยเน้นความสดและทันต่อเหตุการณ์ ซึ่งภาพที่ถือเป็นจุดขายสำคัญของทางดาราเดลีไม่ใช่ภาพแนวปาปารัชชี แต่เป็นภาพที่เน้นอารมณ์ของบุคคลในภาพ¹¹¹

ศิริ เหลืองสวัสดิ์ บรรณาธิการบริหารนิตยสารกอสซิบสตาร์ ได้ให้สัมภาษณ์ถึงนโยบายการทำงานและหลักการในการนำเสนอภาพถ่ายของนิตยสารกอสซิบสตาร์ ไว้ว่า

นโยบายการทำงานคือ เน้นการนำเสนอภาพ เดิมทีการรายงานข่าวสารบันเทิงอาจให้ความสำคัญในเรื่องภาพแฟชั่นสวยงาม ภาพโพสต่าง ๆ การนำเสนอภาพแนวปาปารัชชีหรือภาพหลุด ๆ ของดาราเป็นเสมือน การขาย"ความจริง"ผ่านภาพถ่าย ซึ่งลักษณะภาพแอบถ่ายของกอสซิบสตาร์คือการเน้นความเป็นธรรมชาติเป็นอิริยาบถส่วนตัวของดาราตามที่สาธารณะ โดยภาพส่วนใหญ่ที่ปรากฏในนิตยสารกอสซิบสตาร์คือเน้นภาพถ่ายแบบธรรมชาติ คือเป็นลักษณะการแอบถ่ายแบบเค้าไม่รู้ตัว ส่วนข่าวบันเทิงทั่วไปก็ช่วยประชาสัมพันธ์ให้ ส่วนหลักการในการคัดเลือกภาพมาลงปกนั้นจะดูจากกระแสสังคมว่าตอนนี้กระแสใครแรง แต่ไม่ได้จำเป็นว่าจะต้องเป็นภาพคู่เสมอไปถ้าเกิดตอนนี้กระแสดาราคณโชนกำลังดังก็สามารถนำมาลงเป็นภาพเดี่ยวได้ ซึ่งภาพแอบถ่ายที่เน้นอิริยาบถธรรมชาติถือได้ว่าเป็นจุดขายสำคัญสำหรับนิตยสารเล่มนี้¹¹²

ธัชชา โสภษตรินทร์ ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหารนิตยสารซุบซิบได้ให้สัมภาษณ์ถึงนโยบายการทำงานและหลักการในการนำเสนอภาพถ่ายของนิตยสารซุบซิบไว้ว่า

นโยบายของซุบซิบคือ การนำเสนอภาพที่สามารถสื่อความหมายได้ดีมีความเป็นธรรมชาติ และก่อนการนำเสนอจะต้องมีการตรวจสอบข้อมูลก่อนการนำเสนอทุกครั้ง โดยพยายามจะนำเสนอด้วยการใช้ถ้อยคำที่รุนแรงน้อยที่สุดแต่คงต้องยอมรับว่าถ้อยคำที่สะอึกตาถือเป็นจุดขายสำคัญของสื่อบันเทิงทุกเล่ม โดยภาพที่เป็นจุดขายสำคัญของซุบซิบคือ ภาพแนวปาปารัชชี เพราะเป็นภาพที่ไม่สามารถพบเห็นได้ทั่วไป การนำเสนอภาพในลักษณะนี้สามารถตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นของผู้อ่านได้

¹¹¹ สัมภาษณ์ ปกรณ์ ทองบริบูรณ์, หัวหน้ากองบรรณาธิการหนังสือพิมพ์รายวันดาราเดลี, 16 ธันวาคม 2548.

¹¹² สัมภาษณ์ ศิริ เหลืองสวัสดิ์, บรรณาธิการบริหารนิตยสารกอสซิบสตาร์, 17 มกราคม 2549.

เป็นอย่างดี นอกจากนี้ชูปชิบยังเน้นการนำเสนอภาพสแนปช็อต (snapshot) ที่เป็นลักษณะของภาพหลุด คือ เป็นการถ่ายภาพในขณะที่ดาราไม่ทันได้ตั้งตัวด้วย¹¹³

อาคม อาษาชำนาญ บรรณาธิการข่าวนิตยสารสตาร์อัลบั้มได้ให้สัมภาษณ์ถึงนโยบายการทำงานและหลักการในการนำเสนอภาพถ่ายของนิตยสารสตาร์อัลบั้มไว้ว่า

นโยบายของสตาร์อัลบั้มคือ ถ้าเราเกลียดใครโกรธใครเราไม่ว่าแต่เราไม่เขียนถึง ซึ่งลักษณะภาพที่นำเสนอในสตาร์อัลบั้มส่วนใหญ่จะเป็นภาพหลุดที่มีความเคลื่อนไหวมีชีวิตชีวาทั้งหมด โดยใช้มาประกอบเนื้อหาข่าว โดยเป็นภาพที่ได้มาจากหมายงานต่าง ๆ ซึ่งถือเป็นสถานที่สาธารณะ คือ ทางเราไม่มีนโยบายให้ช่างภาพหรือนักข่าวไปตามฝ่าหน้าบ้าน เพราะถือว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล และสร้างความเสียหายให้กับทั้งองค์กรและดาราที่ถูกแอบถ่าย จริง ๆ แล้วความสำคัญอยู่ที่การพาดหัวข่าวมากกว่าการนำเสนอภาพเพราะคำที่ใช้พาดหัวมักใช้ถ้อยคำที่สะอึกสะอื้นซึ่งทำให้นิตยสารน่าสนใจ¹¹⁴

โดยสรุปนโยบายการทำงานของสื่อบันเทิงส่วนใหญ่เน้นการนำเสนอเรื่องราวของคนในแวดวงบันเทิงเป็นหลัก โดยภาพแนวปาร์ตี้ที่ไม่ถือว่าเป็นจุดขายสำคัญของสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงส่วนใหญ่ แต่ลักษณะของการปรากฏของภาพแอบถ่ายนั้นเข้ามาเป็นเพียงส่วนประกอบหนึ่งของคอลัมน์มากกว่าจะเป็นการนำเสนอภาพแอบถ่ายเป็นหลัก ทั้งนี้มีเพียงนิตยสารเฉพาะกลุ่ม คือ นิตยสารกอสซิปสตาร์ นิตยสารชูปชิบ และนิตยสารสตาร์อัลบั้มที่มีจุดขายอยู่ที่ภาพแอบถ่ายและภาพหลุดของดารา

แนวโน้มการเติบโต

จากการศึกษาพบว่ากลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ทั้ง 3 กลุ่มมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน โดยผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นที่คล้ายคลึงกันว่าแนวโน้มการเติบโตของสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงที่มีการนำเสนอภาพแอบถ่ายจะเติบโตขยายตัวเพิ่มขึ้นในอนาคต ทั้งนี้มีกลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์บางส่วนที่แสดงความคิดเห็นที่แตกต่างกันว่าแนวโน้มการเติบโตของสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงที่มีการนำเสนอภาพ

¹¹³ สัมภาษณ์ ธนัชชา โสภณทรินทร์, ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหารนิตยสารชูปชิบ,

14 ธันวาคม 2548.

¹¹⁴ สัมภาษณ์ อาคม อาษาชำนาญ, บรรณาธิการข่าวนิตยสารสตาร์อัลบั้ม,

12 มกราคม 2549.

แอบถ่ายจะเป็นที่นิยมและอยู่ได้เพียงแค่ช่วงระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น โดยกลุ่มบุคคลที่ให้สัมภาษณ์ทั้งหมดจำนวน 25 คน มีความคิดเห็นที่คล้ายคลึงกัน และแตกต่างกันบ้างในรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 4.14

แนวโน้มการเติบโตของสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงที่มีการนำเสนอภาพแอบถ่าย

เนื้อหา	จำนวน
1. แนวโน้มการเติบโตเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ	20 คน
2. แนวโน้มการเติบโตต่อแค่ช่วงระยะเวลาเดียว	4 คน
3. ไม่แสดงความคิดเห็น	1 คน

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีความคิดเห็นว่าแนวโน้มการเติบโตของสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงที่มีการนำเสนอภาพแอบถ่ายจะเติบโตขยายตัวเพิ่มขึ้นในอนาคตนั้น มีข้อสรุปได้ว่าการนำเสนอภาพแอบถ่ายจะมีแนวโน้มเติบโตขึ้นเรื่อย ๆ เนื่องจากผู้อ่านนิยมบริโภคภาพข่าวบันเทิงที่เป็นเรื่องราวส่วนตัวของดารานักร้อง นักแสดงที่ตนชื่นชอบ ประกอบกับคนในแวดวงการบันเทิงมีเพิ่มขึ้นตลอดเวลาทำให้โอกาสที่จะเกิดภาพแนวแอบถ่ายยังมีเพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้การเติบโตดังกล่าวอาจส่งผลให้แนวโน้มของภาพแอบถ่ายมีลักษณะภาพที่รุนแรงซึ่งรวมทั้งวิธีในการทำงานของปาปารัสซีที่แยบยลมากยิ่งขึ้น

จักรชัย วรดิลก บรรณาธิการบริหารหนังสือพิมพ์สยามบันเทิงได้ให้สัมภาษณ์ถึงแนวโน้มการเติบโตของสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงที่มีการนำเสนอภาพแอบถ่ายไว้ว่า

ภาพแนวปาปารัสซีน่าจะเติบโตขึ้นโดยขึ้นอยู่กับหลาย ๆ เช่น ปัจจัยความต้องการรับรู้เรื่องส่วนตัวของนักแสดงและนักร้องที่มีเพิ่มขึ้น ปัจจัยของเทคโนโลยีที่ทันสมัยเอื้ออำนวยให้การถ่ายภาพแนวปาปารัสซีง่ายมากยิ่งขึ้น ทั้งเทคโนโลยีของกล้องดิจิทัลหรือมือถือถ่ายรูปได้และปัจจัยในการรับซื้อภาพแนวปาปารัสซีที่แพร่หลายคือ มีตลาดมารองรับและให้ค่าตอบแทนที่สูง อาจส่งผลให้มีภาพแอบถ่ายเพิ่มมากขึ้นและมีบุคคลมาประกอบอาชีพปาปารัสซีอิสระเพิ่มมากขึ้น¹¹⁵

¹¹⁵ สัมภาษณ์ จักรชัย วรดิลก, บรรณาธิการบริหารหนังสือพิมพ์สยามบันเทิง,

ในขณะที่เศรษฐา ศิระฉายา นักแสดงรุ่นใหญ่ได้แสดงทัศนะถึงแนวโน้มการเติบโตของสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงที่มีการนำเสนอภาพแอบถ่ายไว้ว่า

การเติบโตของทั้งสื่อสิ่งพิมพ์ที่นำเสนอภาพแนวปาปารัชชีและอาชีพอปารัชชีอิสระในประเทศไทยจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เหมือนกับบุคคลในวงการบันเทิงที่มีนักแสดงและนักร้องคนใหม่ ๆ เข้ามาตลอด ในขณะที่นักแสดงและนักร้องคนเก่า ๆ ก็ยังไม่ได้ไปไหนส่งผลให้ชาวบ้านเท็งมีเพิ่มมากขึ้นซึ่งทำให้ภาพแนวปาปารัชชีมีมากขึ้นตามส่วนตัวไม่เห็นด้วยในการลงโฆษณาตั้งค่าหัวรับซื้อภาพแอบถ่ายของนักแสดงนักร้องตามสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงเพราะยิ่งเป็นการส่งเสริมให้คนถ่ายพยายามหาภาพถ่ายที่หายากมากที่สุดและน่าสนใจมากที่สุดมาขาย ยิ่งทำให้ดาราดังระมัดระวังตัวในการใช้ชีวิตมากขึ้นกว่าเดิม¹¹⁶

สวน กิตติ กันภัย รองคณบดีฝ่ายวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้แสดงทัศนะถึงแนวโน้มการเติบโตของสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงที่มีการนำเสนอภาพแอบถ่ายไว้ว่า

แนวโน้มการเติบโตของสื่อแนวนี้น่าจะมีความรุนแรงขึ้น ส่งผลให้คุณธรรม ศีลธรรมเลือนหายไปจากสังคมไทยมากขึ้น การเติบโตดังกล่าวจะส่งผลกระทบต่อทั้งบุคคลที่โดนถ่ายภาพและผลกระทบต่อทางอ้อมกับประชาชนได้ ดังนั้น การทำงานสาธารณะเช่น ดารา นักร้อง นักแสดงหากจะก้าวเข้ามาทำอาชีพนี้ก็ต่อยอมแลกชีวิตส่วนตัวไปเลย¹¹⁷

สายใจ พิมพ์ทอง หัวหน้าข่าวบันเทิงหนังสือพิมพ์บันเทิงรายวันสยามดาราได้กล่าวถึงแนวโน้มการเติบโตของสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีการนำเสนอภาพแอบถ่ายไว้ว่า

คิดว่ากระแสภาพแอบถ่ายยังได้รับความนิยมสนใจอยู่มาก เพราะเท่าที่ดูตลาดสื่อบันเทิงในปัจจุบันสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงไทยที่เน้นการนำเสนอภาพแนวปาปารัชชีไม่ว่าจะเป็น นิตยสารกอสซิปสตาร์ นิตยสารซุบซิบ ตลอดจนสิ่งพิมพ์บันเทิงอื่น ๆ ที่มีคอลัมน์ภาพแนวนี้ส่วนใหญ่มีคนสนใจอ่านเยอะและค่อนข้างขายดี จะสังเกตได้ว่านิตยสารบันเทิงหลาย ๆ เล่มที่เดิมนำเสนอภาพปกที่มีดารามาโพสท่าสวยงามก็เริ่มนำภาพแนวปาปารัชชีมาขึ้นปกแทนเพื่อตอบสนองต่อกระแสนิยมดังกล่าว และปัจจุบันความต้องการรู้เรื่องส่วนตัวของดารามีเพิ่มมากขึ้น ความอยากรู้อยากเห็น

¹¹⁶ สัมภาษณ์ เศรษฐา ศิระฉายา, นักแสดงรุ่นใหญ่, 30 มกราคม 2549.

¹¹⁷ สัมภาษณ์ กิตติ กันภัย, รองคณบดีฝ่ายวิชาการ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 3 กุมภาพันธ์ 2549.

ของมนุษย์ก็ไม่มีที่สิ้นสุด คือ เมื่อหมดคนรุ่นเก่าที่ชื่นชอบชีวิตส่วนตัวดาราก็มี
คนรุ่นใหม่เข้ามาแทนที่¹¹⁸

ส่วน อภิชาติ หาลำเจียก นักแสดงรุ่นใหญ่ได้กล่าวถึงแนวโน้มการเติบโตของสื่อสิ่งพิมพ์
บันเทิงไทยไว้ว่าจะอยู่อีกนาน กล่าวคือ

ภาพแนวปาปารัซซีเกิดจากความอยากรู้อยากเห็นของคนที่ไม่มีความลับ การนำ
เสนอภาพในลักษณะนี้จึงเป็นการตอบสนองความต้องการรับรู้ของประชาชนที่สนใจ
ข่าวสารด้านบันเทิงเป็นอย่างดี ถึงแม้ว่าวันหนึ่งมีดารารักคนฟ้องร้องในเรื่องภาพ
แอบถ่ายของตนกระแสแนวปาปารัซซีก็ไม่ตกลงไปกว่านี้ การกระทำของเหล่า
ปาปารัซซีก็ยังคงดำเนินต่อไปแต่อาจทำให้รอบคอบกว่าเดิม¹¹⁹

อาคม อาษาชำนาญ บรรณาธิการข่าวนิเทศสารสตร์อัลบั้ม ได้กล่าวถึงแนวโน้ม
การเติบโตของสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงที่มีการนำเสนอภาพแอบถ่ายไว้ว่า

“กระแสภาพแอบถ่ายหรือภาพแนวปาปารัซซีน่าจะอยู่ได้เรื่อย ๆ เพียงแต่ลักษณะการ
นำเสนอภาพที่เป็นคู่รักดาราก็ไปกินข่าว ไปเดินเล่นตามห้างสรรพสินค้าอาจกลายเป็นเรื่องธรรมดา
ไปแล้วเพราะเห็นบ่อยบนหน้าสิ่งพิมพ์บันเทิง”¹²⁰

ในขณะที่ จรัล ดิษฐาอภิชัย กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ได้กล่าวถึงแนวโน้ม
การเติบโตของสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงที่มีการนำเสนอภาพแอบถ่ายไว้ว่า

แนวโน้มการเติบโตจะมีเพิ่มมากขึ้น เพราะสังคมมีความเป็นเสรีมากขึ้น คนจะมี
ความคิดเสรี ใช้ชีวิตอย่างเสรีและตื่นตัวในเรื่องสิทธิเสรีภาพ สื่อมวลชนเองก็จะ
ตื่นตัวและยึดถือเสรีภาพอย่างสุดขีดโดยจะทำหน้าที่รายงานข่าวในสภาพสังคมที่
เสรีภาพมากขึ้น ดังนั้น ภาพแอบถ่ายจะเพิ่มมากยิ่งขึ้น ตราบใดที่ยังไม่มีดารารอก
มาร้องเรียนให้มีการตรวจสอบหรือทำการฟ้องร้องอย่างจริงจัง¹²¹

¹¹⁸สัมภาษณ์ สายใจ พิมพ์ทอง, หัวหน้าข่าวบันเทิงหนังสือพิมพ์สยามดารา,
4 กุมภาพันธ์ 2549.

¹¹⁹สัมภาษณ์ อภิชาติ หาลำเจียก, ที่ปรึกษาสมาพันธ์ภาพยนตร์แห่งชาติ,
25 มกราคม 2549.

¹²⁰สัมภาษณ์ อาคม อาษาชำนาญ, บรรณาธิการข่าวนิเทศสารสตร์อัลบั้ม,
12 มกราคม 2549.

¹²¹สัมภาษณ์ จรัล ดิษฐาอภิชัย, กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ, 25 มกราคม 2549.

พิมพ์มาดา บริรักษ์ศุภกร นักแสดงหญิงรุ่นเล็กได้แสดงทัศนะถึงแนวโน้มการเติบโตของสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงที่มีการนำเสนอภาพแอบถ่ายไว้ว่า

ในอนาคตสื่อที่นำเสนอภาพแอบถ่ายมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ เพราะปัจจุบันยังไม่มีดาราคณไหนออกมาร้องเรียนหรือทำการฟ้องร้อง และยังไม่มียกกฎหมายออกมาควบคุมในเรื่องภาพแอบถ่าย เพราะอย่างน้อยถ้ามีกฎหมายออกมาก็น่าจะมีการกำหนดขอบเขตการทำงานของปาปารัซซี และทำให้ ดารา นักร้อง และนักแสดงรู้สึกอุ่นใจในการใช้ชีวิตส่วนตัวได้มากขึ้น¹²²

ส่วน คมชาญ วงศ์แววประเสริฐ ช่างภาพหนังสือพิมพ์บันเทิงรายวันดาราเดลี ได้กล่าวถึงแนวโน้มการเติบโตของภาพแนวแอบถ่ายที่ปรากฏในสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงไทยไว้ว่า

คิดว่าภาพแอบถ่าย ภาพอาการหลุด ๆ ของบรรดานักแสดงและนักร้องจะปรากฏให้เห็นในสื่อบันเทิงในบ้านเรากันนาน และจะมีการพัฒนาไปในแบบของการล้วงลึก ทั้งนี้ในอนาคตของบ้านเรามีแนวโน้มจะนำเสนอภาพดังกล่าวอย่างเป็นจริงเป็นจัง อย่างเช่น นิตยสารหัวนอกที่ชื่อ นิตยสารฮัลโล (Hello) ที่ปัจจุบันมีการซื้อลิขสิทธิ์นำเข้ามาผลิตในประเทศไทยซึ่งมีการแฝงในเรื่องปาปารัซซีด้วย ส่วนตัวคิดว่าช่างภาพที่เป็นมืออาชีพ (professional) ส่วนใหญ่เป็นช่างภาพประจำทั้งหมด แต่ก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าเทคโนโลยีที่ทันสมัย เช่น กล้องดิจิทัลขนาดพกพาและโทรศัพท์มือถือที่ถ่ายรูปได้ย่อมส่งผลให้ช่างภาพสมัครเล่นใช้อุปกรณ์เหล่านี้ถ่ายภาพและส่งมาขายได้เช่นกัน ถึงแม้ว่าราคาซื้อภาพแอบถ่ายของบ้านเราจะอยู่ที่ประมาณ 5,000-10,000 บาท ซึ่งถือว่าน้อยหากเปรียบเทียบกับสื่อต่างประเทศก็ตาม¹²³

แนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับความคิดเห็นของ จตุรเทพ อภิวงค์งาม หัวหน้าช่างภาพหนังสือพิมพ์บันเทิงมาयाแซนแนล และณัฐสรณ์ ทิพยานนท์ หัวหน้าช่างภาพนิตยสารกอสซิบสตาร์ ที่กล่าวไว้ว่า

แนวโน้มการเติบโตของภาพแอบถ่ายหรือภาพปาปารัซซีในบ้านเราที่ปรากฏในสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงต่าง ๆ นั้นน่าจะเติบโตไปอีกนาน เพราะตลาดต้องการภาพใน

¹²²สัมภาษณ์ พิมพ์มาดา บริรักษ์ศุภกร, นักแสดงรุ่นเล็ก, 15 มกราคม 2549.

¹²³สัมภาษณ์ คมชาญ วงศ์แววประเสริฐ, ช่างภาพหนังสือพิมพ์ดาราเดลี, 9 ธันวาคม

ลักษณะนี้แต่รูปภาพจะไม่รุนแรงไปกว่าในปัจจุบันเนื่องจากด้วยจรรยาบรรณของสื่อมวลชนที่ไม่อาจนำเสนอภาพที่มีลักษณะอนาจารและไม่เหมาะสมอยู่แล้ว¹²⁴

"ทั้งนี้การดำรงอยู่จะนานขนาดไหนคงต้องขึ้นอยู่กับผู้บริโภคด้วย และเป็นที่สังเกตได้ว่ากลุ่มบุคคลที่นิยมบริโภคภาพแนวนี้ส่วนใหญ่เป็นคนระดับกลางและระดับล่างซึ่งถือเป็นกลุ่มบุคคลส่วนใหญ่ของสังคมไทย"¹²⁵

ส่วน ยอดบุญ ทองรุ่งโรจน์ ช่างภาพหนังสือพิมพ์บันเทิงรายวันสยามดาราได้แสดงทัศนะถึงการเติบโตของสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงของประเทศไทยที่มีการปรากฏของภาพแอบถ่ายไว้ว่า

แนวโน้มการเติบโตของสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงที่มีการนำเสนอภาพแอบถ่ายจะเติบโตอย่างรวดเร็วและรุนแรง เพราะมีตัวช่วยสำคัญคือ กล้องดิจิทัลและเทคโนโลยีของโทรศัพท์ที่ถ่ายรูปได้ ภาพแอบถ่ายของบ้านเราไม่จำเป็นต้องมีความชัดเจนมากแค่ให้ดูออกว่าเป็นภาพของดาราคอนไหนก็ขายได้แล้วดังนั้น ใครก็สามารถถ่ายภาพในลักษณะนี้แล้วส่งมาขายได้ และส่วนตัวคิดว่าอนาคตจะมีปาปารัซซีอิสระเกิดขึ้นในบ้านเราเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งย่อมส่งผลให้ธุรกิจการซื้อขายภาพแอบถ่ายของสื่อจะดำรงอยู่ได้ต่อไปด้วย¹²⁶

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีความคิดเห็นว่าแนวโน้มการเติบโตของสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงที่มีการนำเสนอภาพแอบถ่ายจะเติบโตแค่ช่วงระยะเวลาเดียวนั้น มีข้อสรุปได้ว่าการนำเสนอภาพแอบถ่ายจะเติบโตและดำรงอยู่ในสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงไทยแค่ช่วงระยะเวลาเดียวนั้น และอีกไม่นานจะถึงจุดอิ่มตัวเนื่องจากมีการแข่งขันกันสูงในการนำเสนอภาพแอบถ่าย จนทำให้ภาพแอบถ่ายกลายเป็นเรื่องธรรมดาและผู้คนจะค่อย ๆ เลิกให้ความสนใจในเรื่องภาพแอบถ่าย

ธนิชชา โลมเกษตรินทร์ ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหารนิตยสารซุบซิบได้ให้สัมภาษณ์ถึงแนวโน้มการเติบโตของสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงที่มีการนำเสนอภาพแอบถ่ายไว้ว่า

¹²⁴ สัมภาษณ์ จตุรเทพ อภิวงค์งาม, หัวหน้าช่างภาพหนังสือพิมพ์มาयाแซนแนล, 21 ธันวาคม 2548.

¹²⁵ สัมภาษณ์ ณัฐสรณ์ ทิพยานนท์, หัวหน้าช่างภาพนิตยสารกอสซิบสตาร์, 24 ธันวาคม 2548.

¹²⁶ สัมภาษณ์ ยอดบุญ ทองรุ่งโรจน์, ช่างภาพหนังสือพิมพ์สยามดารา, 20 ธันวาคม 2548.

ถ้ากระแสภาพแอบถ่ายยังแรงเหมือนกับในปัจจุบัน แนวโน้มการดำรงอยู่คงไม่เกิน 2-3 ปี เพราะคู่แข่งที่ผลิตสื่อแนวปาปารัซซีมีค่อนข้างมาก ประกอบกับนิสัยคนไทย ที่ส่วนใหญ่มักเบื่อง่าย รวมทั้งการยอมรับสื่อบันเทิงในประเทศไทยที่นำเสนอภาพแอบถ่ายยังไม่ได้รับการยอมรับเหมือนกับในสื่อต่างประเทศ¹²⁷

ในขณะที่ ณรงค์ศักดิ์ ศรีทานันท์ หัวหน้าภาควิชาวารสารศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพได้แสดงทัศนะถึงแนวโน้มของสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงที่นำเสนอภาพแอบถ่ายไว้ว่า

"ที่จริงแล้วนิตยสาร 2-3 เล่มที่ปรากฏในบ้านเราแนวปาปารัซซีนี้มีผู้อ่านเฉพาะกลุ่ม ความเป็นจริงนิตยสารประเภทกอสซิปมีมานานแล้ว ถ้าถามว่าหนังสือที่เป็นแนวปาปารัซซีหรือ คอลัมน์ปาปารัซซีที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ขณะนี้ ผมว่าแนวโน้มน่าจะไม่มีมากขึ้น"¹²⁸

ส่วน วรณัน คอระอุต ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหารหนังสือพิมพ์บันเทิงมาयाแซนแนลได้ให้สัมภาษณ์ถึงแนวโน้มของสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงที่นำเสนอภาพแอบถ่ายไว้ว่า

ส่วนตัวคิดว่ากระแสแนวแอบถ่ายหรือแนวปาปารัซซีน่าจะอยู่ไม่นานมาก และคิดว่าไม่น่าจะรุนแรงไปกว่านี้หรือเหมือนกับภาพแนวปาปารัซซีในต่างประเทศ เพราะด้วยวัฒนธรรม ประเพณีของไทยเรายังรับไม่ได้หากมีการนำเสนอภาพที่หมิ่นเหม่ต่อจริยธรรมอันดีงามของคนไทย¹²⁹

เช่นเดียวกับ องอาจ กำศิริ ช่างภาพนิตยสารซุบซิบได้ให้สัมภาษณ์ถึงแนวโน้มการเติบโตของสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงไทยที่นิยมนำเสนอภาพแอบถ่ายหรือภาพแนวปาปารัซซีไว้ว่า

"ถึงแม้ว่าปัจจุบันภาพแอบถ่ายจะแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับในประเทศไทย แต่กระแสความนิยมในภาพดังกล่าวน่าจะเป็นที่ยอมรับได้ไม่เกิน 2-3 ปี หลังจากนั้น และคงไม่สามารถเป็นที่นิยมแพร่หลายและอยู่ยงนานได้เท่ากับสื่อสิ่งพิมพ์บันเทิงในต่างประเทศ"¹³⁰

ทั้งนี้มีเพียงผู้ให้สัมภาษณ์คนเดียว คือ สราวุธ อำนวยจิตธรรม ช่างภาพนิตยสารสตาร์ อัลบั้ม ที่ไม่ขอแสดงความเห็นในเรื่องดังกล่าว

¹²⁷ สัมภาษณ์ ธัญชา โสมเกษตรินทร์, ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหารนิตยสารซุบซิบ, 14 ธันวาคม 2548.

¹²⁸ สัมภาษณ์ ณรงค์ศักดิ์ ศรีทานันท์, หัวหน้าภาควิชาวารสารศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, 16 มกราคม 2549.

¹²⁹ สัมภาษณ์ วรณัน คอระอุต, ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหารหนังสือพิมพ์มาयाแซนแนล, 18 มกราคม 2549.

¹³⁰ สัมภาษณ์ องอาจ กำศิริ, ช่างภาพนิตยสารซุบซิบ, 8 ธันวาคม 2548.

โดยสรุปผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็นที่คล้ายคลึงกันว่าแนวโน้มการเติบโตของสื่อสิ่งพิมพ์บนเท็งที่มีการนำเสนอภาพแนวแอบถ่ายนั้น มีแนวโน้มเติบโตขึ้น และจะมีการนำเสนอภาพแอบถ่ายที่รุนแรงขึ้นได้ ถ้าหากยังไม่มีบุคคลที่ถูกถ่ายภาพในที่นี้ คือ ดารา นักร้อง และนักแสดง ออกมาร้องเรียนหรือฟ้องร้องอย่างจริงจังในกรณีที่ภาพแอบถ่ายบางภาพที่นำเสนอมีความไม่เหมาะสมและไม่ควรนำมาเผยแพร่ ทั้งนี้เทคโนโลยีในปัจจุบันทั้งกล้องดิจิตอลและโทรศัพท์มือถือที่ถ่ายรูปได้มีส่วนช่วยส่งเสริมและสนับสนุนให้การถ่ายภาพในลักษณะนี้ง่ายขึ้น และอาจส่งผลให้ในอนาคตมีช่างภาพสมัครเล่นที่สนใจถ่ายภาพแอบถ่ายเพื่อนำมาขายให้สื่อสิ่งพิมพ์ที่มีการรับซื้อภาพแอบถ่ายมากยิ่งขึ้น

สำนักหอสมุด